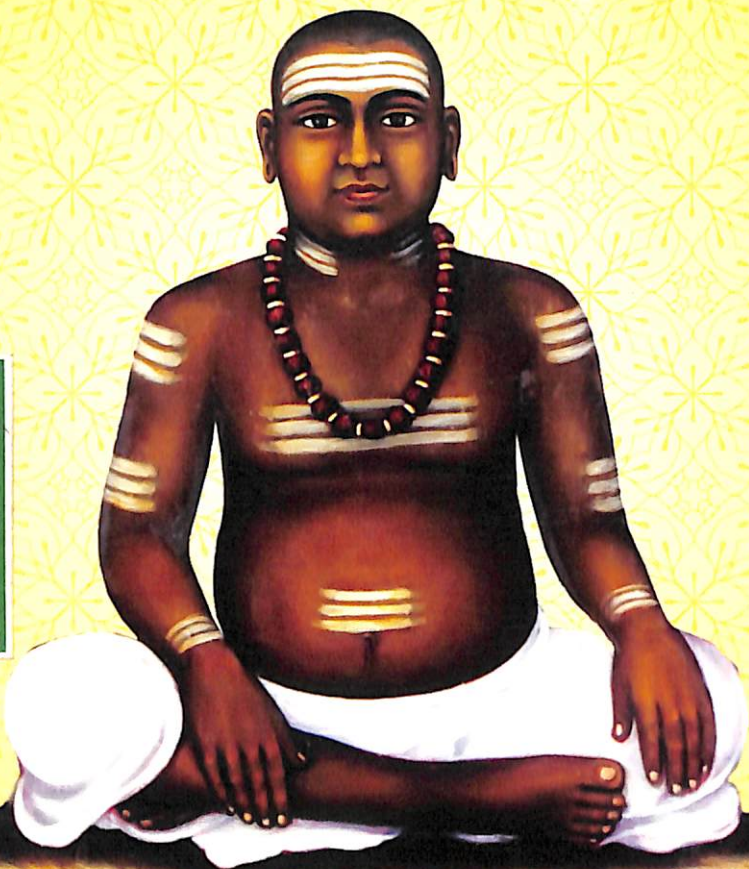


நல்லாற்றூர் துறைமங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

அருளிச் செய்த

வேதாந்த சூடாமணி

184 செய்யுள்களுக்கு மூலமும் - உரையும்



கோவிலூர் ஆண்டவர் ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ முக்திராமலிங்க ஞான தேசிகர் சுவாமிகள் (நிறுவனர்)

கோவிலூர் மடாலயம்
கோவிலூர் - 630 307

நல்லாற்றூர் துறைமங்கலம்
ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
அருளிச் செய்த
வேதாந்த சூடாமணி

[184 செய்யுள்களுக்கு மூலமும் உரையும்]

கோவிலூர் ஆதீனம்
ஸ்ரீலக்ஷ்மி மெய்யப்ப ஞானதேசிக சுவாமி களின்
அருளாணையின் வண்ணம் இந்நூல் வெளியிடப்படுகிறது

கலாக்ஷேத்திரா பப்ளிகேஷன்ஸ்

<u>நிர்வாக அலுவலகம்:</u> கோவிலூர் மடாலயம், கோவிலூர் 630 307. (காரைக்குடி அருகில்) போன்: 04565-236846 e-mail: koviloormutt@gmail.com	<u>விற்பனை நிலையம்</u> கோவிலூர் மடாலயம், 52, குப்பையா தெரு, மேற்கு மாம்பலம் சென்னை - 33 போன்: 044-24743081
--	---

முதற் பதிப்பு : ஏப்ரல் 2019

பக்கங்கள் : 112

விலை : ₹ 60/-

சென்னையில் கிடைக்குமிடம்:

கோவிலூர் மடாலயம்,

52, குப்பையா தெரு,

மேற்கு மாம்பலம், சென்னை - 33

போன்: 044-24743081

நிர்வாக அலுவலகம்:

கோவிலூர் மடாலயம்,

கோவிலூர் 630 307.

(காரைக்குடி அருகில்)

தொலைபேசி : 04565-236846

e-mail: koviloormutt@gmail.com

கலாசேஷத்திரா அச்சகம்

கோவிலூர் - 630 307

ஆசியுரை

கோவிலூர் ஆதினம்

ஸ்ரீஸ்ரீ மெய்யப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகள்

கோவிலூர்த் திருமடம் 200 ஆண்டுகளாக தமிழ் வேதாந்தத்தை தரணி எங்கும் பரப்பி வருகின்ற செய்தி வேதாந்த வரலாற்றின் திருக்குறிப்பாகும்.

கோவிலூர் வேதாந்த மரபு ஏறக்குறைய 700-800 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். சிருங்கேரி பல குரு மகா சன்னிதானங்களிடமும் சமஸ்கிருத வடமொழியில் பாடம் கேட்டு அவற்றின் சாரத்தை நல்ல எளிய அழகு தமிழ்ச் செய்யுளாக பல ஞானிகள் படைத்திருக்கிறார்கள்.

இவற்றை எல்லாம் திரட்டி ஆராய்ந்து அறிந்து வேதாந்த தத்துவங்கள் அனைத்தையும் கற்பிப்பதற்கு ஏதுவாக 16நூல்களாக வரிசைப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். இவற்றை ஒரு பல்கலைக் கழகப் பாடத்திட்டம் போல் கவனமாக கற்பித்து வருகிறார்கள்.

இவ்வரிசையிலே 8வது பாடமாக உள்ளது “வேதாந்த சூடாமணி”. இந்நூல் விவேக சூடாமணி எனும் சாஸ்திரத்தின் மையப்பகுதியான வேதாந்த பரிச்சேதம் என்ற அத்யாயத்தின் பொருள் சாரத்தை பிழிந்து ஆக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீ நிஜகுணயோகீஸ்வரர் என்பவர் கன்னடத்தில் இயற்றிய நூலை தமிழ் செய்யுள்களாக நல்லாற்றூர் துறைமங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் இயற்றி அருளியுள்ளார்கள்.

இந்நூலிலே பிரம்மம் பற்றிய தீர்க்கமான விளக்கங்களும் அதனை அறிந்து உணர்வதற்கு வேண்டிய வழிமுறைகளையும், அளவைகளும் (பிரமாணங்கள்) மிகத் தெளிவாக விளக்குகின்றது. இந்நூலின் விசேசம் சீடனுடைய அதிகார பேதங்களில் தொடங்கி பிரம்மத்தின் முழுமையும் தெளிவாக சொல்வதே.

எனவே வேதாந்த மாணவர்கள் இந்நூலை மிக அக்கறையுடன் சிரவணம் செய்து வேதாந்தம் கற்பார்கள் ஆகுக!

நல்லாற்றார் துறைமங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

வேதாந்த சூடாமணி

இதன் மூலம் கன்னட மொழியில் ஸ்ரீநிஜகுண யோகீசுவரரால் இயற்றப்பட்ட விவேக சிந்தாமணி எனும் நூலாகும். இந்நூலின் வேதாந்த பரிச்சேதம் எனும் பகுதி நல்லாற்றார் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் பெற்று வேதாந்த சூடாமணி என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் பாயிரம் உட்பட 184 செய்யுட்களைக் கொண்டதாகும்.

சிவமயம்

நல்லாற்றார் துறை மங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் அருளிச் செய்த
வேதாந்த சூடாமணி

பாயிரம்

தருண மாகு உமை முகத்தா மரைக்குளமும்
அருண னாம்எனஉதித்து அடியர் பால்புரி
கருணை மாமதம்எனக் காட்டும் மாமுகன்
சரணவா ரிசமலர் தலையில் கொள்ளுவாம்.

இளமையும் அழகும் பொருந்திய உமா தேவியின்
செந்தாமரை மலர் போன்ற திருமுகம் மலரும் பொருட்டு,
எழுகின்ற சூரியனைப் போலத் தோன்றி, தனது அடியவர்பால்
செய்கின்ற அருளையே பெருமதமாகக் காட்டுகின்ற யானை
முகப்பெருமானின்திருவடித்தாமரைகளை வணங்கித்தலையில்
சூடுவோமாக. (எடுத்த நூல் இனிது முடிதற் பொருட்டு யானை
முகனை வணங்குகிறார்.)

சீர்கொண்ட அருமறையின் முடிமணியைத் தெய்வ
சிகாமணியை அடியவர்தம் கண்மணியை மாயைப்
பேர் கொண்ட இருள் சிரிக்கும் தினமணியை முக்கண்
பெருமணியை அகத்தினுக்கு ஓர் விளக்காக இருத்தி
ஏர்கொண்ட விவேகசிந்தா மணிஎனும்நூல் அதனுள்
எடுத்து இயம்பும் வேதாந்தப் பரிச்சேதப் பொருளை
நேர்கொண்ட தமிழ்விருத்த யாப்பதனால் தெரிய
நிகழ்த்துவன்வே தாந்தகூடா மணிஎன் றென்றே.

சிறப்புடைய வேதத்தின் உறுதிப் பொருளைத் தம்மிடம்
வைத்திருக்கும் எல்லை இல்லாத சிவமாகிய மாணிக்கத்தை,
சுத்தப் பிரம்மத்தை எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் தலைமணியாய்
விளங்கும் மணியை, காரணப் பிரம்மத்தை வணங்கும்
அடியவர்கள்தம் கண்மணியை, (விகித குருவை) மாயை
என்னும் பெயர் கொண்ட அஞ்ஞான இருளை அகற்றும்
சூரியனை (அகண்டகாரவித்தியை), திங்கள், சூரியன், அக்கினி
ஆகிய மூன்றையும் கண்களாகக் கொண்ட பெருமணியை,
(காரியப் பிரம்ம சிவபெருமானை) என் உள்ளத்தின்கண்

ஒப்பற்ற தீபமாக வைத்து, அழகு பொருந்திய விவேக சிந்தாமணி என்கின்ற சாத்திரத்தினுள் எடுத்துக் கூறுகின்ற வேதாந்தப் பரிச்சேதம் என்னும் ஒரு பகுதியின் பொருளை, நேரிய தமிழில் விருத்தப் பாடல்களாக, அனைவருக்கும் தெரியுமாறு, வேதாந்த சூடாமணி என்கின்ற திருப்பெயருள்ள ஒரு நூலாகக் கூறுகின்றேன்.

சிறப்புப் பாயிரம்

அருமறையின் பொருள்தெரித்த விவேக சிந்தா
மணியதனுள் அறைவே தாந்தப்
பொருளினைமுந் நீர்வரைப்பில் உலகறியச்
செந்தமிழால் புனைதல் செய்தான்
பெருகு சுவை நறவொழுகு செம்சொல்மலரால்
புனைபாப் பெரும்தண்மாலை
கருமிடற்று வானவற்கே சாத்துசிவப்
பிரகாசன் கவிஞர் வேந்தே.

ஒப்பற்ற வேதங்களின் கருத்தை சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் கூறியுள்ளது விவேக சிந்தாமணி என்னும் நூல். அதன்கண் சொல்லப்படுகின்ற வேதாந்தப் பரிச்சேதம் என்னும் அத்தியாயத்தின் பொருள்களை, கடல் சூழ்ந்த உலகில் அறிவுடையோரும் உணருமாறு கவிகள் எல்லோருக்கும் வேந்தனான சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் செந்தமிழ்ப் பாடல்களாக இயற்றியருளினார். மிகுந்த சுவையுடைய தேன் ஒழுகுகின்ற இயல் தமிழுக்குரிய இனிய சொல் மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட கவிகளாலான குளிர்ச்சி பொருந்திய இம்மாலையை நீலகண்டத்தை உடைய பரமசிவனுக்கே அணிவிக்க இயற்றியருளினார்.

நூல்

1. வேதம்ஒரு நான்கும் ஆறு அங்கமும்நல் நியாயம்
மீமாஞ்சை ஒடுமிருதி புராணமும்ஈர் ஏழ்ஆம்
ஓதல்உறும் வித்தைகள் ஆம் அவற்றுள்மீ மாஞ்சை
உயர்ந்ததாய் ஐநான்குஅத் தியாயமாய் அருத்த
பேதம்உற இருகூறுஆம் அவற்றுள் முதல் கூறே
பிறங்கும் அருள் சைமினிகுத் திரௌபம் ஆகிப்

போதும் ஈராறு அத்தியாயமாய்க்க ரூமப்

பொருள் உணர்த் தீப்பூர்வம் மாஞ்சைஎனப் படுமால்.

இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களும், சந்தசு, கல்பம், வியாகரணம், சிட்சை, சோதிடம், நிருக்த்தம் என்னும் ஆறு அங்கமும், சிறந்ததான நியாயம், மீமாஞ்சை, ஸ்மிருதி, புராணம் என்னும் நான்கும் சொல்லப்பட்ட பதினான்கு வித்தைகளாகும். அவ்வித்தைளுக்குள் மீமாஞ்சையானது சிறப்புடையதாய், இருபது அத்தியாயம் உடையதாய் கருமம், ஞானம் எனப் பொருள் வேற்றுமை பொருந்தி இருப்பதால் இரண்டு பகுதியாக விளங்கும். அவ்விரண்டு பகுதியுள் முதல் பகுதி, கருணை மிக்க சைமினி முனிவரால் சூத்திர வடிவமாகக் கூறப்பட்டு, முறைப்படி வருகின்ற பன்னிரண்டு அத்தியாயமாய், வேதத்தின் கரும காண்டப் பொருளை உணர்த்தி வருவதால் பூர்வ மீமாஞ்சை எனப்படும்.

2. சாற்றிய அச் சைமினிகூத் திரத்திற்கு மிக்க

சாபரம் என்று ஒருபாடி யம்புரியப் பட்டது

ஏற்றமிகும் அம்மீமாஞ் சைக்குமதம் பாட்டம்என

ஒன்றுபட்டா சாரியனால் வந்தன்று

போற்றுமவன் சீடன் ஆகியபிர பாகரணால்புகழ் பிரபா

கரம்எனஓர்மதாந் தரம் நன்கு அமைய

ஆற்றிய அச்சா பரபாடியத்திற்கு விளங்க ஆக்கப்பட்டு

உலகம்எலாம் அறிந்திட நின்றதுவே.

அந்தச் சைமினி முனிவர் சொன்ன பூர்வமீமாஞ்சை என்னும் நூற்பாவிற் குச் சபரர் என்ற ஒரு முனிவர் செய்த பேருரை சாபரம் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவதாகும். புகழ் மிக்க அந்த மீமாஞ்சைக்கு, குமாரில பட்டர் என்பவரால் பாட்ட மதம் என்று ஓர் உரை இயற்றப்பட்டது. யாவரும் போற்றிப் புகழும் படியான அப்பட்டாச்சாரியனது மாணவரான பிரபாகர முனிவர், சபர முனிவர் நன்கு விளங்கப் பொருள் கூறிய சாபர பாடியத்திற்கு, வேறு ஒரு மதம் என்று கருதும்படி, பிரபாகரம் என்னும் ஓர் உரையை வைதிக உலகம் நன்கு அறியும்படி நிலைபெற்று நிற்கும் வண்ணம் இயற்றினார்.

3. உரைத்த இரண்டாம் கூறுபிரம் உரைப்பதனால்
 உத்தரம் மாஞ்சைஎனப் பட்டு அருள்சூர் வியாதன்
 தெரித்தகூத் திரவடிவம் ஆகிஇரு நான்குஅத்
 தியாயமாம் அவற்றுள்முதல் நான்கு அத் தியாயம்
 விரித்தல்உறு தேவதா காண்டம் எனப் பட்டு
 விளங்குறு தெய்வத இலக் கணம்பலபத் திரனால்
 நிரைத்துஉரை செய்யப்படும் மேல்நான்குஅத் தியாயம்
 நிகழ்பிரம் காண்டம் என வேநிகழ்த்தப் படுமால்.

முற் கூறிய மீமாஞ்சையின் இரண்டாம் பகுதி சீவப்பிரம்ம ஐக்கியத்தைப் பற்றிக் கூறுவதால் பெரியோர்களால் உத்தர மீமாஞ்சை எனப்பட்டது. அது கருணை மிக்க வியாச முனிவரால் திருவாய் மலர்ந்தருளப் பட்ட நூற்பா வடிவுடன் எட்டு அத்தியாயம் உடையது. அவற்றுள் முதல் பகுதியாகிய நான்கு அத்தியாயங்கள் தேவதைகளை வழிபடும் முறை பற்றிக் கூறுவதால் தேவதா (பத்தி) காண்டம் எனக் கூறப்பட்டது. அந்தத் தேவதா காண்டத்துள் விளங்கும் தேவதை களின் இலக்கணம் முறையாகப் பலபத்திரர் என்னும் முனிவரால் கூறப்பட்டு உள்ளது. பிற்பகுதியில் உள்ள நான்கு அத்தியாயங்கள் விளக்கமான பிரம்ம (ஞான) காண்டம் என்று கூறப்படும்,

4. அப்பிரம் காண்டத்துள் சிவமொடு உயிர் அயிக்கம்

அறைதலால் சங்கராச் சாரியனாம் குருவால்
 ஒப்பரிய பாடியம்ஒன்று உரைக்கப்பட்டு அதுபின்
 உரைத்தற்கு விவரணா சாரியன்என் பவனால்
 செப்பரிய விவரணம் ஆக்குறப் பட்டது. அதுவே
 தெரியின்வே தாந்தநூல் என்றுரைக்கப் படுமால்
 இப்பெரிய வேதாந்த நூற்பொருளின் அகலம்
 ளங்ஙனம்என் றிடினஉரைத்தும் இயம்பியநூல் முறையே.

அந்தப் பிரம் காண்டத்தினுள் சீவ ஈசுவர ஐக்கியம் பற்றிக் கூறுவதால் அதற்கு சங்கராச்சாரியர் என்னும் உலக குருவால் ஒப்பில்லாப் பேருரை ஒன்று செய்யப்பட்டது. பின்னர் அப்பேருரைக்கு விவரணாச்சாரியார் என்பவரால் விவரணம் என்னும் உரை செய்யப்பட்டது. இவ்வுரையை ஆராய்ந்து பார்க்கும் இடத்து வேதாந்த நூற்களின் பொருள் விரிவு எத்தகையது என்றிடின முறைப்படி நாம் அதனைக் கூறுவோம்.

5. வாய்த்தநூல் முகத்துஉரைக்கும் மங்களா சரணை
 வாழ்த்துவணக் கொடுவத்து நிர்த்தேசம் என மூன்று
 ஆத்தபதம் பதப்பொருளே வாக்கியயோ சனையே
 அறிவினா விடைஇவைவந்து உரைஇலக் கணம்ஆம்
 கோத்துஉரைசெய் விசேடவி சேடியம்சுருத்தா கருமம்
 கொள்கிரியை இவைவந்து அன்வயஇ லக்கணம்ஆம்
 சாற்றும் அது பந்தசதுட் டயம்நாற்கு விடயம்
 சம்பந்தம் பயன் அதி காரிகள் என நான்கு அறியே.

சிறந்த நூலின் தொடக்கத்தில் கூறுகின்ற மங்களாசரணை எனப்படுவது, வாழ்த்துதல், வணக்கம், பொருள் இயல்பு உரைத்தல் என மூவகைப்படும். உரை இலக்கணம் ஆவது மூல நூலில் சொல்லப்படுகின்ற சொல், சொற்பொருள், சொற்றொடரின் முடிந்த பொருளை ஆராய்ச்சி வாயிலாய்க் கூறுதல், ஐயப்பொருளை அறிதற்கு உரிய வினாவைக்கூறல், அதற்கு விடை கூறல் என்னும் இவ்வைந்து வகையாம். பொருட் பொருத்த அன்வய இலக்கணம் ஆவது, பொருத்தமான பதங்களைச் சேர்த்துக் கூறப்படும் அடையெடுத்த பொருள் (விசேடியம்), பண்பு (விவேஷணம்), சிந்தனை வடிவம் (கர்த்துரு), செயப்படு பொருள் (கருமம்), தொழில் (கிரியை) என்னும் ஐந்து விதமாகும். அநுபந்த சதுட்டயம் என்பன, விடயம், சம்பந்தம், பயன், அதிகாரி என்ற நான்கும் என அறிவாயாக.

6. விடயம் அது சிவசீவர் தமதுஏகத் துவம்ஆம்
 விமலனொடு நூற்குஅறையப் படல் அறையும் தன்மை
 அடைதல்உறு சம்பந்தம் பயன்துயர்எ லாம்நீத்து
 ஆனந்தப் பதம்பெறுதல் சாதனம்நான் கிணையும்
 உடையவனே அதிகாரி என்றுஅறைவர் அறிஞர்
 உரைத்த சாதன சதுட்டயம் நித்தஅ நித்தப்
 படுபொருளின் விவேகம் இக பரபோக விராகம்
 பழிப்புஅரிய சமைமுமூட் சத்வம்எனப் படுமால்.

விடயமாவது சீவ ஈசுவரனது ஐக்கியத் தன்மையாம். பொருந்துகின்ற சம்பந்தமாவது பிரம்மத்தோடு வேதாந்த நூலுக்கு உள்ள சொல்லப்படுதலும், சொல்லும் தன்மையும் ஆகும். பயனாவது துன்பம் அனைத்தையும் ஒழித்து ஆனந்த

வடிவமாகவே விளங்கும் நிலைமையை அடைதலாம். அதிகாரியாவது விவேகம் முதலிய நான்கு சாதனங்களையும் உடையவன் ஆம். இவ்விதமாக அநுபந்த சதுட்டயத்தை அறிஞர் கூறுவர். அதிகாரியை குறித்துக் கூறிய சாதன சதுட்டயமாவது, நித்தியமாகவும் அநித்தியமாகவும் உள்ள பொருள்களின் விவேகம், இகலோகத்தும் பரலோகத்துமுள்ள போகங்களில் ஆசையின்மை, குற்றமற்ற சமம் முதலிய ஆறு குணங்களையும் பெறுதல், முழுட்சத்வம் (மோட்ச விருப்பம்) என நான்காகச் சொல்லப்படும்.

7. நித்தியம்ஆன் மாவேபொய் விடயம்எலாம் எனத்தேர்
நிலைதரு நித்தியா நித்திய வத்துவி வேகம்பின்
மெத்திவரும் இகமொடுஅமுத் திரத்தில் வருபோக
விராகம்இம் மைமறுமை உளவிடய நுகர்வ னைத்தும்
பொய்த்துஅழி யும் இடும்பை மயம் எனவிடு தல்ஆகும்
புகழ்ச்மையே முதலாய சட்குணங்கள் பெறுதல்
வைத்தசமை இயல்பு ஆய முத்தியிருப்பு அதுவே
வயங்குமு மூட்சத்துவம் என்று அறிந்திடுக மதித்தே.

நித்திய அநித்திய வத்து விவேகம் என்பது ஆன்மாவே நித்தியம், அவ்வான்மாவால் அறியப்பட்ட நாமரூபமான தேகம் முதலிய விடயம் அனைத்தும் அநித்தியம் என பகுத்து அறிவதாகும். இக முத்திரார்த்த பல போக விராகம் என்பது இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் உள்ள விடய அனுபவம் அனைத்தும் நிலையாது, கணத்தில் அழியும் எனவும், அவை துன்ப வடிவம் என்றும் உணர்ந்து அவற்றிலுள்ள விருப்பத்தை விடுதலாகும். அதன்பின் பொருந்தி வருகின்ற சமாதி சட்க சம்பத்தியாவது, மேலோர் புகழ்கின்ற சமம் முதலிய ஆறு குணங்களையும் பெறுதலாம். அதன்பின் விளங்குகின்ற முழுட்சத்துவமாவது இயல்பாகவே எழும் முத்தி விருப்பமாகும். இவ்வாறு சாதன சதுட்டயங்களை முறையாக அறிவாயாக.

8. சமைதமையே திதீக்கை உபரதிசிரத்தை சமாதி
சமைமுதலாம் அறுகுணங்கள் உட்கரணம் அடக்கல்
சமைதமைதான் புறக்கரணம் அடக்குதல்கா மாதி
தணித்திடுகை திதீக்கைகரு மங்கள் அனைத் தினையும்

சுமையெனவே விடுதல்உப ரதி சுருதி குருவைத்
 துணிவினால் நம்பும் அபே சிரத்தைகுரு மொழிநெஞ்சு
 அமைவுஉறவே தீட்பம் உறல் சமாதீஇச் சாதனம்சேர்
 அதிகாரி செயுங்குரு சேவையினை எடுத்து இயம்பில்.

சமம் முதலிய ஆறு குணங்களாவன, சமம், தமம், திதிட்சை உபரதி, சிரத்தை, சமாதானம் என்பனவாம். சமம் ஆவது, மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என நான்காய் உள்ள அந்தக்கரணத்தை அடக்குதலாம். தமம் ஆவது சுரோத்திரம் முதலிய ஞானேந்திரியங்கள், வாக்கு முதலிய கர்மேந்திரியங்கள் ஆகிய புறக் கரணங்களை அடக்குதலாம். திதிட்சை ஆவது காமம், வெகுளி முதலியவை மிகுந்து விடாமல் தணியச் செய்வதாம், உபரதியாவது காமிய கருமம் அனைத்தினையும் பெரும் சுமை போல உணர்ந்து விடுதலாம். சிரத்தையாவது சுருதி வாக்கியத்தையும், குரு வாக்கியத்தையும் நிச்சயமாக நம்புவதேயாம். சமாதி (சமாதானம்) ஆவது, குருவின் உபதேசத்தை மனத்தின்கண் பொருத்தி உறுதியாக இருத்தலாம். இந்த நால்வகைச் சாதனங்களும் அமைந்த அதிகாரி குருவுக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளை வரும் பாடலில் எடுத்துக் கூறுவோம்.

9. ஆத்தமுடன் அங்கமே தானம்சற் பாவம்

ஆம்அவற்றுள் குருபரனுக்கு அனுசூல விருத்தி
 ஆத்தம்உயர் குருபரன் குற்றேவலே அங்கம்
 அருட்குரவர்க்கு உரியமனை நிலம் முதலாம் அவற்றை
 காத்தல் அது தானம்ஆம் சற்குருவே மெய்யாக்
 கண்டசிவம் என நம்பும் அதுவேசற் பாவம்
 ஏத்துகரு மம்பத்தி மிகுஞான காண்டம்
 எனும் இவற்றால் மூவதிகா நிகள்வேறும் உளரால்.

ஆப்தம் (குறிப்பறிந்து செய்தல்), அங்கம் (உடற்சேவை), ஸ்தானம் (உடைமைகளைப் பாதுகாத்தல்), சத்பாவம் (குருவே சிவன்எனநம்புதல்) எனநால்வகையாம். அவற்றுள்குருநாதனுக்கு நெருக்கமாக இருந்து அவருக்கு அனுசூலமானவற்றைச் செய்தலே ஆப்தம். நற்பண்புகளால் உயர்ந்த குருநாதனின் உடலுக்குப் பணிவிடைகள் செய்தல் அங்கம். அருள் மிக்க குருநாதனுக்கு உரிய நிலம், வீடு முதலியவற்றைப் பாதுகாத்தல் ஸ்தானம். குருநாதரே வணங்குதற்கு உரிய, கண்கண்ட,

சிவம் என்று நம்புவதே சத்பாவம். போற்றுதற்கு உரிய கரும் காண்டம், பக்தி காண்டம், மேன்மை மிக்க ஞான காண்டம் என்னும் இம்மூன்று காண்டத்தால் மூவகை அதிகாரிகள் இருக்கின்றார்கள். இவரன்றி வேறு அதிகாரிகளும் உளர்.

10. உடம்பினையும் வருகுடும்பம் தனையும்யான் எனது என்று

உளன்கரும் காண்டிலலாக் கிரியையும் ஈசற்கே

திடம்பெற்றின்று ஆக்கும் அவ னேபத்தி காண்டி

செயும்கருமம் அனைத்தினுக்கும் கரிதான் என்று இருப்போன்

மடம்தவிரும் நல்ஞான காண்டினால் ஆகும்

மற்றும்உளர் ஐவர்ஒரு வர்க்கு ஒருவர் உயர்வாய்

அடைந்த அதி காரிகள் அங்கு அவர்களும் முழுட்சோடு

அறையும் அப் பியாசியநு பவிஉடன் ஆ ருடன்.

கர்ம காண்டம், பக்தி காண்டம், ஞான காண்டம் என்னும் இம்மூன்று காண்டங்களுள், உடலையும் அதன் காரணமாக வருகின்ற குடும்பத்தையும் முறையே யான் என்றும், எனது என்றும் கருதி இருப்பவன் கரும் காண்டி ஆவான். எல்லாச் செயல்களையும் ஈசுவரனுக்கே என்று உறுதியுடன் நினைந்து அவற்றை ஈசுவரார்ப்பணம் செய்பவனே பக்தி காண்டி ஆவான். செய்கின்ற செயல் அனைத்திற்கும் தான் சாட்சி மாத்திரமே என்று எண்ணுபவன், அறியாமை நீங்கிய சிறந்த ஞான காண்டி ஆவான். ஒருவரின் மற்றொருவர் உயர்வாகப் பொருந்திய அதிகாரிகள் இன்னும் ஐந்து பேர் - உள்ளனர். அவர்கள், செயலாற்றும் கருமி, முழுட்சு, உயர்வாகச் சொல்கின்ற அப்பியாசி, அனுபவி, ஆருடன் எனச் சொல்லப்படுவர்.

11. மூடமொடு தன்சாதி கருமமே பற்றி

முத்தனாம் அவன் நூறு பிறப்பினில்ஒண் கருமி

நீடுஉலகம் இன்மைஎன நினைந்துபுறக் கரும்

நிட்டனாய் முப்பிறப்பின் முத்தனாம் அவனே

நாடுஅரிய முழுட்சுஉலகம் கனவுஎனக்கண்டு உள்ளம்

நற்கருமம் சேர்ந்துபிறப்பு இரண்டுளன் அப்பியாசி

வீடுஉலக விவகாரம் நினையாமல் விவேகம்

மேவிஓர் பிறப்பினான் முத்தன் அனுபவியே.

ஆத்மா, அநாத்மா பேதம் அறியாது தன் நிலைக்கு உரிய கருமங்களை (வருணாச்சிரம் தருமம்) மட்டும் செய்பவன், நூறு

பிறப்புக்களுள் வீடு பேற்றினை அடைவதற்கு உரிய சிறந்த கருமி ஆவான். விரிந்த உலகம் பொய் என்று கேட்டறிந்த (பரோட்ச) ஞானத்துடன், குருசேவை, சிரவணம், மனனம் ஆகிய புறச்செயலில் நின்று மூன்று பிறப்புக்களில் வீடுபேற்றினை அடைபவன் அரிய முழுட்க ஆவான். நனவில் தோன்றும் உலகம் பொய் என்று அறிந்து, தன் மனம் நிதித்தியாசனத்தில் பொருந்திய அப்பியாசி பிறப்பு இரண்டில் வீடுபேற்றிற்கு உரியவன் ஆவான். முன் விட்ட உலக விவகாரத்தை (வாசனை, அகப்பற்று) எண்ணாமல், ஆத்ம நாட்டம் மேலிடத்தக்க விவேகத்தைப் பெற்றவன் அனுபவி. அவன் ஒரே பிறவியில் முத்தியடைபவன்.

12. உலகநிலை தோன்றாமல் தன்திகழ்ஞா னத்தால்
 உண்மைமுத்த னாம்அவனே யாருடன் மற்றும்
 உலகமுதல் யாதுஎனத்தேர் வொடுகுருவை அடைந்தும்
 உடம்புஆதி பொய்எனக்கண்டு அருள்குருவை அடைந்தும்
 உலகில்ஒரு குரவன்தன் மகற்குஉப தேசம்செய்து
 உறக்கேட்டும் உயர்தருஞா னிகள்ஆகி முத்தி
 உலகுதொழு விவேகம்ஓடு விரத்திதெய்வ கதியால்
 உற்றிடுவர் மூவர் அதி காரிகள் ஆகுவரால்.

உலக விவகாரம் சிறிதும் தோன்றாது, சுயம் பிரகாசமான ஆத்ம ஞானத்தினால், இந்த சரீரத்திலேயே வீடுபேறு அடைபவனே ஆருடன். மேலும் இவ்வுலகின்கண் உலக முதற் காரணம் எது? என்னும் விசாரத்தோடு சற்குருவைச் சரண் அடைந்தும், சரீரம் முதலானவை பொய் எனக்கண்டு கருணா மூர்த்தியாகிய சற்குருவைச் சரண் அடைந்தும், ஓர் ஞானாசிரியர் தன் மாணவனுக்கு ஞானோபதேசம் செய்ய, அதனைக் கேட்டமையாலும், முறையே உயர்ந்தோர் வாழ்த்தி வணங்கும் விவேகத்தினாலும், வைராக்கியத்தினாலும், ஈசனின் அருளாலும் தத்துவ ஞானிகளாய் உயர்ந்து, வீடுபேறு அடைபவர்கள் மூவர். இவர்கள் முன் சொன்னவரினும் வேறான அதிகாரிகள்.

13. சாதகர்கள் ஆம்சீடர் பேதத்தால் குரவர்
 தாமும்போ தககுருவே முதலாக இருநால்
 பேதம்அடை குவர் அவருள் போதகன் முன்னூலில்
 பெரும்பொருள் கூறிடுபவன் தத்துவம்திகழ்த் துபவனே

வேதகன்நல் வசிஆதி யால் இம்மை இன்பம்

வெந்துயர் அங்கு உதவும் அவன் நிசிதகுரு அறத்தைப்

போதகம் செய்து இருமையினும் இன்பம் அருள்பவனே

புகழ்தருகா மயகுரு என்று அறைகுவர்மூ தறிஞர்.

வீடுபேறு அடையச் சாதனம் செய்யும் மாணவர்களின் அதிகார வேறுபாட்டால் ஆசிரியர்களும் போதகாசிரியர் முதலாக எட்டு விதமாக இருப்பார்கள். அவ்வெண்மருள் (மாணவர்க்கு) முதல் நூலான வேதத்தின் சிறந்த பொருளைப் போதிக்கின்றவனே போதக குரு ஆவான், யாகாதி கர்ம காண்ட தத்துவார்த்தங்களை விளங்கச் செய்கின்றவனே வேதக குரு. சிறந்த வசியம் முதலிய *எண் வித்தைகளால் இவ்வுலகில் சுகத்தையும், அவ்வுலகில் கொடிய நரகாதி துன்பத்தையும் கொடுக்கின்றவனே இகழ்ச்சிக்கு உரிய நிசித குரு. அறநூலை உபதேசித்து இம்மை மறுமை என்னும் இரு உலகத்திலும் சுகத்தைத் தருகின்றவனே அனைவரும் புகழ்கின்ற விருப்பமான காமிய குரு, என ஆசிரியரின் பேதங்களைப் பேரறிஞர் பேசுவர்.

14. சூசகனாம் விவேகத்தால் சமைமுதலாம் குணங்கள்

தொகுப்பவன் பொய் விபயம் என ஆன்மவிருப்பு அருள்வோன்

வாசகனாம் சிவசீவர் ஐக்கியஞா னத்தை

வழங்கும்அவன் காரகன்ஐ யம் தவிர்த்து நிலைத்த

ஆசுஅிகனும் முத்தி அருள் பவன்விகித குருவாம்

அதிகாரிகள் ஆகும் எனமுன்னர்க் கூறும்

நேசம்உறு சீடர்தம்முள் ஒருவன்முத் தாப

நெருப்பினால் வெந்துசிந்தா குலம்உடையன் ஆகி.

விவேகத்தால் மாணாக்கனுக்கு சமம், தமம், திதிகை, உபரதி, சிரத்தை, சமாதானம் ஆகிய ஆறுகுணங்கள் மிகுதியும் வரச் செய்பவன் சூசக குருவாம். மாய உலகத்தைச் சார்ந்த பொருள்கள் பொய் என்று கூறி ஆன்மாவின் கண் விருப்பம் உண்டாகச் செய்வோன் வாசக குருவாம். சீவப்பிரம்ம ஐக்கிய ஞானத்தை உபதேசிப்பவன் காரக குருவாம். சந்தேகம் நீக்கி அதன் மூலம் நிலையான குற்றமற்ற வீடு பேற்றை அருள்பவனே விகித குருவாம். முன்னம் கூறிய அன்புள்ள சீடருக்குள்

*எண் வித்தை: ஆகருஷணம், உச்சாடனம், தம்பனம், பேதனம், மாரணம், மோகனம், வசியம், வித்துவேடனம்.

அதிகாரியான ஒருவன் தனது சரீரத்திற்கு வரும் ஆத்தியான்மிகம், ஆதிபெளதிகம், ஆதிதெய்விகம் ஆகிய மூன்று துக்கங்களால் வெதும்பித் துன்பம் கொண்ட மனம் உடையவனாய். (குளகம்)

15. நான்ஆர்இப் பவம் எனக்கு வந்தவாறு என்கொல்

நசிப்பதுஎவ ரால்எனஆய்ந்து அலங்கரம்கொண்டு ஏகி

*ஆனாநல் கல்வி அறிவு அடக்கம்வை ராகம்

ஆதியாம் குணம்உடைச்சற் குருவைஅடைந்து எதிர்மண்

ஊன்ஆரப் பணிந்துஎழுந்து அன் பால்கரங்கள் குவித்தே

உறவுமுத்தி அருட்குருவே என் பாசத்து ஒழிவு

தான்ஆம்எத் திறத்தினால் ஆம் எனவினவல் சீடன்

தனதுவிதி வத்துஉப சன்னத்துவமாம் அன்றே.

நான் என்பதன் பொருள் யாது? எனக்கு இந்தப் பிறவி வந்த விதம் எப்படி? இது யாரால் அழியும்? என்று சிந்தித்து மலர் களி முதலியவற்றைக் கையுறையாகக் கொண்டு சென்று, கெடாத சிறந்த விவேகம், அடக்கம், வைராக்கியம் முதலான நற்குணங்களை உடைய குருவைச் சரண் அடைந்து, அவர் முன்னர் மண்ணின்கண் உடம்பு பொருந்த வணங்கி எழுந்து நின்று பயபக்தியோடு கைகூப்பித் தலை மீது வைத்துக் கொண்டு மிகவும் போற்றிப் புகழ்ந்து, கருணைக் கடல் ஆகிய சற்குருவே என் சம்சாரம் எந்த விதத்தினால் அழியும்? என்று கேட்டு விண்ணப்பம் செய்வது, சீடன் விதிப்படி, சரண் அடையும் தன்மையாகும்.

16. அனையவனது அதிகாரம் தெரிந்து அருளால் நோக்கி

அஞ்சல்ஓம்பு என்று அபய கரம்சிரத்தில்

இருத்தி புனையவரும் சுருதியுத்தி யால் அவனதுஅ நானம்

புத்தியினை ஒழித்துத்தா தான்மியவாக் கியத்தால்

நினையலரும் ஒருபிரமம் நீயே என்று உள்ள

நிலையை உணர்த் துதல்குரவன் உபதேசம் ஆகும்

இனையஉப தேசமுறை உத்தேசத் துடனே

இலக்கணம்சோ தனைஎனும்மூன் றினையும் உடைத் தாமால்.

அவ்விதம் வினாவிய சீடனது பக்குவத்தை ஆராய்ந்து அறிந்து, கருணையுடன் நோக்கி, நீ அஞ்ச வேண்டாம், நாம்

உபதேசிப்பதைப் கடைபிடிப்பாய், என்று கூறி அபயக் கரம் நீட்டி, அஞ்ஞானம் நீங்கி ஆன்ம ஞானம் உண்டாகட்டும் என்று, அவன் தலை மீது கை வைத்து, எப்போதும் புதுமையாக விளங்கும் சுருதி வாக்கியத்தாலும், யுத்தியினாலும் அவனுடைய தேகம் முதலியவைகளில் நான் என்ற புத்தியை நீக்கி, தத்துவமசி மகா வாக்கிய உபதேசத்தால், நினைத்தற்கு அரிய ஒப்பற்ற மேலான பிரம்மம் நீயாய் இருக்கின்றாய் என, இயல்பான நிலையினை அறிவித்தலே குரு செய்யும் உபதேசம் ஆகும். இவ்வுபதேச முறை உத்தேசம், இலக்கணம், சோதனை என்று மூவிதமாய் இருப்பதாம்

17. அறியஉணர்த் துறுபொருளை நாமமாத் திரத்தால்

அறைந்திடுதல் உத்தேசம் ஆம்*களகம் பளம் ஆம்
குறிஉடையது ஆன்னைல்போல் அப்பொருளில் சிறந்த
குறிஉரைத்த இலக்கணம்அவ் இலக்கியம்ஆம் பொருளில்
செறிவுகூறும் அவ் இலக்கணம்உண் போஇலையோ என்னத்
தெரிந்திடுதல் பரிட்சைஓர் பொருள் அறிந்து பெற்றகு
பொறிஉறல்செய் காட்சியாம் அளவைமுத லாகப்
பொருந்துபிர மாணங்கள் எட்டுஉளவாம் அன்றே.

அம்முன்றினுள்சீடன் அறியும்படி (அவனுக்கு) அறிவிக்கும் பொருளின் பெயரை மாத்திரம் கூறுதல் உத்தேசமாம். கழுத்தில் கம்பளம் போல் அடையாளம் உடையது பசு என்பது போல அந்தப் பொருளின் சிறந்த அடையாளத்தைக் கூறுதல் இலக்கணமாம். அந்தப் பொருளின்கண் அந்த இலக்கணம் இருக்கின்றதா இல்லையா என்று ஆராய்ந்து பார்த்தல் பரிட்சையாம். அப் பொருளினை உணர்ந்து பெறுதற்கு காட்சி முதலான எண் வகைப் பிரமாணங்கள் (எனும் அளவைகள்) உண்டு.

18. கடமுதலாம் அவற்றினது காண்கை அது தானே

காட்சியுகை யால்அங்கி ஞானம்அனு மானம்
திடமருவும் அவ்அனுமா னம்பதிகை ஏது
திட்டாந்தம் எனும் அங்கம் உடைத்து அவற்றுள் பதிகை
இமலை வெவ்அழல் உடைத்து என்பது புகைஉண் மையினால்
எனல்ஏது மடைப்பளிபோ ல்என்பதுதிட் டாந்தம்

* களகம் : எழுத்து

வேதாந்த சூடாமணி

உடைமைஉணர் ஆத்தன்உரை யால்நதிதீ ராதி
உறுகனிஆ திகள் உண்மை ஞானம்ஆக மம்ஆம்.

இவற்றுள் காட்சி (பிரத்தியட்சம்) பிரமாணம், கடம் முதலாக உள்ள பொருள்களின் ஞானமாம். அநுமானப் பிரமாணம், இம்மலை புகை உடையது என்னும் ஞானத்தால் அது நெருப்புடையது என்னும் அறிவை உண்டு பண்ணுவதாம். உறுதியோடு கூடிய அந்த அநுமானப் பிரமாணம், பிரதிஞ்ஞை, ஏது, திட்டாந்தம் என்று கூறப்படுகின்ற மூன்று உறுப்புக்களை உடையது. அம்மூன்றினுள், பெரிதான இம்மலைவெம்மையான நெருப்பினை உடையது, என்பது பிரதிஞ்ஞையாம். புகை இருப்பதனால் அக்கினி உண்டெனக் கொள்வது ஏதுவாம். அடுக்களை போல் எனக்கொள்வது திட்டாந்தமாம். பொருள்களின் இருப்பை உள்ளபடி உணர்ந்துள்ள உண்மை உரைப்போன் வாக்கியத்தால் “ஆற்றங்கரையில் மரங்களில் பழம் முதலியன இருக்கின்றன” என்னும் அனுபவ அறிவினால் கூறப்படும் அவ்வார்த்தை ஆகம (சப்த) பிரமாணம்.

19. பகற்பொழுது உண்ணான்ஒரு வன்இளை யாமை கண்டு
பரிந்து இரவுண் கற்பித்தல்காண் அருத்தா பத்தி
அகத்தில் இலைஉறு தேவதத் தன்னளில் இருப்பன்
அவன்வேறு ஓர் இடத்தில் எனத்தெரிந் திடுதல் தன்னை
தகப் பெரியர்கேள்வி அருத்தாபத்தி என்பர்
தகுபசுவோடு ஒக்கும்மரை னனுமொழிகேட்டு இருந்தோன்
புகப்படரும் வனத்தில் அதன் விடயஞா னந்தான்
பொருந்துதலே உவமானப் பிரமாணம் ஆகும்.

பகற்காலத்தில் உணவு உண்ணாத ஒருவனது உடல் இளையாமல் பருத்து இருத்தலைக்கண்டு, அவன் இராக் காலத்தில் மறைவாக உணவு உண்கிறான் எனக் கற்பித்தல் காட்சி அருத்தாபத்தியாம் (திருஷ்டாருத்தாபத்தி). “தேவதத்தன் என்போன் இப்போது வீட்டில் இல்லை” என்று ஒருவன் சொன்னால், அவன் வேறோர் இடத்தில் இருக்கிறான் எனக் குறிப்பால் தெரிந்து கொள்ளுதலைத் தக்க பெரியோர்கள் கேள்வி அருத்தாபத்தி (சுருத்தாருத்தாபத்தி) என்பர், மரை என்னும் காட்டுப் பசு நீ அறிந்த பசுவோடு ஒப்பாகும் என்று கூறக் கேட்டவன், விரிந்துள்ள காட்டிற்குள் சென்று, காட்டுப்

பசுவைக் கண்டு, தனது ஒப்புமை விடய ஞானம் காரணமாக, பசுவும் காட்டுப் பசுவும் ஒப்பாகும் என்ற ஞானத்தை தான் அடைதலே உவமானப் பிரமாணமாம்.

20. இந்நிலனில் கடம்இல்லை என்பதனால் தோன்றும் இன்மைஉணர்வு அபாவமாம்ஆ யிரம்ஆ கியஎண் தன்னில்ஒரு நூறுஎனும் எண் உண்டு எனும்ஞா னந்தான் சம்பவமாம் இம்மரத்தில் இயக்கன்உளன் என்னும் சொல்நிகழ்வில் வரும் இயக்க விடயஉணர்வு அதனைச் சொற்றிருவர் அறிஞர்ஜ தீகம் ஆகும் அளவ என்னஇவண் தொகுத்துஉரைத்த காட்சிமுத லாய எண்வகையில் சமயர்கொளல் இன்னஎன உரைப்பாம்.

இப்பூமியின் கண் கடமானது இல்லை எனத் தோன்றுகின்ற கடத்தின் அபாவ ஞானமே அபாவப் பிரமாணமாம் (அனுபலப்திப் பிரமாணம்). ஆயிரம் என்னும் எண்ணில் ஒரு நூறு என்னும் எண் உண்டு என்கின்ற ஞானமே சம்பவப் பிரமாணமாம். இந்த மாத்தில் யட்சன் இருக்கின்றான் என்று பிறர் கூற, அதனால் மற்றவர்க்கு வருகின்ற யட்ச ஞானத்தை ஐதிகப் பிரமாணம் என்று அறிவுடையோர் கூறுவர். இங்கே பிரமாணங்கள் என்று தொகுத்துக்கூறிய பிரத்தியட்சப் பிரமாணம் முதலிய எண் வகையில் சமயவாதிகள் கொள்ளுதல் இத்தன்மையானவாம்.

21. புகல்உலகா யதனுக்குக் காட்சிஒன்றே சைன புத்தவைசே டியர்கள் தமக்கு இரண்டு அனுமா னத்தோடு உகல் அரும்சாங் கியர்க்கு மூன்று உரையொடு நான் குவமை யொடுநியாயர்க்கு அருத்தாபத்தி யொடுஐந்து ஆகும் மிகுபிரபா கரற்குஆறுஆம் அபாவமொடு பாட்ட வேதாந்தி கட்கு ஆகும் என அறிகதெரி வற்று இகல் அரும்ஒண் புராணிகர் கள் தமக்கு அளவை எட்டுஆம்என்று உரைப்பர்சம் பவஜதிகங்கள் உடன்அன்றே.

உலகாயதன் என்று கூறுகின்ற சார்வாகனுக்குக் காட்சி எனும் ஒன்று மட்டும் பிரமாணம் ஆகும். சைனர், பௌத்தர், வைசேடியர் என்பவருக்கு அனுமானப் பிரமாணத்தோடு இரண்டாகும். சைவரோடு சாங்கியர்க்கு ஆகமப்

பிரமாணத்தோடு மூன்று ஆகும். நியாயவாதிக்கு உவமானப் பிரமாணத்துடன் நான்கு ஆகும். மேன்மை மிக்க பிரபாகரர்க்கு மேற் கூறிய நான்கு பிரமாணத்தோடு அருத்தாபத்தியும் கூடி ஐந்தாகும். பாட்டனுக்கும் வேதாந்திக்கும் அபாவ அளவையுடன் ஆறு ஆகும். நல்ல புராணிகர்கள் தமக்கு மேற்கூறிய அளவையொடு சம்பவப் பிரமாணம், ஐதிகப் பிரமாணத்தையும் சேர்த்து எட்டுவிதம் என்று பிரமாணங்களைக் கூறுவார்கள்.

திருக்கு விவேகம்

22. திருந்திய வேதாந்தநூல் இயம்புருவ திருக்குத்

திருசியம்என்று இருபொருள் அங்கு அவற் றின்முதல்
திருக்கில் வரைந் திடுவசுவகதம்தன் சாதிவிசா திகளாம் மற்றவை
மூன்றினுக்கும் உதாரணம் முறையே மொழியின் விரிந்தநிழல்
தருநெடும்பூம் பனைமரம்ஒன் றிற்கு ளீயிறினங்கள்
புக்குமுகத்து உழுது பெருகுறு தேன்
அருந்துநறு மலர்முதல் ஆயினவும் வேறு உள்ள
அணிமரமும் கல்முதலா யினவும் போலாமால்.

திருத்தமாய் உள்ள வேதாந்த நூல்களால் கூறப்படுவன அறிவு (திருக்கு) என்றும் அறிபடும் பொருள் (திரிசியம்) என்றும் இருவகைப்படும். அவ்விரண்டு பொருள்களில் முதலில் திருக்குப் பொருளில் இருந்து நீக்கப்படுவன, சுவகத பேதம், சசாதி பேதம், விசாதி பேதம் என்பன. முறையே அம்மூன்றிற்கும் சான்று கூறும் இடத்து, பரந்த நிழல் தருகின்ற நீண்டு உயர்ந்த அழகிய கிளைகளை உடைய மரத்திற்கு வண்டுக் கூட்டங்கள் உள்ளே சென்று மலரும் பக்குவத்தில் உள்ள அரும்பைத் தன் முகத்தில் உள்ள முக்கினால் கீறி அதன் மூலம் பெருகிவரும் தேனை அருந்தும் படியான நறுமணப் பூக்கள் முதலியனவும், அம்மரத்திற்கு வேறாய் உள்ள அழகிய மரமும் கல்முதலியனவும் போலவாம். கூறப்பட்ட மரம் ஒன்றிற்கு இலை, மலர், காய், கனி முதலாயின சுவகத பேதமாம். அந்த மரத்திற்கு வேறாக அது போல மற்றொரு மரம் இருத்தலே சசாதிய பேதமாம். அம் மரத்திலும் வேறான இயல்புடைய கல், மண் முதலாயின விசாதி பேதமாம்.

23. நிரவயவம் ஆதலினா லும்சத்து வேறு

நிகழாமையானும் இறை தனக்கு முதல் நடுவுஇன்று
 ஒருவறுக இவ்உலக காரணமாம் மாயை
 உண்மையினால் இறுதியது இல் என்பதுஎன்கொல் என்னில்
 வரைவதரு சித்திரிகள் சித்திரசத் தியைப்போல்
 மாயையும்சின் மாத்திரமாம் பிரமத்தின் வேறாய்த்
 தெரிவதுஇலா மையின் என்றும் சச்சிதா னந்த
 சிவத்தினுக்கு விசாதிஇலை என்று உணர்க தெரிந்தே.

அறிவு வடிவான பிரம்மத்திற்கு வானம் போல
 அவயவம் இன்மையாலும், அதற்கு வேறாக சத்துப்பொருள்
 விளங்காமையாலும் அந்த பிரம்மத்திற்கு சுவகத பேதமும்,
 சஜாதிய பேதமும் இல்லை என்று தெரிந்து அவற்றை
 விட்டு விடுக. இவ்வுலகத்திற்குக் காரணமாய் உள்ள மாயை
 இருத்தலால், முடிவில் கூறிய விசாதிய பேதமும் இல்லை
 எனக் கூறல் எவ்விதம் என்று கேட்டால், ஒவியம் எழுதுகின்ற
 ஒவியனது சித்திர சத்தியானது அவனுக்கு வேறு இல்லாதது
 போல, உலகக் காரணமான மாயையும் அறிவே வடிவான
 பிரம்மத்திற்கு வேறாக விளங்காமையினாலே எப்போதும்
 சத்து சித்து ஆனந்த வடிவான பிரம்மத்திற்கு விசாதிய பேதமும்
 இல்லை என்று ஆராய்ந்து உணர்க.

24. சுருதியினுள் ஏகமேவாத் துவிதம் என்னும்

சொற்கு இடையுள் ஏகமெனும் சொல் அதனுக்கு அயிக்கம்
 அரிதில்உணர் ஏவஎனும் இடைச்சொற்குத் தேற்றம்
 அத்துவிதம் எனும்மொழிக்குத் துவிதவிலக் காகக்
 கருதுபொருள் வருதலினால் இம்முறையே மாயா
 கற்பனைகள் கடந்துநிர வயவம் ஆகி என்றும்
 திரிதல் இல்சின் மயம் ஆகும் ஒருபிரம்ம தனக்குத்
 தெரித்தசுவ கதமுதலா யினமூன்றும் இலையே.

சாம வேதத்தின்கண், “ஏகம் ஏவ அத்துவிதம்” என்று
 சொல்லப்படுகின்ற தொடரின்னுள் இருக்கின்ற ஏகம் என்னும்
 சொல்லுக்கு சீவப்பிரம்ம ஐக்கியமும், அருமையாய் உணர்தற்கு
 அரிய ஏவ என்னும் நடுவில் இருக்கும் சொல்லிற்கு நிச்சயமும்,
 அத்துவிதம் என்னும் சொல்லிற்கு இரண்டாவது பொருள்
 இல்லை என்று ஆராய்ந்து அறிதற்கு உரிய பொருள் வருவதால்,

வேதாந்த சூடாமணி

இம்முறையே மாயா கற்பிதங்களை இயல்பாகவே நீங்கி
நிரவயவமாய் எக்காலத்தும் மாறுதல் இல்லாத சித்து மயமாய்
உள்ள ஒப்பற்ற பிரம்மத்திற்கு முன் கூறிய சுவகத முதலிய
பேதங்கள் மூன்றும் இல்லை என்பதாம்.

25. அத்தியா ரோபம் அப வாதம் என இரண்டாய்

அறைகுவர் கற்பிதம் அத்தி யாரோபம் உள்ள
சுத்திகஊடு இலாத இர சதம் விளைத்தல் போலச்
சொல்பிரம் சத்தின் இலா உலகதுகற் பித்தல்
எய்து இதுதான் வெள்ளி அது அன்றுஇப் பிணைப்போல் ஓர்ந்து
இறைமெய் பொய்உலகம் எனத் தெளிதல் அப வாதம்
மெய்த்தபொருள் அறியும் இலக் கணம் மூன்றாம் அவைதாம்
விளங்கு அதத் துவாவிருத்தி தடத்தமொடு சொரூபம்.

அத்தியாரோபம் எனவும் அபவாதம் எனவும், யுத்தி
இரண்டு என அறிஞர் கூறுவர். அத்தியாரோபம் எனப்படுவது
உள்ள கிளிஞ்சலில் இல்லாத வெள்ளியை உள்ளதாகக் கற்பித்தல்
போல, அதிட்டானமாகக் கூறும் பிரம்ம சைதன்னியத்தில்
இல்லாத உலகம் உள்ளதாகக் கற்பித்துக் கூறுதலாம்.
அபவாதமாவது, ஆராய்ந்து இது சற்றும் வெள்ளியன்று
கிளிஞ்சலே உள்ளது எனத் தெளிந்தாற் போல, சுருதியுத்தி
அனுபவம் மூலம் விசாரித்து, பிரம்மம் மெய்உலகம் பொய்
என்று ஐயம் திரிபு அறத் தெளிவாக அறிதலாம். இங்ஙனம்
மெய்யாக உள்ள பிரம்மப் பொருளை அறிதற்கு ஏதுவாய்
இலக்கணம் மூன்றாம். அவை அதத்துவாவிருத்தி, தடத்தம்,
சொரூபம் என விளங்கும்.

26. ஆகமுத வணநேதி அது செய்து நின்ற

ஆர்உயிரை* அறிவித்தல் அதத்துவா விருத்தி
சாலகநுனி மதிஉளது என்று உணர்த்தலின்பு தாதி
சகம் ஆய காரணம் கொண்டு அறிவுஉணர்த்தல் தடத்தம்
மாகனலி விளங்குகதிர்ச் சொரூபன்னெல் போல்ஆன்
மாவின்நிச சொரூபம் இது என உணர்த்தல் சொரூபம்
நீகடவு சொரூபநிசம் சச்சிதா னந்தம்
நித்தியம்பூ ரணம் ஆக நீநினைந்து கொள்ளே.

* ஆர்உயிர் : ஆன்மா.

அம்முன்றனுள், சரீரம் முதலான அநான்ம பொருள்களை இது ஆன்மா அன்று என முறைப்படி நீக்கி, நீங்காது நிலைத்து நிற்கும் ஆன்மாவை அறிவித்தலே அதத்வாவிருத்தி இலக்கணம். இம்மரக் கிளையின் நுனியின்கண் மூன்றாம் பிறை இருக்கின்றது எனக் கூறி, அக்கிளைகளை விட்டுச் சந்திரனைக் காட்டுவது போல், ஐம்பூதங்களையும் முதற்காரணமாக உடைய உலகத்திற்கு ஆன்மா அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணமாய் இருக்கின்றது என்று கூறி, அதனைக் கொண்டு, ஆன்மாவை அறிவித்தல் தடத்த இலட்சணமாம். பெருமை மிக்க சூரியன் ஆயிரம் கதிர்களை வடிவமாக உடையவன் என்று கூறுதல் போல், ஆன்மாவின் உண்மை வடிவம் இதுவாம் என்று அறிவிப்பதே சொரூப் இலட்சணமாம். நீ வினவும் ஆன்மாவின் உண்மை வடிவம் சத்து சித்து ஆனந்தம் நித்தியம் பூரணம் ஆக இருப்பது என்று நீ சிந்திக்கக் கடவாய்.

27. மதித்தல்மதி யாமைநனவு ஆதிகளில் தனக்குஓர்
வாதை இலாது உண்டுஎனல் சத்து அவத்தைஅ
னைத்தினுமே
உதித்தவிட யங்களைநின்று அறிந்திடுதல் சித்தாம்
உவப்பினுக்கு விடயமாம் தன்மைஆ னந்தம்
தித்தித்தோ திதந்தம் அனைத்தினும்சா தகமாம்
திறத்தினால் அனைத்தினும்சம் பந்தநிறைவு எனவே
விதித்திடுக உயிர்ச்ச்சி தானந்த மயமேல்
விளங்கியது இல் அவற்றுள்ஆ னந்தம்எங்கும் எனினே.

ஒன்றினை அறிதல், ஒன்றினை அறியாமை என்பவற்றிலும், காமாதி முதலிய ஆசைகள் தோன்றும் இடத்தும், தோன்றா இடத்தும், சாக்கிரம் முதலிய அவத்தைகளிலும், தனக்கு எந்த விதமான கேடும் இன்றி இருக்கின்ற தன்மையே ஆன்மாவின் சத்து வடிவமாம். சாக்கிரம் முதலிய அவத்தைகளிலும் தோன்றுகின்ற சப்தம் முதலிய பொருள்களை மாறாமல் இருந்து அறிவதே ஆன்மாவின் அறிவு வடிவமாம். பரமப் பிரீதிக்கு விடயமாவதே ஆன்மாவின் ஆனந்த வடிவமாம். நிலை பெற்ற சதோதயமாக விளங்குவதே ஆன்மாவின் அழியா (நித்திய) வடிவமாம், கற்பிக்கப்படும் பொருள் எல்லாவற்றிற்கும் நிலைக்களமாய் (அதிட்டானம்) இருக்கும் தன்மையினால்,

கடத்திற்கு மண் போல, கற்பிக்கப்படும் பொருள் அனைத்திலும் முழுமையாய்க் கூடி இருப்பதே ஆன்மாவின் பூரண வடிவம் என்று ஆராய்ந்து அறிக. ஆன்மா சச்சிதானந்த வடிவமாய் இருக்குமானால் அவற்றுள் ஆனந்தமானது எப்பொழுதும் விளங்குதல் இல்லையே (அதனால் ஆன்மா ஆனந்த வடிவம் எனல் உண்மையா என்று வினவினால்.

28. வெம்மைஒளி உருவுஆய அழல்விளக்கில் ஒளியே
விளங்கியிடும் புனல் இடத்தில் வெம்மையே விரியும்
வெம்மைஒளி இரண்டும்எழும் விறகினில் அவ் வகைபோல்
விமலசத்து ஒன்றேதிகழும் கல்முதலாம் அவற்றின்
மெய்மைதவிர் புத்தியது தமோகுணத்தின் மூட
விருத்தியினும் இராசதத்தின் கோரவிருத் தியினும்
மெய்மைமொடு சித்து ஆகும் சத்துவத்தின் சாந்த
விருத்தியினில் சச்சிதா னந்தங்கள் தோன்றும்.

வெப்பமும் பிரகாசமும் ஆகிய இரண்டையும் அக்கினி வடிவமாக உடையது. அவ்விரண்டனுள் விளக்கின்கண் பிரகாசமே மேலிட்டு விளங்குவதாம். வெந்நீரின் கண் வெப்பம் ஒன்றே மேலிட்டு வியாபித்திருக்கும். விறகின்கண் வெப்பம், பிரகாசம் ஆகிய இரண்டும் மேலிட்டு நிற்கும் (அங்ஙனமே பிரம்மமும், சத்தும்சித்தும் ஆனந்தமும் ஆகிய மூன்றையும் வடிவமாக உடையதாம்.) அம்முன்றனுள், கல் முதலியவற்றில் (கல் இருக்கின்றது மண் இருக்கின்றது என) பரிசுத்தமான சத்து ஒன்றே விளங்குவதாம். உண்மை வடிவம் இல்லாத புத்தியின் தமோ குணத்தின் மூடவிருத்தியிலும் இராசத குணத்தின் கோரவிருத்தியிலும் (நான் இருக்கிறேன், நான் அறிகின்றேன் என) சத்தும் சித்தும் விளங்குவனவாம். சத்துவ குணத்தின் சாந்த விருத்தியின்கண் சத்து சித்து ஆனந்தமாகிய மூன்றும் விளங்குவனவாம். (ஆன்மா சத்து வடிவமாகவும், சித்து வடிவமாகவும் இருப்பதன்றி ஆனந்த வடிவமாகவும் இருப்பதாம்).

29. ஆதலினால் ஆனந்த மயம் ஆம் ஆன்மாஅவ்
ஐந்தினுக்கும் உபாதீஉள அவை முறையே மொழியின்
பேதம்உறும் சத்துமூன் றாம்விவகா ரிகம்பின் பிராதி
பாசிகம் பாரமார்த்தி கசத்துஎன வே

மதுணர்வில் சுழுத்தியில் தோன் றாதுநனவு உற்று
முத்தீஉறும் அளவும்உறும் கபாதிமுதல் அதுவாம்
போதுகன வினில்தோன்றி அழிவது இடை அதுவாம்
பொன்றாத பிரமசத் தேஇறுதி அதாம் அன்றே.

ஆதலினால் ஆன்மா ஆனந்தமயம் எனப்படும். மேற்கூறிய சத்து சித்து முதலிய ஐந்து இலக்கணமும் உபாதியால் முரணாகத் தோன்றுகின்றன. (ஒரு பொருளைப் பல பொருள் போல தோன்றச் செய்வதற்கு ஏதுவாய் இருப்பது உபாதியாம்.) சத்தின் பேதங்கள் முறையே வியாவகாரிக சத்து, பிராதிபாசிக சத்து, பாரமார்த்திக சத்து என மூன்றாம். பகுத்துணர்வு சற்றுமின்றிய சுழுத்தி அவத்தையில் தோன்றாது, விழித்து எழுந்தவுடன் சாக்கிர அவத்தையில் பொருந்தித் தோன்றி முத்தி எய்தும் அளவும் இருக்கின்ற, கடம் படம் முதலியவற்றை உண்மையெனக் கொள்வது, வியாவகாரிக சத்து எனப்படுவதாம். தொடர்ச்சியின்றி வந்து போவதை இயல்பாக உடைய சொப்பனத்தைப் போல பிரதிபலித்து அழிவனவற்றை உண்மையாகக் கொள்வது, பிராதிபாசிக சத்து எனப்படுவதாம். கெடுதல் இல்லாது விளங்குகின்ற, சத்தே வடிவான, பிரம்மமே பாரமார்த்திக சத்தாம்.

30. சிவனோடு சன்கூடத் தன்பிரமம் என்னச்

சித்துநான்கு ஆம்குபநீர் கதுவறும்வெண் மீன்வான்
தூவுபனி நீர்பிம்பம் அனுமிதஆ காசம்

சொல்கடஅ வச்சின்ன ஆ காகமொடு மாவான்
மேவும்இவை அவற்றினுக்குத் தீட்டாந்த முறையாம்
விடயமொடு பிரமம்வா சனைமுக் சியம்பின்
ஏவுநீச ஆன்மாவோடு அத்துவிதம் வித்தை
எனும் இவற்றின் பெயரால்எண் வகைப்படும் ஆனந்தம்.

சித்தானது, சிவன் ஈசுவரன் கூடஸ்தன் பிரம்மம், என நான்கு விதம் ஆகும். குடத்து நீரில் பிரதிபிம்பித்துள்ள, வெண்மையான நட்சத்திரங்களை உடைய, ஆகாசமும், குளிர்ந்த நீரையுடைய, மேகத்தின்கண் பிரதிபிம்பித்துள்ள, அனுமானத்தால் அறியும் ஆகாசமும், கடத்தோடு கூடிய ஆகாசமும், மகா ஆகாசமும், எனப் பொருந்திய இவை நான்கும் மேற்கூறிய சீ வாதி நான்கினுக்கும் முறையே

வேதாந்த சூடாமணி

சான்றுகளாம். ஆனந்தமானது விடயானந்தம், பிரம்மானந்தம் வாசனானந்தம், முக்கியானந்தம், நிசானந்தம், ஆன்மானந்தம், அத்துவிதானந்தம், வித்தியானந்தம் எனும் பெயர்களால் எண் வகைப்படும்.

31. மாதுமுதல் விடயஊதி யங்கள்தமில் தோன்றி
 வரல்விடயா னந்தம்கண் படையில் தோன்றல்
 ஓதுபிர மானந்தம் துயில்ஒழிவில் தோற்றம்
 உடையதுதான் வாசனா நந்தம்கேடு இன்பம்
 ஆதல்இலா நொதுமல்மதி தோன்றுதல்முக் கியமாம்
 ஆனந்தம்ம னோலையோ கத்தினில் வந்து உதித்தல்
 ஏதம் அறுநி சானந்தம் பிரியவிட யத்துள்
 யான்பிரியன் எனத்தோன் றுதல் ஆன்மா னந்தம்.

மனைவி மக்கள் முதலிய விடயங்களை அடைவதால் தோன்றும் ஆனந்தம் விடயானந்தமாம். சுழுத்தி அவத்தையில் (ஆழ்ந்த நித்திரையில் தோன்றும் ஆனந்தம் பிரம்மானந்தமாம். நித்திரை தெளிந்தும் தெளியாதவிடத்தும் விளங்கும் ஆனந்தம் வாசனானந்தமாம். விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத சம்பாவனையோடு கூடிய புத்தியில் தோன்றும் ஆனந்தம் முக்கியானந்தமாம். யோகப் பயிற்சியினால் மனம் ஒடுங்கும் இடத்துத் தோன்றும் ஆனந்தம் நிசானந்தமாம். மனைவி மக்கள் முதலிய பிரியமாய் உள்ள பொருள்களுள் யானே எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன் என உணர்ந்த விடத்து விளங்கும் ஆனந்தம் ஆன்மானந்தமாம்.

32. விரியும்உலகு அனைத்தும்பொய் மெய்ம்மைதான் என்னும்
 விவேகத்தில் தோன்றுவதே அத்துவிதா னந்தம்
 அரியமறை முடிவாகும் வாக்கியஞா னத்தால்
 ஆதல்அது வித்தியா னந்தம்என அறிக
 உரியனமுன் இன்மையொடு பின்இன்மை அன்றி
 ஒன்றுஒன்று ஆகாமைஎன்றும் இன்மைஎன நான்காய்த்
 திரியும்அ பாவங்கள்இவை நித்தியத்துள் புகாத
 திறத்தனவாம் பூரணத்தும் உறாதன்மூன்று ஆகும்.

மாயையின் காரியமான, விரிந்துள்ள உலகமனைத்தும் பொய்யாம். ஆன்மாவாகிய தானே சத்தியமாம், என்னும் ஞானம் உண்டாகும் இடத்து விளங்கும் ஆனந்தம்

அத்துவிதானந்தமாம். உபநிடதங்களில் உள்ள அரிய தத்துவமசி முதலிய மகாவாக்கியங்களால் உண்டாகும், சீவப்பிரம்ம ஐக்கிய ஞானத்தால் தோன்றி விளங்கும் ஆனந்தம் வித்தியானந்தமாம். இவ்வாறு ஆனந்தங்களின் வகைகளை அறிவாயாக. முன்னின்மை (பிராகபாவம்), பின்னின்மை (பிரத்துவம்சாபாவம்), ஒன்றில் ஒன்றாகாமை (அந்நியோந்நியாபாவம்), என்றும்இன்மை (அத்தியந்தாபாவம்) என அபாவம் நான்காம். இந்நான்கு அபாவங்களும் நாசம் உடையனவாய் இருத்தலால், நித்தியத்தில் சேராதனவாம். பூரணத்துள்ளும் பொருந்தாதனவாகிய பரிச்சேதங்கள் மூன்று விதம் ஆகும். (நான்கு அபாவங்கள் இன்றி இருப்பதே நித்தியம். ஆதலால், நான்கு அபாவங்களை விளக்குகிறார். பிரம்மம் அநாதியாய் இருப்பதால் முன்னின்மையும், நாசமற்றதாய் இருப்பதால் பின்னின்மையும், ஏகமாய் இருப்பதால் ஒன்றில் ஒன்றாகாமையும், வியாபகமாய் இருத்தலால் என்றுமின்மையும் நித்தியத்தில் சேராதனவாம்).

33. உரைத்து அவை தாமயாவை எனில்ஒரு காலத்து உண்டு இன்று

ஒருகாலத்து எனும்காலப் பரிச்சேதம் உடனே

தெ ரித்தஒரு தேயத்துஉண்டு ஒரு தேயத்துஇலைஎன்

தேயப்பரிச் சேதமும் ஒன்று. ஆம் ஆகாதுஎன் னும்

கருத்தில் வருவத்துபரிச் சேதமும் ஆம்என்னக்

கருதிடுக இளிச்சித்தின் விரிவு ஆகும் என முன்

விரித்திடும் அச் சிவாதி கட்குநா மாதி

விவகார கற்பனை ஈண்டு எடுத்து மொழிகுதுமால்.

முற்கூறிய பரிச்சேதங்கள் யாவையெனின், ஒரு பொருள் ஒரு காலத்து உண்டு, பிறிதொரு காலத்து இல்லை என்பதே கால பரிச்சேதமாம் (பரிச்சேதம் = முடிவு அல்லது எல்லை உடையது). ஒரு பொருள் ஒரு தேசத்து உண்டு, பிறிதொரு தேசத்தில் இல்லை என்பதே தேச பரிச்சேதமாம். ஒரு பொருள் பிறிதொரு பொருள் ஆகாது என்பதே வஸ்து பரிச்சேதமாம். காலத்தால் அந்தமுடையது கால் பரிச் சேதம் உடையதாம். தேசத்தால் அந்தம் உடையது தேச பரிச்சேதம் உடையதாம். பொருளால் அந்தம் உடையது வஸ்து பரிச்சேதம் உடையதாம்.

(அந்தம் - முடிவு) பிரம்மம் உற்பத்திநாசமின்றி இருத்தலால், கால் பரிச்சேதம் இல்லாததாம். எங்கும் இருத்தலால் தேசபரிச்சேதம் இல்லாததாம். மாயாப் பிரபஞ்சம் அனைத்துமாய் இருத்தலால், வஸ்து பரிச்சேதம் இல்லாததாம். இனிமேல் சித்தின் பேதமாய் என்று முன்னர் கூறிய சீவ ஆதிகளின் பெயர் முதலிய விவகார கற்பனைகளை விளங்குமாறு எடுத்துக் கூறுவோம்.

34. சாற்றரிய சீவபேதங்கள் முறைவி கவன்
தைசதன்பின் பிராஞ்ஞன்னப பகர்ந்திடுவர் அவருள்
வேற்றுமைசெய் தூல உடல் வியட்டி அபி மானி
விவகாரி கன்புத்தி *கதுவறுசை தன்யன்
மாற்றரிய சிதாபாசன் விட்சேப ரூபன்
வருபிரமாத் துருநுவல் கத்துருவொடு போத்துருவே
தோற்றியிடும் விஞ்ஞான மயன்குடும்பி சரீரி
துவம்பதமுக் கியன் முதல் ஆயினவிசு வன்நாமம்.

சீவன் ஆனவன் விசுவன், தைசதன், பிராஞ்ஞன் என மூன்று வகையாக விளங்குவன். அம்மூவருள் சாக்கிர அவத்தையின் அபிமர்னியாய் உள்ள விசுவனுக்கு, தூலசரீர வியட்டி அபிமானி, வியாவகாரிகசீவன், புத்திப் பிரதிபிம்ப சைதன்னியன், சிதாபாசன், விட்சேப ரூபன், பிரமாத்துரு, கர்த்துரு, போத்துரு, விஞ்ஞானமயன், குடும்பி (சம்சாரி), சரீரி, துவம்பத முக்கியார்த்தன் என்பன பரியாய நாமங்களாம். (ஒரு பதத்தின் அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும் மற்றொரு பதம் பரியாய நாமம் ஆகும்),

35. பெற்ற ஒரு சூக்குமமெய் வியட்டி அபி மானி
பிராதிபா சிகசீவன் சொப்பனகற் பிதன்என்
மற்றவைதான் முதலாய நைசதன்தன் பெயராய்
வழங்குறுவர் காரணமெய் வியட்டி அபி மானி
உற்றுவரும் அவித்தையோ பகிதன்கா ரியம்ஆம்
உபாதிகன்என் பாமுதல் ஆம் பிராஞ்ஞ நாமங்கள்
பற்றிவரு சீவான்மா அந்தரான் மாமேல்
பரமான்மா எனப்படும் ஆன்மவிதம் மூன்று ஆகும்.

சூட்சும சரீர வியட்டி அபிமானி, பிராதிபாசிக சீவன், சொப்பன கற்பிதன் முதலாய் உள்ள பெயர்கள்,

* கதுவறு = பிரதிபலித்தல்

சொப்பன அவத்தையின் அபிமானியாய் உள்ள தைசதனது பரியாய நாமங்களாம்.காரண சரீர வியட்டி அபிமானி, அவித்தியோபகிதன், காரியோபாதிதன் முதலாய் உள்ள பெயர்கள், சுழுத்தி அவத்தையின் அபிமானியாய் உள்ள பிராஞ்ஞனது பரியாய நாமங்களாம்.உபாதி காரணமாக ஆன்மாவின் பேதங்கள் சீவான்மா, அந்தரான்மா, மேலாகிய பரமான்மா எனும் மூன்றாம்.

36. காய்ந்து உள இரும்பு போல் உடம்பு ஆதி
கலந்துஉறு குடும்பம்என் வழக்கில்
சார்ந்து உளன் சீவான் மாஎனப் படுவான்
தாமரை இலையின் நீர் போலத்
தோய்ந்துஉள குடும்பப் பெருவிவ காரத்
தோய்வுஇலன் அந்தரான் மாவாம்
போந்துல கிற்குப் பரிதிபோல் சான்றாய்ப்
பொருந்தினோன் தான்பர மான்மா.

தீயில் காய்ந்துள்ள இரும்பு போல், தேகம் குடும்பம் முதலியவற்றுள் யான் எனது என்னும் அபிமானம் உற்று, சம்சாரம் என்னும் விவகாரத்தில் சேர்ந்து இருப்பவன் சீவான்மா எனப்படுவான். தாமரை இலையின் நீர்போல சம்பந்தித் துள்ள குடும்பமாகிய பெரிய விவகாரம் அனைத்திலும் பொருந்தியும் அவற்றோடுசம்பந்தம்உறாதவனே அந்தரான்மா எனப்படுவான். தேகம் குடும்பம் முதலியவற்றுள் அபிமானத்தை விட்டு ஒழுகிவந்து, உலக விகாரங்களுக்கு சூரியன் சாட்சி மாத்திரமாக விளங்குதல் போல, தேக இந்திரியங்களின் விவகாரம் அனைத்திற்கும் சாட்சி மாத்திரமாக விளங்குகின்றவன் பரமான்மா எனப்படுவான்.

37. நீர்விழுந்து ஒருவெங் கதிர்தடு மாறி
நின்றதுஎன்று உரைப்பது போலும்
கார்விரைந்து ஓட ஓடுகின் றதுதண்
கலைமதி என்பது போலும்
ஓர்வு அரும் திரிவுஇல் போத ஆன் மாவிற்கு
உடல்முதல் ஆகிய உபாதிப்
பேர்வரும் சீவ பாவனை உலகப்
பெருவிவ காரம் என்று அறியே.

அசைகின்ற நீரின்கண் சூரியனது பிரதிபிம்பம்
 அசைகின்றதை அறியாது, சூரியனே நீரில் விழுந்து
 அசைகின்றான் என்று கூறுவது போலும், சந்திரன் ஓடாது
 இருக்க, மேகம் விரைவாக ஓடுவதை அறியாது, குளிர்ந்த
 கலைகளை உடைய சந்திரன் மேகத்துள் புகுந்து ஓடுகின்றான்
 என்று கூறுவது போலவும், அறிதற்கு அரிய, என்றும் மாறுதல்
 இல்லாத, அறிவு வடிவ ஆன்மாவிற்கு தூல சூக்கும் காரணம்
 என்னும் சரீரத்திரய உபாதிகளால், விசுவன் தைசதன் பிராஞ்ஞன்
 என்னும் பெயர் உடைய சீவபாவனை உலகில் பெரிய சம்சார
 விவகாரம் என்பதாக ஆன்மாவின் சம்சார கற்பனை இங்ஙனம்
 அறியத்தக்கது.

38. அருவிராட் புருடன் இரணிய கருப்பன்

அந்தரி யாமிஎன்று ஈசன்
 திரிவிதம் அவருள் தூல ஆகத்துச்
 சமட்டிஆ கியஅபி மானி
 விரிவுஉறும் வைசுவா நரன்என முதலாம்
 விராட்பு ருடன்பெயர் ஆகும்
 மருவுஉறும் இலிங்கம் எனும் உடல் சமட்டி
 மானிமாப் பிராணனே அன்றி.

ஈசுவரன், சமட்டி சரீரத்திரய அபிமானத்தால், விராட்
 புருடன், இரணிய கருப்பன், அந்திரியாமி என மூவகையாக
 விளங்குகின்றான். அம்மூவருள், தூலசரீர சமட்டி அபிமானி,
 எங்கும் வியாபித்துள்ள வைசுவானரன் முதலியன விராட்
 புருடனது பரியாய நாமங்களாம். பொருந்திய சூட்சும சரீர
 சமட்டி அபிமானி மகாப்பிராணன், இதுவன்றி. (குளகம்)

39. க்ஷத்திராத்திகன் என்பெயர் முதலாகச்

சொற்றனர் இரணிய கருப்பற்கு
 ஏத்துகா ரணம் ஆம் உடம்புஉறு சமட்டி
 எனும்அபி மானி அவ் வியத்தன்
 வாய்த்தகா ரணம் ஆம் உபாதிகன் ஆனந்த
 மயன்பர தேவதை பரமன்
 ஆத்ததற் பதமுக கியார்த்தன் என்பெயர்முன்
 அந்தரி யாமி பெற்றிருமே.

சூத்திராத்மா என்று சொல்லப்படும் பெயர் முதலாக உள்ளவற்றை இரணிய கருப்பனுக்குப் பரியாய நாமங்கள் என அறிஞர் கூறுவர். துதிக்கத்தக்க காரண சரீர சமட்டி அபிமானி, அவ்வியக்தன், பொருந்திய காரணோபாதிதன், ஆனந்தமயன், பரதேவதை, பரமன், பொருந்திய தத்தப முக்கியமார்த்தன் என்பதாகக் கூறுகின்ற பெயர்களை பரியாய நாமங்களாக அந்தரியாமி பெற்றிடுவன்.

40. சித்திர படம்ஓர் பொருளொடும் கூடாத்
 திகழ்வினில் தெளதுமே எனவும்
 நெய்த்தசுழ் வருடக் கடிதமே எனவும்
 நீல்நிறத்து இலாஞ்சிதம் எனவும்
 பத்திஓ வியம்சேர்ந்து இரஞ்சிதம் எனவும்
 படுதல்போல் பிரமமும் மாயை
 வைத்தகா ரியங்கள் கடந்துஉறு நிலையில்
 வயங்கும்சித்து எனும் பெயர் புனைந்தே.

ஓர் ஓவியத் துணி ஆனது ஒரு வண்ணத்தோடும் சேராது. தனித்து விளங்கும் இடத்து வெள்ளை ஆடை என்றும், நெகிழ்ச்சியை உடைய கஞ்சி பட்டமையால் கடித உடை என்றும், பின் நீல நிறம் கொண்டு அச்சக் கட்டினால் ஓவியத்தின் அடையாள ஆடை என்றும், பின் வரிசையாக ஓவியம் எழுதி அமைத்தவுடன் இனிமையானது என்றும் கூறப்படுவது போல், பிரம்மமும் மாயையும் சேர்ந்து உண்டான காரியப் பிரபஞ்சங்களும் கடந்த நிலையில் பிரம்மத்திற்கு ஞான வடிவம் என்னும் திருநாமம் பொருந்தி விளங்கும்.

41. அகிலகா ரணம்ஆம் மாயையை மருவி
 அந்தரி யாமியாம் மாயை
 சகலகா ரியம்ஆம் சூக்கும் உடம்பு
 சார்ந்து பொன் கருப்பன் என்று ஆகி
 விகலம்இல் தூல உடம்பினை மேவி
 விராட்டுஎன நிற்கும் என்று அறிவாய்
 திகழ்உறு பிரமம் சித்திர படம்மேல்
 சித்திரம் யாதுஎன வினவில்.

உலகம் அனைத்திற்கும் காரணமாய் உள்ள மாயையைப் பொருந்திய போது அந்தர்யாமி என விளங்கும். மாயையின்

வேதாந்த சூடாமணி

காரியம் ஆன சூட்சுமம் பூதங்களின் காரியமாய் இருக்கின்ற அனைத்து சூட்சும சரீரங்களையும் பொருந்தும் இடத்து இரணிய கருப்பன் என விளங்குவதாம். குறைவு இன்றிய தூல சரீரங்களையும் பொருந்தி இருக்கும் போது விராட் புருடன் என்று விளங்கி நிற்பதாம் என பிரம்மம் வடிவத்தை அறிவாய். என்றும் ஒரே தன்மையாக விளங்கும் பிரம்மம், சித்திரத் துணி போல் இருந்தால் அதன்கண் சித்திரம் போல் இருப்பது யாது என வினவினால்.

42. விரிஞ்சனே முதலாம் சேதன மோடு
வெற்புஎழு வாய்ச்சே தனம்ஆய்ப்
பரந்துஉள் உலகம் சித்திரம் என்பர்
பரம்பொருள் ஆம்ஒரு பிரமத்து
இருஞ்சபா சடம் ஆம் உலகது தோற்றம்
எவ்வணம் எனில்படந் தன்னில்
வரைந்தால் நிறமாய்க் குளிர்முதல் மாற்ற
வல்லன அலதுகில் போலி.

மாயா உலகமான கற்பிதப் பொருள்களுக்கு நிலைக்களப் (அதிட்டானம்) பொருளாக உள்ள ஒப்பற்ற பிரமத்தின்கண், நான்முகன் முதலாக உள்ள அறிவுள்ள பொருள்களுடன், மேரு மலை முதலான அசையாப் பொருள்கள் ஆக விரிந்திருக்கின்ற உலகத்தைச் சித்திரமாம் என்று சான்றோர் கூறுவர். அந்தப் பரம்பொருளில் கற்பிதமாய் இருக்கின்ற உலகத்தின் தோற்றம் எவ்வாறானது எனில், ஒரு துணியில் பல நிறங்களால் வரைந்த சித்திரத் துணி, குளிர் முதலியனவற்றை மாற்றும் வல்லமை அற்ற போலித் துணி என்பது போலவாம்.

43. ஓர்வடிவு ஆகிக் குளிர்முதல் மாற்றும்
உண்மையாம் சித்திரபடம் போன்று
ஆர்வற எழுதும் கிரிமுதல் ஆய
அதனொடுஒப் புஉறுகி லாவாபோல்
தேர்வுஅரும் பிரமத்து எழுந்துபற் பலஆம்
சீவர்கள் சித்தொடுப்பு ஆகப்
பார்முதல் ஒவ்வாச் சபங்கள்ஆ தலினால்
பரத்தில் ஆம் சபாசு உலகம்.

சித்திரமாக வரையப் பெற்ற போலித் துணியும், அச்சித்திரத்திற்கு ஆதாரமாய் இருக்கும் துணியும் ஒரே வடிவமாய் (ஒத்திருந்து) குளிர் முதலானவைகளை நீக்கத் தக்கதாய் இருப்பது போல, பார்ப்பவர்களுக்கு ஆர்வம் உண்டாகும்படி வரையப்பட்டுள்ள மலை முதலியன அந்த துணியோடு ஒப்பு ஆகாது. அதுபோல ஆராய்ந்து அறிதற்கரிய பிரம்மத்தில் கற்பிதமாய் வெவ்வேறாகத் தோன்றுகின்ற சிதாபாசரான சீவர்கள் அந்தப் பிரம்ம வடிவ சித்தோடு ஒப்பு ஆகத் தோன்றினும், பிருதிவி முதலிய சடப் பொருள் ஒப்பு ஆகாதனவாம். ஆதலினால் சடசித்து வடிவமாய் உள்ள உலகம் பிரம்மத்தில் சித்திரத் துணியில் சித்திரம் போலக் கற்பிதமாம். (துணியில் வரையப்பெற்ற சித்திரங்கள் அத்துணியின் இயல்பை மாற்ற இயலாத கற்பிதம். அது போல பிரம்மத்தில் சடமான பூதங்களும் சீவர்களும் கற்பிதமே).

44. இத்திறத்து ஈசன் முக்கிய குணங்கள்

எலாம் அறி தல்முத லனஆம்
கத்திருத் துவமோடு அகத்துருத் துவம்பின்
அன்னிதா கத்துருத் துவமே
அத்தன் மெய்ப் பிரபுத் துவவலி ஆக்கல்
அளித்தல்போக் குதல்நிய மனந்தான்
எய்த்தீடல் அகற்றும் அனுப்பிர வேசம்
என்பன ஈசன்ஐந் தொழிலே.

இத்தன்மை உடைய ஈசனின் சிறந்த குணங்களாவன: எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மை, எல்லாவற்றையும் ஆளும் தன்மை, எல்லாவற்றையும் நியமிக்கும் தன்மை, எல்லாவற்றையும் உள் இருந்து அசைக்கும் தன்மை, எல்லாவற்றையும் செய்யும் தன்மையுடன் எல்லா வலிமையும் உடைய தன்மையும் ஆம். ஈசுவரனின் உண்மையான சிறந்த சாமர்த்தியம், அன்பர்களுக்காக, ஒன்றை செய்யும் தன்மையும், ஒன்றைச் செய்யாத் தன்மையும், அதனைப் பின்னர் வேறு விதமாகச் செய்யும் தன்மையும் ஆகும். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகியன ஈசனின் ஐந்தொழில்கள் ஆகும்.

வேதாந்த சூடாமணி

45. நீங்கிய விகாரப் பிரம்மம் ஆம் ஈசன்
 நிகழ்த்துமோ தொழில்பல என்னில்
 பூங்கதிர் இச்சை இன்றியே வாரி
 பொழிமழைக் கதிரினால் பொழிய
 ஆங்குஅதின் நிழல்ஆய் பொருந்தி அந்நிழலை
 அலர்முகி லால்மறைத்து அளித்தே
 தூங்குஇம் கரத்தால் வெங்கதி ரால் நீர்
 தொலைத்ததைத் தன்னொடுஆக் குதல்போல்.

நிர்விகாரப் பிரம்மம் வடிவமான ஈசுவரன் ஐந்தொழில்கள் எங்ஙனம் செய்வான் என கேட்கில்? அழகிய சூரியன் இச்சை சற்றும் இன்றியே மழைக் கிரணத்தால் சலத்தைப் பெய்யச் செய்து, பின்னர் அந்த சலத்தில் தானே பிரதிபிம்பித்து, அந்தப் பிரதிபிம்பத்தை மேக கிரணத்தால் மறைத்து, பொழிகின்ற தனது பனிக்கிரணத்தால் சலத்தை பாதுகாத்து, உஷ்ண கிரணத்தால் அந்த சலத்தைத் திரும்பக் கிரகித்து வாங்கிக் கொண்டு அப்பிரதிபிம்பத்தைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்வது போலவாம்.

46. போற்று இறை மாயா சத்தியோடு ஒன்றி
 பொலிந்தசிற் பிரதானம் அதனால்
 சாற்றரும் நிமித்த காரணன் ஆகித்
 தகும்சடப் பிரதானம் அதனால்
 ஆற்றுஉபா தான காரணன் எனநின்று
 ஆக்கிய புத்திஆ தீகளில்
 தோற்றுபு சிவ ரூபமாய் வினையால்
 சொற்றபோத் துருவென நின்றே.

யாவராலும் துதிக்கத்தக்க பிரம்மம் வடிவமான ஈசுவரனும், தன்மாயா சத்தியுடன் கூடிய சித்துப் பிரதானத்தால் நிமித்த காரணனாயும், சடப் பிரதானத்தால் உபாதான காரணனாயும் நின்று, அங்ஙனம் நின்ற அதனால் புத்தியாதிகளை சிருட்டித்து, அதில் தானே சீவ வடிவமாகப் பிரவேசித்துக் கருமத்தால் சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கும் போக்தா என சொல்லப்பட்டு நின்று. (குளகம்)

47. நியமசத் தியினால் போகபோத் துருவை
 நியமம் செய்து உருத்திர உருவால்
 மயம்உறு மாயா காரியம் சிதைத்து
 வந்து அருள் ஆரிய வடிவால்
 அயர்வுஉறு சிவன் தன்னையே தன்னோடு
 ஐக்கியம் ஆக்குவன் என அறிக
 உயர்வுஉறு சமட்டி வியட்டிஎன் பனவால்
 உயிர்இறை கட்டுஉறும் பேதம்.

நியம சத்தியினால் போகத்திற்குரிய சீவர்களை நியமப்படி படைத்து அளித்து, உருத்திர வடிவத்தால் மாயா வடிவமாகப் பொருந்தியுள்ள அந்தக் காரியங்களை அழித்து, குரு மூர்த்தமாக எழுந்தருளி வந்து, துன்பம் அடைந்துள்ள அந்தச் சீவனை தன்னோடு ஐக்கியம் செய்து கொள்வான் என்று ஈசுவரனது ஐந்து தொழில்களையும் அறிவாயாக. மேன்மையான சமட்டி வியட்டி என்பவைகளால் சீவனுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் பேதம் வந்தது என அறிக.

48. மிகுமரப் பன்மை *தண்டலை எனல்போல்
 மிகும்உயிர் எலாழும் நான் எனும்ஓர்
 தகும் அபி மானம் இறைசமட் டியதாம்
 தனித்தனி மரம்பெயர் கொளல்போல்
 பகும்உடல் தோறும் வேறுவேறு ஆகப்
 படும்அபி மானம்ஓர்ந்து உரைப்பில்
 தொகும்உயிர் வியட்டி உருவம் என் குவர்மேல்
 தொம்பத இலக்கியம் உரைப்பாம்.

மிகுதியான பல மரங்களைக் காடு என்று சொல்லுவது போல், ஒப்பற்ற ஈசன், சீவர் அனைவரையும் நான் எனக் கருதுகின்ற ஒப்பற்ற அபிமானம் ஈசுவரனின் சமட்டி வடிவமாம். அக்காட்டில் வேறு வேறாக மரங்களின் பெயர்களைப் பிரித்து அறிந்து கொள்வது போல், வெவ்வேறாய்ப் பிரிந்திருக்கும் சரீரங்கள் தோறும் வெவ்வேறாய் இருக்கும் அபிமானத்தை ஆராய்ந்து கூறும் இடத்து அது சீவனின் வியட்டி வடிவமாம்

என்று பண்டிதர்கள் கூறுவர். இனிமேல் துவம்பத இலட்சியார்த்ததைக் கூறுவோம்.

49. சீவன் ஒன்றிடு மூவகைஅ தீட்டானன்
சேதனன் அந்தரி யாமி
ஆவலில் அனுசந் தாத்துருச் சுயஞ்சத்
தார்த்தனோடு அவச்சின்ன சீவன்
தாவரும் பார மார்த்திகள் துரியன்
சான்றினன் பிரத்திகான் மாவால்
ஏவம்இல் தொம்பதத்து இலக்கி யார்த்தன்
என்பகூ டத்த நாமங்கள்.

சீவன் என்பவன் விசுவன், தைசதன், பிராஞ்ஞன் என்று மூவகையாகப்பொருந்தும் அபிமானங்களுக்கும் அதிட்டானன். சேதனன், அந்தரியாமி, அவா இன்றிய அனுசந்தாத்திரு, சுயஞ்சத்தார்த்தன், அவிச்சின்ன சீவன், கேடில்லாத பாரமார்த்திகள், துரியன், சான்றினன், பிரத்தியகான்மா, குற்றமற்ற தொம்பத இலட்சியார்த்தன் முதலியவை கூடத்தனது (சீவனுக்கு) பரியாய நாமங்களாம்.

50. ஈசன்ஒன் றிடும்மூ வகைஅ தீட்டானன்
இயம்பரும் ஒருபரப் பிரமம்
பாசம்இல் பரதத் துவம்பர மான்மாப்
படிஇலா விசுத்தசித்து அன்றிப்
பேசுதற் பதவக் கியார்த்தன் என்பனமுற்
பெறுபரி யாயநா மங்கள்
தேசுறு பிரமம் தனக்குளன உரைப்பர்
திருந்து நூல் தெரிதரும் புலவர்.

சொல்லற்கு அரிய ஒப்பற்ற பரப்பிரம்மம், வைசுவானரன், சூத்திராத்மா, அந்தரியாமி என்னும் மூவகை ஈசுவர அபிமானங்களுக்கும் அதிட்டானம் ஆகும். பாசமற்ற பரதத்துவம், பரமான்மா, குணாதீதமான விசுத்த சித்து, இவையன்றியும், வேத முடிவில் சொல்லப்படும் தத்பத இலக்கியார்த்தன் என கூறப்படுவன, சதோதயமாக விளங்கும் பிரம்மத்திற்குத் தொன்று தொட்டு வழங்கும் பரியாய நாமங்கள் என திருத்தமான வேதாந்த சாத்திரங்களை தேர்ந்த அறிஞர் கூறுவர்.

51. வடிவொடு பெயரால் குடம்மு தலாக
 மண்பல வகைப்படும் அதுபோல்
 சுடுபசும் பொன்னே செய்கையால் பலவாம்
 கூடர்இழை உருவுகொள் வதுபோல்
 படிஅறு சித்தே முன் சொல்சீ வாதி
 பலவும் ஆம்என முதலாக
 விடல்அரும் அறிஞர் நூல்பல திருக்கு
 விவேகம் என்று இயம்புறும் அன்றே.

மண் ஒன்றே உருவம் பெற்று குடம் முதலிய பல பெயர்களோடு காணப்படுவது போல், தூய்மையான தங்கம் ஒன்றே புடமிட்டு உருக்கிய வேலைத் திறத்தால் பலவிதமாகி ஒளிவிட்டு நின்ற நகைகளின் வடிவத்தை அடைவது போல, மாறுபாடு இல்லாத சித்து ஒன்றே முற்கூறிய சீவன் முதலிய பல வேறுபாடான விவகார கற்பனைகளாய் உள்ளது என்று இவ்விதமாய் ஆராய்ந்து உணர்வதை திருக்கு விவேகம் என்று ஆத்ம ஞானத்தை உடைய ஞானிகள் இயற்றிய வேதாந்த நூல்கள் பல கூறும்.

திருசிய விவேகம்

52. இந்துவினை அநாதி அடைந்ததை முழுதும்
 மறையாமல் இந்து தன்னால்
 அந்திறனை ஒளிர்வித்துக் கொள்க ளங்கம்
 எனஎனை யான் அறியேன் என்னும்
 முந்தஉலக விவகா ரம்தனில் உயிரை
 அடைந்து அதனை மூடாது என்றும்
 அந்தஉயி ரால்அறி யப்பட் டும் அனல்
 தம்பிக்கும் மந்தி ரம்போல்.

சந்திரனை அநாதியாகப் பொருந்தி, அச்சந்திரனை முழுதும் மறைக்காமல் சிறிது மறைத்து, அந்தச் சந்திரனால் தனது மறைக்கும் தன்மையை விளங்கும்படி செய்கின்ற களங்கம் போல், நான் என்னை அறியேன் என்று கூறப்படுகின்ற உலக விவகாரத்தில், சீவனை அநாதியாய்ப் பொருந்தி அந்தச் சீவனை முற்றும் மறைக்காது, எப்பொழுதும் அந்தச் சீவனால் அறியப்படுவதாயும், அக்கினி பிரகாசத்தோடு கூடி இருக்க,

வேதாந்த சூடாமணி

அதன் குணமான சுடும் தன்மையைக் கட்டுப்படுத்தும்
மந்திரசத்தி எங்ஙனமோ அதுபோல நின்று. (குளகம்)

53. விளங்குறும் ஆன்மா உருவம் அல்லாமல்

ஆன்மாவின் வேறாய்த் தோன்றாது
உளங்கொள் வியோமாதீ காரியங் கள்தமைத்
தோன்றாமல் ஒடுக்கி நின்றும்
துளங்கள் அக டிதகடனை எனும்ச மர்த்தை
ஆகியுமே தோன்றா நின்று

* அவளங்கள்தரு காரண மாய்அது ஆகும்
திரிசியமாம் மாயா சத்தி.

சதோதயமாக விளங்குகின்ற ஆன்ம சொரூபம் ஆகாததும்,
அவ்வான்மாவிற்கு வேறு பொருளாக நின்று தோன்றாமலும்,
ஆராய்ந்து அறிந்தபோது ஆகாயம் முதலிய தனது காரியங்களை
தோன்றச் செய்தும், மீண்டும் அவை தோன்றாதவாறு அவற்றைத்
தன்னுள் ஒடுக்கிக் கொள்வதாயும், மாறுதல் உடையதும்
அகடிதகடனா (நிகழாததை நிகழச்செய்யும்) சாமர்த்தியம்
உடையதாயும் காணப்பட்டு, சர்வ அனர்த்தங்களையும்
தருவதற்குக் காரணமாய் இருப்பது எதுவோ அதுவே திருசிய
வடிவ மாயா சத்தியாம்.

54. அணையதுஒரு மாயை இலக்கணம் அசத்துச்

சடம் துக்கம் அநித்தம் கண்டம்
எனும்இவை உன்முயல் கோடு முதல் அசத்துச்
சடவுருக்கல் எழுவாய் புத்தி
தனைஅடையும் கோரமொடு மூட விருத்திகள்
துக்கம் தபுமய ஆதி
முனம்உரை செய்அநித்தம் கண்டிதம் கால
பரிச்சேதம் முதல் ஆகும்.

அத்தன்மையது ஆன மாயையினது ஒப்பற்ற இலக்கணம்
ஐந்து விதமாம். அவை அசத்து, சடம், துக்கம், அநித்தம்,
கண்டம் என்று கூறப்படும். அவற்றுள் என்றும் இல்லாத
முயற்கொம்பு, வான் மலர், மலடி மகன் முதலியன அசத்தின்
வடிவம். கல், கட்டை முதலியன சடவடிவம். புத்தியைச் வந்து

அடைகின்ற கோர மூட விருத்திகள் துக்க மயமாகும். தோன்றிக்
கெடுகின்ற தேகம் முதலியன அறித்தமாம். கால் பரிச்சேதம்,
தேச பரிச்சேதம், வஸ்து பரிச்சேதம் என்பன கண்டம் என்று
சொல்லப்படும்.

55. பின்னமொடு அசத்துச் சாவய மும்எதிர்

மறையும் அவை பிரிந்து தம்மின்
மன்னியவும் மொழிந்து அநிர்வாச்சியம் ஆகும்
நவவிதம் அம்மாயை எய்தும்
உன்னலரும் கருதி சம்பந்தம் உத்தி
சம்பந்தம் உலகசம் பந்தம்
என்னவரும் ஞானங் கள்முறை யேஅம்
மாயைபடும் இயல்பு கூறில்.

பின்னமும், அசத்தும், சாவயவமும். இவற்றிற்கு எதிர்
மறையான அபின்னமும், சத்தும், நிரவயவமும், அவைகள்
வெவ்வேறாகப் பிரிந்து தம்முள் பொருந்தினவாய பின்னா
பின்னமும், சதசத்தும், சாவயவ நிரவயவமுமாகச் கூறிய ஒன்பது
வித குணத்தையும் அநிர்வாச்சியமாய் (இன்ன தன்மை என
கூறப்படாததாய்) உள்ள மாயையானது தனக்கு இயல்பாகப்
பெறும். அம்மாயைக்கு நினைத்தற்கரிய கருதி சம்பந்தம், யுத்தி
சம்பந்தம், உலக சம்பந்தம் என வழங்கி வருகின்ற ஞானங்கள்
உண்டாகும் இயல்பை முறையே கூறுமிடத்து. (குளகம்)

(சத் அத்திற்கு வேறானது அநிர்வாச்சியம் என்பர். அதனை
மித்தை என்றும் கூறுவர். முக்காலத்திலும் பாதிக்கப்படாததை
சத்து என்பர். வடிவம் இல்லாததை அசத்து என்பர். பாத
யோக்கிய (பொய் என்று நிச்சயத்தக்க) வடிவமுடையதை
சத்விலட்சணம் என்பர்.)

56. விண்ணின் மலர்எனத் துச்சமே எனவும்

இப்பிவரு வெள்ளி போல
எண்ணும் அநிர்வாச்சிய மாம்என வும்உயிர்
போல்நித்தம் எனவும் நிற்கும்
உண்ணிலவு தம்மாயை மோகமுடன் அவித்தை
பொய்மை உருவி என்றே

நண்ணும் இவைமா யாபஞ் சகம்ஆகும்
எனஅறிஞர் நவில்வர் அன்றே.

அம்மாயை ஆனது, சுருதி சம்பந்த ஞான விசாரணையில் ஆகாயத் தாமரை போல அசத்து (பொருளற்றது) எனவும், யுத்தி தொடர்பான அப்பியாசத்தில் கிளிஞ்சலில் வெள்ளி தோன்றுதல் போல ஆராய்ந்து அறியத் தக்க அநிர்வாச்சியம் (சொல்ல இயலாத தன்மை உடையது) என்றும், உலகில் சத்திய புத்தியுள்ள அஞ்ஞானிகளுக்கு ஆத்மாவைப் போல நிலையாகவும் இருப்பதாம். சித்தத்துள் விளங்குகின்ற தமமும், மாயையும், மோகமும், அவித்தையும், மித்தியாசொருபி என்றும் பொருந்தி மாயை ஐந்து பெயர்களைப் பெற்று நிற்கும் என்று கற்றோர் கூறுவர்.

57. சீவசே தனம்மறைத்துத் தமம் அயல் ஆகிய

உலகத் திறத்திற்கு எல்லாம்
மேவுகா ரணம் ஆகி மாயை விபரித
ஞானம் விளைத்து மோகம்
ஓவஉணர்வு அழித்து அவித்தை சத்தின்
வேறு ஆகிப் பொய்உருவி ஆகும்
வீவுஇலா மாயை அதற்கு இரு தருமம்
சங்கோச விகாசம் என்றாம்.

அந்தமாயையானதுசீவசேதனத்தைஉள்ளபடி விளங்காமல் மறைத்தலால் தமம் என்றும், தனக்கு வேறாகத் தோன்றுகின்ற பலவிதமான உலகங்களுக்கு எல்லாம் காரணமாய் பொருந்தி இருத்தலால் மாயை என்றும் சொல்லப்படுவதாம். விபரிதமான அறிவை உண்டாக்குவதால் மோகம் என்றும் சொல்லப்படும். தத்துவ ஞானத்தால் அழிவதால் அவித்தை எனப்படும் சத்திய வடிவான பிரம்மத்திற்கு வேறாய் இருத்தலால் மித்தியா சொருபம் என்று சொல்லப்படும். தத்துவ ஞானம் உண்டாகும்வரை அழிவில்லாத அம்மாயைக்கு விரிதல், ஒடுங்குதல் என்னும் இரண்டு தருமங்கள் உண்டு.

58. விரிந்துபடம் ஓவியங்கள் பலதிகழ்த்திக்

குவித்து ஒடுக்கும் விதமே போல
அரந்தைதரு மாயையும் தன் விகாச
தருமத்தினால் அகிலம் காட்டி

பரந்து அவைகள் சங்கோச தருமத்தால்
அடக்கும் எனப் பகர்வர் மாயைக்கு
இருந்தகுணம் இரண்டுளதில் சுதந்தரமும்
சுதந்தரமும் என்ன அன்றே.

சித்திரம் எழுதப்பட்ட துணியானது விரியும் போது
ஓவியங்கள் பலவற்றை விளங்கக் காட்டும். சுருங்கும் போது
அச்சித்திரங்களைத் தன்னுள் மறைத்துக் கொள்ளும். அது போல்
இன்பம் போலக் காட்டித் துன்பம் தருகின்ற மாயை, தனது
விரிதல் ஆகிய தருமத்தினால் உலகம் அனைத்தையும் விளங்கக்
காட்டித் தனது ஒடுங்குதலாகிய தருமத்தால் நாம் ரூபமாக
விரிந்துள்ள அவ்வுலகங்கள் அனைத்தையும் தன்னுள்ளே
மறைத்துக் கொள்ளும் என ஞானிகள் கூறுவர். இவையன்றியும்
மாயைக்கு இயல்பாய் உள்ள குணங்கள் சுதந்தரமின்மை
எனவும், சுதந்தரம் எனவும் இரண்டு உள்ளனவாம்.

59. பொய்யாகிச் சத்துருவப் பொருளின்வேறு
ஆகி ஒரு பொருளாய்த் தோற்றல்
செய்யாமை யால்உளதுஇல் சுதந்தரம்சான்று
ஆயஒரு சேத னன்பால்
உய்யாத சீவாதி ஆக்குதலால்
சுதந்தரமும் உளது மாயை
மெய்யானது அலதுஎன்றல் விசம்புஅலர்போல்
இல்லை என விளம்பல் அன்றே.

மாயை ஆனது வடிவமற்றது. பிரம்மத்தினும் வேறாக,
தான் ஒரு பொருளாகத் தோன்றாமையால் சுதந்திரம் இல்லாத்
தன்மை உடையது. அனைத்துக்கும் சாட்சியாய் இருக்கின்ற
ஒப்பற்ற பிரம்மத்தினிடத்தில் அஞ்ஞானிகளான சீவர்
முதலியவைகளை கற்பிதமாகத் தோன்றச் செய்வதால் சுதந்தரம்
உடைய இம்மாயை மெய் அல்லாதது என்று சொல்லவும்
இயலாது, ஆகாயத்தாமரை போல் முற்றும் இன்று எனவும் கூற
முடியாது. (ஆனால் இவ்விரண்டினும் வேறான அநிர்வாச்சியம்
என்று கூறுவர்).

60. புலன் இல்கன விடைக்கரிபோல் தோன்றிவிசாரம்
தோன்றப் பொன்றும் பொய்யா

வேதாந்த சூடாமணி

நிலவுதல்செய் சுத்தசத் துவவடிவ
 மாயையொடு நிகழ்த்து கின்ற
 மலினசத் துவவடிவ அவித்தைதமப்
 பிரதான வடிவம் ஆகும்
 நலம்இல்பிர கிருதி என *விருத்திமூன்று
 உடைத்துமுன் நவின்ற மாயை.

இந்திரிய வியவகாரங்கள் இன்றிய சொப்பனத்தில் யானை முதலியன தோன்றுதல் போலத் தோன்றி, விசாரணை செய்யுமிடத்துத் தனக்கென ஒரு வடிவமின்றிக் கெடும் இயல்புடையது மாயை. மித்தையாக விளங்குகின்ற முற்கூறிய மாயையானது, சுத்த சத்துவ குணவடிவ மாயையும், அதன்பின் கூறப்படுகின்ற மலின சத்துவகுண அவித்தையும், நன்மை தராத தாமத குணப் பிராதன வடிவப் பிரகிருதியும் என்று மூன்று வித விருத்தி உடையதாம்.

61. மாயைவரு சுழுத்திலயங் களில் அத்தி
 யாச அயிக்கம் ஆயிற்று உண்மை
 ஆயபிரமத் தின்நனவொடு படைப்பின்
 இதுபேத அவத்தை எய்தும்
 மேய அதில் பிரமசை தன்னியும்
 விம்பித்து இதுவே விளங்கு ஞானத்
 தூயசைதன் னியசுசன் பதிஇறைஎன்றிட
 நிற்கும் துணிவு தன்னால்.

மாயையானது, இடைவிடாது மாறிமாறி வருகின்ற சுழுத்தி அவத்தையிலும், சர்வ சங்கார காலங்களிலும் சத்துவடிவ பிரம்மத்தின்கண் கற்பித ஐக்கியமாய் காணப்படும். சாக்கிரா வத்தையிலும் சிருட்டியிலும் இந்த மாயையானது (சிறிது வேற்றுமையாகத் தோன்றும்) பேத அவத்தையை அடைந்ததாகக் காணப்படும். அந்த பேத மாயையில் பிரம்ம சைதன்னியமானது பிரதிபிம்பிக்க, அங்ஙனம் பிரதிபிம்பித்து ஞான வடிவாக விளங்கும். இந்த பரிசுத்தமான சைதன்னியமே ஈசுவரன் என்றும், பதி என்றும், இறையென்றும் எவரும் கூறும்படியாக உறுதியாக நிற்கும்.

62. அப்பரற்கு உபாதி ஆகி அமோசகா ரணியாம் மாயை
பொய்ப்புறும் அவித்தை எண்ணில் போத்துரு பசுஎன்று ஓதும்
ஒப்பரும் சீவர்க்கு எல்லாம் உபாதியாய் மோகம் செய்யும்
எய்ப்புறு பகுதி பாசம் எனக்குச் சமமாம் நின்று.

மாயையானது அந்த ஈசுவரனுக்கு உபாதியாய்
அமோகத்தைச் செய்வதற்கு காரண மாக இருப்பதாம்.
(அமோகம் = விபரீத புத்தியின்மை) பொய்யென
நிச்சயிக்கத்தக்க அவித்தையானது அளவில்லா துள்ள போத்துரு
என்றும், பசு என்றும் கூறப்படும் ஒப்பில்லாத சீவர்க்கு எல்லாம்
உபாதியாய் நின்று மோகத்தைச் செய்வதாம். (மோகம்: விபரீத
புத்தி) தத்துவ ஞானத்தினால் கெடத்தக்க பிரகிருதியானது
பாசம் எனப்படும். அதில் முக்குணமும் சமமாய் இருக்கும்.

63. அவித்தையில் விம்பித்து உள்ள ஆர்உயிர் நுகர்ச்சிக் காகத்
துவக்குறு காரி யங்கள் தோன்றிட வெதீர்கு நித்த
உவப்புறும் ஈசன் நோக்க மாத்திரத்து உற்றுஅ லர்ந்து
பவப்படு காலம் ஆகி அதுகொடு பரிண மித்து.

அவித்தையில் பிரதி பிம்பித்துள்ள சீவர்களது இன்ப
நுகர்ச்சியின் பொருட்டும், ஆனந்தவடிவமான ஈசுவரன்,
தேகம் முதலான பிரபஞ்ச காரியங்கள் உண்டாகும் பொருட்டு
ஏகமாகிய யான் அநேகம் ஆவேன் என்று சங்கற்பித்த
மாத்திரத்தில் அவனது பார்வை பொருந்திய பிரகிருதியானது
மிகவும் விரிந்து சிருட்டிக்கு ஏதுவாய் கால தத்துவமாகி,
அதுகாரணமாக வேற்று உருவடைந்துள்ளது.

64. இருமக தத்து வந்தான் என நிற்கும் அதுதான் நீர்பெய்து
அரும்விதை முளையா மல்முன் போல் இராது அமர்தல் போலக்
கருஎனும் பகுதி யோடுஆங் காரமும் ஆகா மல்பொய்
உரமுறு நிருவி கற்ப உருநடு அவத்தை ஆகும்.

ஈசுவரனது சங்கற்பத்தால், பரிணமித்து (வேற்று
உருவடைந்தது) பெரிதாகிய மகத் தத்துவம் எனக் கூறப்பட்டு
நிற்கும். அந்நிலையானது, நீர் விட்ட விதையானது
முளையாமலும், முன்போல் இராமலும் எங்ஙனம் நிற்குமோ
அது போல, தன் காரியவடிவ அகங்காரம் ஆகாமலும், தன்
காரணவடிவப் பிரகிருதி ஆகாமலும் அவ்விரண்டிற்கும்
நடுவான நிலைமையை அடைந்து இருப்பதாம்.

65. கொண்ம கதத்து வந்தான் குணபேதம் உறாப்பொய் ஞான
மன்ச விகற்பம் ஆக வருமுதல் அத்தி யாசம்
என்மு தல்ஆங் காரம் தோன்றிடும் குணம்சத்து வந்தான்
பின்வரும் இராசதம்சொல் பொருந்தமோ குணம்ஒன்று ஆகும்.

அம்மகத் தத்துவம் முக்குண பேதமுற்று, மித்தியா
ஞானமுற்ற சவிகற்ப வடிவமாக உள்ள (பிரதம அத்தியாசம்
என்று கூறப்படும்) மூல அகங்காரம் ஆகும். அந்த மூல
அகங்காரத்தின் குணம் சத்துவமும், அதன்பின் வருகின்ற
இராசதமும், பெரிதாகிய தமோ குணமும் என்று மூன்றாம்.

66. உரைப்பரும் சத்து வாதி உருவங்கள் பிரகா சம்பின்பு
உரைப்பிர விருத்தி மோகம் என்குவர் புகல்கு ணங்கள்
நிரைப்பெயர் தான்வை காரி நிகழும்தை சதம்பூ தாதி
விரிப்பரும் குணங்கள் மூன்றும் தருவமேல் விளம்பல் உற்றாம்.

சொல்லற்கரிய சத்துவ முதலிய குணங்களின் வடிவங்கள்
பிரகாசமும் (ஞானம்), பின்னர்க் கூறப்படும் பிரவிர்த்தியும்
(முயற்சி), மோகமும் (விபரீத புத்தி) என்று கூறுவர். இவ்வாறு
கூறிய சத்துவாதி குணங்களுக்கு பரியாய நாமங்கள்,
விளங்குகின்ற தைசதம், வைகாரி, பூதாதி எனப்படுவனவாம்.
விரிவாக சொல்லற்கரிய இம்மூன்று குணங்களும் தருவனவற்றை
இனிக் கூறுவாம்.

67. சத்துவ குணத்தில் தோன்றும் தயங்கும்உள் கரணம் நான்கும்
புத்திஇந் தியங்கள் ஐந்தும் போந்துஉ தீத்திடும்இ ராச
தத்தில் வாக்கு ஆதி ஐந்தும் தகும்பிரா ணாதி ஐந்தும்
அத்தமோ குணத்தில் தோன்றும் அகல்விசம்பு ஆதி பூதம்.

சத்துவ குணத்தில் இருந்து விளங்கும் மனம், புத்தி,
சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணம் நான்கும்,
சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம் என்னும்
ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் உற்பத்தியாகும். இராசதகுணத்தில்
இருந்து வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயுறு, உபஸ்தம் என்னும்
கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், சரீரத்திற்குத் தகுதியான வியானன்,
பிராணன், அபானன், சமானன், உதானன் என்னும் வாயுக்கள்
ஐந்தும் உற்பத்தி ஆகும். அத்தமோ குணத்தினின்றும்

வியாபகமான ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, அப்பு, பிருதிவி என ஐந்து பூதங்கள் தோன்றும்.

68. அப்பெரும் பூதம் பஞ்சீ கரித்து உலகு ஆகி நிற்கும்
செப்பிய கரணம் நான்கின் செயல்களாம் நினைத்தல் அந்த
பொய்ப்பொருள் துணிதல் மானம் புரிதல்சிந் தித்தல் திங்கள்
திப்பியநான் முகன்கேத் திரிபு ராந்த கன்தேவு அன்றே.

பின்னர் அந்த சூக்கும பஞ்ச பூதங்கள் பஞ்சீகரணக் கலப்பால் உலகாகி நிற்கும். முற்கூறிய மனம் முதலிய அந்தக்கரணத்தின் செயல்கள் முறையே அந்த மித்தியாப் பொருள்களை நினைப்பதும், உறுதி செய்வதும், விரும்புவதும், சிந்திப்பதுமாம். அந்த அந்தக் காரணத்திற்கு முறையே சந்திரனும், சிறந்த பிரமனும், சேத்திரக்ஞன் ஆகிய திருமாலும், உருத்திரனும் அதி தெய்வங்களாம்.

69. இக்கர ணங்கள் தானம் இதயம்ஞா னேந்தி ரியங்கட்கு
உய்க்குஉறும் தொழில் ஆம் கேட்டல் உறல்காண்டல் உண்டல் மோத்தல்
திக்குமா ருதமே நன்மித் திரன் உயர் வருண னோடு
தக்க அசு வினியாம் தெய்வ தானம் காதுஆதி ஆமே.

இந்த மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமான நான்கிற்கும் இடம் முறையே கண்டம், இதயம், நாபி, சர்வாங்கமும் என்று சொல்லப்படும். சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியங்களுக்குத் தொழில்கள், கேட்டலும், பரித்தலும், பார்த்தலும், சுவையறிதலும், வாசனையை அறிதலுமாம், திக்குப் பாலகர்களும், வாயுவும், நலன்களைத் தருகின்ற சூரியனும், மேன்மை பொருந்திய வருணனும், அசுவினி குமாரர்களும் அதி தேவதைகளாம். அவ்விந்திரியங்களுக்கு இடம் முறையே, காது, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு ஆகும்.

70. புத்தி இந்தி ரியங்கள் தாம் உணரும் விடயம்
உய்த்தபிரா ணாதிஓலி கேட்கை அன் னாதிகளை
உண்ணும்போது அழல்குளிர்ச்சி அறிதல் விழி மூடிச்
மெத்தும் அக இருள் அறிதல் உட்காரா திகளின்
விளங்குசுவை கந்தம்அறிந் திடல்முறையே ஆகும்
வைத்தகரு மேந்திரியத் தொழில் உரைத்தல் நடத்தல்
வழங்கல்விடல் ஆனந்தித் திதேல்என அறியே.

அறியும் தன்மை உடைய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் எங்ஙனம் புறத்தில் உள்ள விடயங்களை அறியுமோ அதுபோல அகத்திலும் அறியுமாம், எங்ஙனம் எனின்? காதுகளை விரலால் முடுகின்ற போது உசவாச நிகவாசங்களைச் செய்யும் பிராணன் முதலிய வாயுக்களின் சத்தங்களைச் சுரோத்திரேந்திரியம் கேட்பதாம். அன்னபான திகளை உண்ணும் இடத்து உஷ்ணம் குளிர்ச்சி முதலியவைகளைத் துவக்கிந்திரியம் அறிவதாம். கண்களை முடுகின்ற போது நுட்பமான உள்ளிருளைச் சட்சு இந்திரியம் அறிவதாம். ஏப்பம் இடுகின்ற போது உட்கவையைச் சிந்துவை இந்திரியம் அறிவதாம். வாந்தி எடுக்கின்ற போது நாற்றத்தைக் கிரானேந்திரியம் அறிவதாம். கன்மேந்திரியங்களின் தொழில்கள் முறையே வாக்கால் வசனித்தலும், பாதத்தால் நடத்தலும், பாணியால் வழங்கல் ஏற்றலும், பாயுருவால் மலசலம் கழித்தலும், உபஸ்தத்தால் ஆனந்தம் அடைதலும் என அறிவாயாக.

71. அங்கிமக பதிஇரவி உடன்மிருத்யு பிரசா

பதிதெய்வம் வாய்முதலாங் கோளகங்கள் தானம்
இங்கு இவையுள் உட்கரணம் இருவகைஇந் திரியம்
என்னவரும் பதிநான்கும் அத்தியான் மிகமாம்
தங்கும் இவற் றறுவிடயம் ஆதிபௌ திகமாம்
தகும்அதிதே வதை ஆதி தெய்வீகம் ஆம்இப்
புங்கவரே இந்திரியம் விராட்புருடற்கு அதுமெய்
பொன்கர்ப்பார்க்கு அதுமறைப்பாம் அந்திரியா மிக்கே.

அக்கினியும், இந்திரனும், சூரியனும், யமனும், பிரசாபதியுங் கன்மேந்திரியங்களுக்கு அதி தேவதைகளாம். வாக்கிற்கு வாயும், பாதத்திற்குக் காலும், பாணிக்குக் கையும், பாயுருவிற்குக் குதமும், உபஸ்தத்திற்குக் குய்யமும் இடமாம். இங்கே கூறிய இவைகளுள் அந்தக்கரணம் நான்கும், ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள் பத்துமென வழங்கிவரும் பதினான்கும் ஆதியாத்மிகமாம். இவற்றின் விடயங்கள் ஆதிபௌதிகமாம். இவற்றின் அதி தேவதைகள் ஆதிதெய்வீகமாம். இந்த அதி தேவதைகளே விராட்புருடனுக்கு இந்திரியங்களாம். அவ்விந்திரியங்கள் இரணிய கருப்பனுக்கு சரீரமாம். அந்தச் சரீரமே தமோவடிவத்தால் அந்தரியாமிக்கு ஆவரணமாம்.

72. நின்றுஇதயம் தனை அடைந்து பிராணன் உசவாச
 நிகவாசம் இயற்றும் அபா னன்குதத்தின் உற்றுச்
 சென்றுஓழிய மலசலங்கள் ஓழித்தல்உறும்ச மானன்
 சேர்ந்துஉந்தி அன்னரசம் உறுப்பு அனைத்தும் பகுக்கும்
 என்றும்உதா னன்களம்உற் று *உற்காரம் புரியும்
 இருந்துஅங்கம் எங்கும்வியா னன்பரிக்கும் உடம்பைக்
 குன்றுதல்இல் நாகனசோம் பாவித்தல் விளைக்கும்
 கூர்மனால் விக்கலொடு *தேக்குளவாம் அன்றே.

ஐந்து வாயுக்களுள், பிராணவாயு இருதயத்தின் இடமாக நின்று உசவாச நிகவாசங்களைச் செய்யும். அபானவாயு குதத்தின் இடமாக நின்று மல மூத்திரங்களைத் தேகத்தினின்று சென்று ஓழியும்படி செய்யும், சமானவாயு நாபியின் இடமாக நின்று உண்ட அன்ன சாரத்தைச் சர்வாங்கத்திற்கும் பகுத்துக் கொடுக்கும். உதான வாயு கண்டத்தின் இடமாக நின்று எப்போதும் வாந்தி செய்விக்கும். வியான வாயு சர்வாங்கமும் வியாபித்து நின்று சரீரத்தைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும். உபவாயுக்களுள், நாக வாயு வானது சோம்பலையும் கொட்டாவினையும் விளைத்துக் கொண்டிருக்கும். கூர்மன் என்னும் வாயுவினால் விக்கலும் ஏப்பமும் உண்டாகும்.

73. தும்மலுடன் இருமல் வரும் கிரிகரனால் நகுதல்
 சொல்லுதலாம் தேவதத் னால்சோக ராகம்
 இம்மைதரும் தனஞ்சயன் அத் தனஞ்சயனாம் வாயு
 இறந்த ஐந்து நாள்காறும் இருந்துநனி வீங்கி
 மெய்ம்முழுதும் வெடித்திச் செய்து அகலும்நா காதி
 வியம்புபுற வாயுக்கள் தாம்கருமேந் தியங்கள்
 தம்மைமிக இயக்கலுறும் பிராணாதி வாயுத்
 தாம்இயக்கும் விடாமன் ஞானேந்திரியங் களையே.

கிரிகர வாயுவால் தும்மலும் இருமலும் வரும். தேவதத்த வாயுவால் சிரித்தலும் பேசுதலும் உண்டாகும். தனஞ்சய வாயு சோகத்தையும் இராகத்தையும் தரும். அவ்வாயுவானது உயிர் நீங்கிய பின்னும் ஐந்துநாள் வரைக்கும் உடம்பில் இருந்து

* உற்காரம் = வாந்தி செய்தல் * தேக்கு - ஏப்பம்

உடம்பு முழுவதையும் மிக வீங்கச் செய்து தலையை வெடிக்கச் செய்து நீங்கும். புற வாயுக்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற நாகன் முதலிய வாயுக்கள் வாக்குமுதலான கர்மேந்திரியங்களை மிகுதியாக இயங்கும்படி செய்வன. பிராணன் முதலான வாயுக்கள் சுரோத்திராதி முதலான ஞானேந்திரியங்களைத் தவிராமல் இயங்கும்படி செய்யும்.

74. சாற்றின்வயி ரம்பன்முக கியன்பிரபஞ் சனன் அந்
தரியாமி யொடுமகாப் பிராணன் எனும் பெயர்கொள்
காற்று இவைகள் சீவசம் பந்தமா யேஉள்
கரணங்கள் இயக்கியிடும் மண்மதல்ஐந் திற்கும்
பால்திகழும் வியாபாரம் பொறைபிண்டி கரணம்
பாகமடு *விரகம்இடம் கொடை ஆகும் தருமம்
ஆற்றல்உறு திண்மைநெகிழ்வு *அமுற்சி *பரி வெளியாய்
அயனொடு அரி அரன்சன் சதாசிவன்தே வதைகள்.

இன்னும் வாயுக்களின் வகைகளைக் கூறுமிடத்து, வயிரம்பன், முக்கியன், பிரபஞ்சனன், அந்தரியாமி, மகாப்பிரணன் என்னும் பெயர் கொண்டுள்ளவாயுக்கள் உண்டு. இவ்வைந்தும் சீவருடன் தொடர்பாய் உள்ள மனம் முதலான அந்தக் காரணங்கள் ஐந்தையும் இயங்கும்படி செய்வன. பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் பூதங்கள் ஐந்திற்கும் தொழில்கள் முறையே பூமிக்குத் தாங்குதலும், நீரிருகுத் திரட்டுதலும், நெருப்புக்குப் பக்குவம் செய்தலும், காற்றிற்கு உலர்த்தலும், வானிற்கு இடம் கொடுத்தலுமாம். அவ்வைந்து பூதங்களின் தருமங்கள் முறையே, கடினத் தன்மையுடன் இருப்பது பூமியின் தர்மம், நெகிழ்தல் நீரின் தர்மம், வெம்மை நெருப்பின் தர்மம், பரப்புதல் வாயுவின் தர்மம், வெளியாய் இருப்பது வானின் தர்மம் ஆம். நான்முகன், திருமால், உருத்திரன், மகேசுவரன், சதாசிவன் முறையே இப்பூதங்களுக்கு அதிதேவதைகள் ஆவர்.

75. கந்தம் முதல் ஆயினவே குணங்கள் அவை தம்முள்
ககனத்திற்கு ஒலிஒன்றே வளிக்கு இரண்டு ஊறுடனே
அந்தழலுக்கு ஒளியொடு மூன்று அற்றகி ரதமொடு நான்கு
ஐந்து மணமொடு புவிக்கு என்று அறிகதிரி புடிதான்

* விரகம்: உலர்த்தல் ; *அமுற்சி : வெம்மை ; * பரி - பரப்புதல்

முந்துஞா திருஞானம் ஞேயமாம் அவற்றுள்
 மூலஅகங் காரம் சேர் சீவசை தன்னியம்
 நந்துஞா திருமனத்தில் கதுவுஅறிவு ஞானம்
 நவின்றபெள திகவிடய ஞேயும் என அறியே.

கந்தம், ரசம், ரூபம், பரிசம், சத்தம் என்பன முறையே
 பிருதிவி முதலிய பூதங்களின் குணங்களாம். அக்குணங்களுள்,
 ஆகாயத்திற்குச் சத்தம் ஒன்றேயாம். வாயுவிற்கு பரிசத்தோடு
 சத்தமும் பரிசு என இரண்டாம். அழகிய அக்கினிக்கு
 ரூபத்தோடு சத்தமும் பரிசமும் என மூன்றாம். அப்புவிற்ரு
 ரசத்தோடு சத்தமும், பரிசமும், ரூபமும் என நான்காம்.
 பிருதிவிக்கு கந்தத்தோடு சத்தமும், பரிசமும், ரூபமும், ரசமும்,
 என ஐந்தாம் என்று அப்பூதங்களின் குணங்களை அறிவாயாக.
 திரிபுடி என்பது ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயம் (காண்பான், காட்சி,
 காணப்படும் பொருள்) என மூன்றாம். மூல அகங்காரத்தில்
 பிரதிபிம்பித்துள்ள சைதன்னிய வடிவ சீவன் ஞாதுருவாம்.
 மனத்தில் பிரதிபிம்பித்துள்ள சைதன்னியமே ஞானமாம்.
 பூதபௌதிக வடிவ விஷயங்கள் ஞேயமாம். (விடயத்தோடு
 கூடிய சைதன்னியத்தை ஞேயமென்று கொள்ளல் வேண்டும்.)

76. ஈங்குமனம் இருபத்து நான்கு ஆவது ஆகும்

இருபத்தைந்து ஆவதுதான் மூலஅகங் காரம்
 ஆங்கு அதனை அடைதலுறும் சிதபாச சீவன்
 அறையும் இரு பத்து ஆறாம் அவன் மாயை மருவும்
 ஓங்குஓளி யாம்ஈசன்இரு பத்து ஏழாம் அவன் அவ்
 உயிர் முதலாம் துரியன் இரு பத்து எட்டாம் அவனாம்
 நீங்கலரும் ஈசன் அதிபாத்துருவாம் பிரமம்
 நிகழ்த்தில்இரு பத்தொன்று ஆவது அதுவாம் அன்றே.

பூதங்கள் ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து
 கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, வாயுக்கள் ஐந்து, அந்தக்கரணம்
 நான்கு ஆக தத்துவங்கள் இருபத்து நான்காம். இவற்றுள் மனம்
 இருபத்து நான்காவது தத்துவம் ஆகும். இருபத்து ஐந்து ஆவதான
 மூல அகங்காரத்தைப் பிரதிபிம்ப வடிவமாய் அடைந்துள்ள
 சீவ சிதாபாசன் சித்துப் போலி என்று சொல்லப்படுகின்ற
 இருபத்து ஆறாம் தத்துவம் ஆவான். மாயை பொருந்தி ஓங்கிய

சித்து வடிவான ஈசன் இருபத்து ஏழாவது தத்துவம் ஆவான். அச்சிதாபாசனுக்கு அதிட்டானமாக விளங்கும் கூடஸ்தன் இருபத்து எட்டாவது தத்துவம் ஆவான். ஈசுவரனுக்கு அதிட்டானமான, எப்பொழுதும் விளங்குகின்ற பிரம்மம் இருபத்தொன்பதாவது தத்துவம் ஆகும்.

77. தெரித்தகா ரியத்தோற்றம் இருவகையாம் கிரம
 சிருட்டியு பத்சிருட்டி எனமூலப் பகுதி
 விரித்தமக தத்துவம்அக மும்தன்மாத் திரையாம்
 வியங்குசத்தப் பிரகிருதி யால்பஞ்ச பூதம்
 உரைத்தவற் றால்பிரமாண்ட பிண்டமுதல் ஆய
 உலகுஉதயம் தான்கிரம சிருட்டிநிறை கடலான்
 *மருத்துவசத்து அலைஆதி போல்சிவத்தின் மாயா
 மயநாம உருவநிகழ் வாம்உகபத் சிருட்டி

முன்னர்க் கூறிய மாயா காரியத் தோற்றமானது கிரம சிருஷ்டி என்றும், உகபத் சிருட்டி என்றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள் பிரகிருதியில் இருந்து, மகதத்துவமும், அதில் இருந்து தோன்றிய மூல அகங்காரமும் அந்த அகங்காரத்தில் இருந்து ஐந்து தன்மாத்திரைகளும் உண்டாகும். மகதத்துவம், மூல அகங்காரம், பஞ்ச தன்மாத்திரைகள் என விளங்கிய இவ்வேழு பொருள்களில் பஞ்ச தன்மாத்திரையில் இருந்து தூல பூதங்கள் உண்டாகும். அப்பஞ்ச பூதங்களில் இருந்தும் பேரண்டம் முதலாக உள்ள உலகம் தோன்றுதலே கிரம சிருட்டியாம். பெரிய கடலிலே காற்றின் வசத்தால் அலை, திவலை, நுரை முதலியன தோன்றுவன போல் பிரம்மம் ஆகிய பரம்பொருளில் மாயையின் மயமாக உள்ள நாம ரூப வடிவ உலகம் முழுவதும் ஒரே சமயத்தில் தோன்றுதலே உகபத் சிருட்டியாம்.

78. சுருதிசித்தம் ஆதலினால் இவைஉடம்பாடு ஆகும்
 தூயபரப் பிரம்மாம் விகாரம் இலா இறையால்
 தருதல்எங்ஙன் காரியங்கள் சடப்பகுதி என்னில்
 தாள் இலாக் கதிர்ச்சிலையில் இச்சை இலாது எழுந்த
 பருதியினால் அழல்வரல்போல் பரசிவனால் மூலப்
 பகுதி இடை மகதாதி காரியங்கள் வரற்குக்

கருதின்முரண் இலை ஆகும் எனப்புகல்வர் அறிஞர்
காரியங்கள் தோற்றுதல் நால் வகை அவைசண்டு உரைப்பாம்.

கிரம சிருஷ்டி யுகபத்சிருட்டி என்னும்
இரண்டும் வேத சம்மதம் ஆனதால் ஏற்றுக்கொள்ளத்
தக்கது ஆகும். யாதொரு மாறுபாடும் இல்லாத
பிரம்ம வடிவமான ஈசுவரனால் சட வடிவான
மூலப்பகுதியில் இருந்து மகதத்துவம் முதலான காரியங்கள்
உண்டானது எவ்விதம் என்று நீகேட்பாய் ஆயின், இச்செயல்
செய்வோம் என்னும் விருப்பம் இல்லாமல் எழுந்தருளிய
சூரியனால், இவ்வாறு ஆதல் வேண்டும் என்னும் முயற்சி
இல்லாத சூரியகாந்தக் கல்லில் இருந்து நெருப்பு உண்டாவது
போல, பரமேசுவரனால் மூலப்பகுதியில் இருந்தும் மகதத்துவம்
முதலான காரியங்கள் தோன்றுவதற்கு ஆராய்ந்து பார்க்கும்
இடத்துத் தடையில்லை என்று அறிஞர்கள் கூறுவர். நான்கு
விதத்தில் மாயா காரியங்கள் உண்டாகும். அவற்றை இங்கே
எடுத்துக் கூறுவோம்.

79. விருத்திபரி ணாமம் ஆரம் பம்விவர்த் தகமாம்
விரிந்தபடம் குடிப்பாவம் பால்தயிர்ஆ காரம்
உரைத்தல்உறு தந்துபடம் நியாயம்வன் பமுதை
உரகஉரு முறைஅவற்றின் திட்டாந்தம் ஆகும்
வருத்துகயிற்று அரவம்கந் தருவநகர் குற்றி
மகன்கனவுஇந் திரசாலம் சுத்திகா ரசதம்
தெரித்த இவை முதலனவாம் திரிதலின்மெய்ப் பொருளில்
திரிந்திடுபொய்ப் பொருளதுகற் பிதம் ஆதற்கு உவமை.

காரியங்கள் தோன்றும் விதம் விருத்தி, பரிணாமம்,
ஆரம்பம், விவர்த்தம் என நான்காம். அவைகளுக்கு,
விரிந்த துணி வீடு வடிவமாதலும், பால் தயிராதலும், பல
அவயவங்களாகிய நூல்கள் ஆடை வடிவமாதலும், கயிற்றில்
பாம்பு தோன்றுவதும் முறையே சான்றுகளாம். மாறாது என்னும்
ஒருபடித்தாயுள்ள, மெய்ப் பொருளாகிய பிரம்மத்தில், வேற்று
உருவம் அடைகின்ற பொய்யாகிய உலகம் கற்பிதம் எனத்
தெரிவித்தற்கு நடுங்கவைக்கும் கயிற்றரவும், கந்தர்வ நகரமும்,
கட்டையிற் கள்ளனும், சொப்பனமும், இந்திரசால நகரமும்,
கிளிஞ்சலில் வெள்ளியும் போன்றவை உவமைகளாம்.

80. பொய்ப்பொருள்கற் பிதம் ஆயிற்று அவிக்காரி ஆகப்
 பொருந்தும் உயிர் இடத்தெனின்முன் பிராந்தியார்க்கு
 என்னில்
 ஒப்புஇல்சதி பதிரதிமால் உருவச்சொப்ப னந்தான்
 ஒருமுனிவன் பால்உதிப்பின் அதனால் அங்கு அவனுக்கு
 எப்பமுதும் இலாததுபோல் சான்றாம்ஆன் மாவில்
 இலங்குகுண உருவமாம் பகுதியினால் மருளும்
 மெய்ப்புஅரிய ஞாதுருவும் பிராந்திஞா னமும்பொய்
 விடயஞேய மும்வரினும் அவற்கு இடையூறு இலையே.

நிர்விகார சொருபமாய் உள்ள ஆத்மாவின்கண்
 பொய்ப்பொருள் கற்பிதமாகத் தோன்றிற்று எனும் போது
 அத்தகைய பிராந்தி யார்க்குத் தோன்றிற்று எனக் கேட்டால்?
 ஒரு முனிவனது சொப்பனத்தில், காதலனும் காதலியும், ரதியும்
 மன்மதனும் போல்கூடித் தோன்றும் ஆயின் அச்சொப்பனத்தால்
 அம்முனிவனுக்கு எவ்வித கலக்கமும் உண்டாகாதது போல்,
 அனைத்திற்கும் சாட்சியாய் உள்ள ஆன்மாவின் கண் முக்குண
 வடிவமாய் விளங்கும் மூலப் பிரகிருதியினால் பொய்யான
 மயக்கத்தோடு ஞாதுருவும், ஞானமும், ஞேயமும் தோற்றம்
 ஆயினும் அதனால் அவ்வாத்மாவிற்கு யாதொரு தீங்கும்
 இல்லை.

81. இறைவனால் தோன்றிய மாயாமய மாம்உலகம்
 இருந்தபடி இருக்கும்தன் வடிவினால் அதனுள்
 மறைவுஇலாச் சீவபுத்தி விருத்திகற் பிதமாம்
 மற்றொரு போக்கிய வடிவமே விருப்புவிடயம்
 வெறுவிதாம் வெறுப்பு விடயத்தி னொடுநொதுமல்
 விடயம்என த்திரிவித மாம்அவையா வைஎன்னில்
 முறையின்வனி தாதிபுலி எழுவாய் வீழ்துரும்பு
 முதலனவாம் எனமொழிவர் முற்றும் உணர்ந்து உடையோர்.

ஈசுவரனால் சிருட்டிக்கப்பட்ட மாயாமயமான பிரபஞ்சம்
 தன் கற்பித வடிவத்தோடு ஒரே பிரகாரமாகவே இருப்பதாம்.
 அந்தப் பிரபஞ்சத்தில் சீவர்களது புத்தி விருத்தியால் கற்பிதமான
 ஒரு போக்கியப் பொருள் பிரிதிக்கு (விருப்பிற்கு) விடயம்,
 துவேஷத்திற்கு (வெறுப்பிற்கு) விடயம், உபேட்சைக்கு
 (விருப்பு வெறுப் பின்றியதற்கு) விடயம் என மூன்று விதமாக

இருப்பதாம். அந்த மூன்று விதமான விடயங்கள் யாவை எனின், பெண், பொன் முதலியன பிரிதிக்கு விடயமாம். புலி, பாம்பு முதலியன துவேஷத்திற்கு விடயமாம். தெருவிற்கிடக்கும் துரும்பு, கந்தல் முதலியன உபேட்சைக்கு விடயமாம், என்று முற்றும் உணர்ந்தோர் சொல்லுவர்.

82. ஈசன்நிரு மிதம் ஆன ஏகஆகா ரமும்பின்
எய்தும்உயிர்க் கற்பிதமாம் பலஆகா ரமும்ஓர்
தேசவிடயத்து உறுதற்குள்வ வாறு இங்கு என்னில்
திட்பாந்தம் ஈசன்நிரு மிதம்மணி ஆதிகள்தாம்
பேசில்ஒரு தகையாய்ப் போத்துருபுத்தி தன்கற்
பிதநாநா விதத்தினால் அவைதமைப் பெற்றோனுக்கு
ஆசைவி டயமதாகிப் பெறாற்கு வெறுப்பாகி
அரியதுற விக்குஉபேட் சாவிடய மாமே.

ஈசுவர சிருட்டியில் ஒரே விதமாக உள்ள விடயம் சீவர்களால் பலவித கற்பிதம் அடைதற்கு இங்கு உதாரணம் எது என்று வினவினால்? ஈசுவர சிருட்டியான இரத்தினம் முதலிய மணிகள் ஒரேவிதமாகவே இருப்பனவாம். அவ்வாறு இருந்தும் சீவர்களது புத்தி கற்பிதம் பல விதமாய் இருத்தலால், அந்த இரத்தின மணிகளைப் பெற்றவனுக்குப் பிரீதிக்கு விடயமாயும், பெறாதவனுக்குத் துவேஷத்திற்கு விடயமாயும், அரிய துறவிக்கு உபேட்சைக்கு விடயமாயும் இருப்பது போலவாம்.

83. அப்பொருள்தா னேவிளங்கித் தோன்றுதற்கு இன்னும்
அறைதும் ஒரு திட்டாந்தம் தோன்றியஓர் மாது
மெய்ப்பரிசுஓர் திறமாகப் போத்துருக்கள் புத்தி
விருத்திகற்பி தத்தினால் தாதைக்கு மகளாய்த்
தப்புடில்கொழு நற்குக்கா தலிஆகி மகற்குத்
தாய்ஆகி மாதுலற்கு மருகியாய் இருப்பள்
இப்பரிசு விடயம்ஸலாம் இறைவன் நிரு மிதமும்
இலங்கு உயிர்கற் பிதமும் ஆய் இருதிறத்துஉற் றிடுமே.

அந்த ஈசுவர சிருட்டியானது எவர்க்கும் விளக்கமாகத் தோன்றும் வண்ணம் இன்னும் ஓர் சான்று கூறுவாம். ஈசுவர சிருட்டியாய் உள்ள ஒரு பெண்ணினது சரீரத்தின் தன்மை ஒரே பிரகாரமாக இருக்க, சீவர்களின் பேத புத்தி கற்பிதத்தினால்,

அவள், தனது தந்தைக்கு மகளாயும், குற்றமற்ற தனது கணவனுக்கு மனைவியாகவும், தன் மகனுக்குத் தாயாயும், தன் மாமனுக்கு மருமகளாயும் இருப்பாள். இவ்வாறே சகல விடயங்களும் ஈசுவரசிருட்டி என்றும் சீவ சிருட்டி என்றும் இரண்டு தன்மையானவாக இருப்பதாம்.

84. அண்ணல்நிரு மிதப்பிரபஞ் சத்தான்வா தீப்பது

அல்லாமை யானும் நூல் ஆசிரிய வடிவாய்

நண்ணல்அரு முத்தீசா தனமாயும் தன்னால்

நமுஒண்ணா மையினானும் அனையதுதான் நிற்க

எண்ணரிய சீவகற்பி தம் ஆய அதுதான்

இருபிரபஞ் சங்கள்சாத் திரத்தோடு அசாத் திரமாம்

கண்ணும்அசாத் திரபிரபஞ்சம் கொல்இரு திரணாம்

கழிறில்தி விரமந்தம்என அவைஈண்டு உரைப்பாம்.

ஈசுவர சிருட்டியாகிய பிரபஞ்சமானது சீவர்களுக்குப் பாதகம் இல்லாதபடியினாலும், சுருதி வடிவமாயும், முத்தி சாதனமாய் இருத்தலாலும், சீவன் தன்னால் (பொய் என்று அறிவதே அன்றி) நீங்குவதற்கு முடியாததாய் இருத்தலாலும் அப்பிரபஞ்சம் அவ்வாறே இருக்கட்டும். எண்ணி அளவிடுதற்கரிய சீவ சிருட்டியாய் உள்ள பிரபஞ்சம், சாத்திரப் பிரபஞ்சமும், அசாத்திரப் பிரபஞ்சமும் என இரண்டு பிரபஞ்சங்களாம். கூறுமிடத்து, துன்பத்திற்கு இடமான அசாத்திரப் பிரபஞ்சம் தீவிர மும், மந்தமும் என்று இரு வகைப்படும். இனி அவற்றை இங்கு எடுத்துக் கூறுவோம்.

85. சீவபர விசாரணையே உரைத்தல் அரிதாம் சாத்

திரப்பிரபஞ் சம்காமா திகளேதீ விரமாம்

காவல்உறு சாதீகரு மாதிக மோடேதான்

கருதுமனக் கற்பிதமே மந்தம் அசாத் திரத்தின்

மேவறும் அவ் இருதிறனும் ஆர்உயிர்மெய்க் காட்சி

விரோதிகள் ஆ தலின்ஞானம் பயிறற்கு முன்னம்

ஒவ்வசாத் திரப்பிரபஞ் சம்தான்மெய்ஞ் ஞான

உதவியாய் ஆண்மாக்காட் சிப்பிண்விடு வதுவாம்.

சீவ பிரம்ம விசாரமே கூறுதற்கரிய சாத்திரப் பிரபஞ்சமாம். காமக் குரோதாதிகளே தீவிர அசாத்திரப் பிரபஞ்சமாம்.

பந்தப்படுத்துகின்ற, வருண ஆசிரம தருமங்களோடு நினைக்கின்ற மனத்தின் சங்கற்பமே மந்த அசாத்திரப் பிரபஞ்சமாம். இந்த அசாத்திரப் பிரபஞ்சம் இரண்டும் ஆத்ம தரிசனத்திற்கு விரோதமாய் இருத்தலின் ஞான அப்பியாசம் செய்வதற்கு முன்னரே விடத்தக்கனவாம். சாத்திரப் பிரபஞ்சமானது தத்துவஞானம் பெறும் அளவும் சாதனமாய் இருத்தலின் ஆத்ம தரிசனம் பெற்ற பின்னர் விடத்தக்கதாம்

86. தீவிரமந் தங்கள் உயிர்க் காட்சிஉற்ற பின்னும்

தீகழ்முத்தி பெற்றபொருட்டு விடுவனஎன்று அறிக

பாவம்உறும் அவச்சின்னோ பாதிபதி விம்போ

பாதியுடன் அத்தியா சோபாதி எனவே

மேவும்உ பாதிகளொரு மூன்றுஉள அவற்றை முறையே

விளம்பியிடில் சுழுத்தி உரு வாம்அவித்தை தானே

ஆவரண அவச்சின்னோ பாதியாம்பி ரத்தியக்

ஆன்மாவுக்கு அதனது கா ரியமாம் புத்தியினில்.

தீவிர அசாத்திரப் பிரபஞ்சமும், மந்த அசாத்திரப் பிரபஞ்சமும், ஆத்ம ஞானம் வாய்த்த பின்னர் என்றும் ஒரு தன்மையாய் விளங்குகின்ற ஐக்கிய முத்தி அடைதற் பொருட்டு முற்றும் விடத்தக்கதே என்று அறிவாயாக. கற்பிதமாகப் பொருந்திய உபாதிகள், பாவனை வடிவமாகப் பொருந்தியுள்ள அவச்சின்னோபாதியும், பிரதிபிம்போபாதியும், அத்தியாசோபாதியும் என மூன்றாம். அவ்வுபாதிகளை கூறுமிடத்து முறையே பிரத்தியக் ஆன்மாவிற்கு சுழுத்தி அவத்தை வடிவமாயுள்ள அஞ்ஞானமே மறைப்பு வடிவமாயுள்ள அவச்சின்னோபாதியாம். அஞ்ஞானத்தின் காரியமான புத்தியின்கண். (குளகம்)

87. பற்றிய ஆன் மாப்பதிவிம் பித்திடுதல் தானே

பதிவிம்போ பாதியாம் புத்திகதம் ஆய

முற்றுசுக துக்கங்கள் உயிர்நுகர்தல் போல

முயலுதலே அத்தியா சோபாதி ஆகும்

உற்றஅத்தி யாசஇலக் கணமாம் வேறு ஒன்றை

ஒன்றாகக் கருதல் இப்பி வெள்ளியது போல

மற்றுதுநால் வகைப்படுமால் மித்தையுடன் இதர

மற்றுஇதரே இதரம்சத் தியங்களினால் அன்றே.

அஞ்ஞானத்தின் காரியமான புத்தியின்கண், ஆத்மா பிரதிபிம்பித்தலே பிரதிபிம்போ பாதியாம். அப்புத்தியின் கண் இருக்கின்ற சுசுதுக்கங்களை ஆத்மா அனுப்பவிப்பது போன்று விடாது முயற்சிப்பதே அத்தியாசோபாதியாகும். இங்ஙனம் எய்திய அத்தியாச இலக்கணம் கிளிஞ்சலை வெள்ளியென அறிவது போல, ஒன்றை மற்றொன்றாக அறிவதாம். அவ்வத்தியாசம், மித்தியாத்தியாசம், இதராத்தியாசம், இதரேதராத்தியாசம் சத்தியாத்தியாசம் என நான்கு வகைப்படும்.

88. நெருப்பினொடு புணர்ச்சியால் புனற்கு அழற்சி வரல்போல்
நித்தம்உறும் ஆன்மாசந் நிதி அதனில் முறையே
சரிப்பினொடு காண்டல் நினைவு உறல் அறிதல் வரலால்
தகும்தூல மெய்மித்தி யாத்தியா சந்தான்
இரிப்பு அரும்இந் தியங்களே இதராத்தி யாசம்
இதரேத ராத்தியா சம்கரணம் ஆகும்
தரிப்பரிய மூலஆங் காரம் அது தானே
சத்தியாத் தியாசம்எனச் சாற்றுவர்தக் கவரே.

அக்கினியின் சம்பந்தத்தால் சலத்திற்கு வெப்பம் உண்டாதல் போல, நித்தியமாயுள்ள ஆத்மாவின் சந்நிதானத்தில் (சம்பந்தத்தால்) தூல சரீரத்திற்கு, முறையே நடத்தல், காண்டல், நினைத்தல், அறிதல் என்பன வருதலால் தூல சரீரம் மித்தியாத்தியாசமாம். தனக்கு வேறான இந்திரியங்களின் தொழில்களைத் தனதாகக் காண்பதால் ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியம் ஆகிய இருவகை இந்திரியங்களும் இதராத்தியாசமாம், மனம் முதலியன, யான் எனது என சங்கற்பித்தலை தனதாகப் பாவித்தலால், அந்தக்கரணங்கள் இதரேதராத்தியாசமாம். தானல்லாதவற்றை தானாகக் கருதும் அகங்காரத்தைத் தானாக அறிதலால், மூல அகங்காரமாகிய அவித்தை சத்தியாத்தியாசமாம், என்று மேலோர் கூறுவர்.

89. ஆங்காரம் ஆன்மாவிற்கு நான்னைலால் கயிற்றின்
அரவம்என நிருபாதி காத்தியா சந்தான்
ஆங்கார இயல் ஆன்மா விற்கு நான் கருத்தா
ஆம்னைலால் சிவப்பு * வலம் போல் சோபா திகமாம்

ஈங்கு ஆகும் கரணதருமம் ஆத்மாவிற்கு இச்சை
யினேன்நான் என்று இருத்தலினால் அலைபுனலில்
புக்க ஈர்ங்கதிரின் விம்பம் எனத் தத்தருமாட் தியாசம்
எனஉரைப்பர் நான்குடும்ப வான்எனநிற் கையினால்.

அஞ்ஞான காலத்தில், நான் என்னும் சொல்லுக்குப்
பொருளாக, அகங்காரத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றாகக்
கொண்டு, சுயிற்றில் பாம்பு போல ஒன்றாக அறிதல்
நிருபாதிகாத்தியாசமாம். படிசுத்தில் செவ்வரத்தம் பூவின் நிறம்
கற்பிதமாக விளங்குதல் போல, நான் கருத்தா என்னுமிடத்து,
அகங்காரத்தின் தருமமாகிய கருத்துருத்தவம்

ஆத்மாவின் கண் கற்பிதமாக விளங்குதல்
சோபாதிகாத்தியாசமாம், நீரில் பிரதிபிம்பித்துள்ள சந்திரனது
பிரதிபிம்பம் போன்று, யான் இச்சிக்கிறேன் என்று கூறுமிடத்து,
அந்தக்கரணத்தின் தருமம் ஆகிய இச்சை ஆத்மாவின் கண்
அத்தியாசமாய்த் தோன்றுதல் தத்தருமாத்தியாசமாம் என்று
மேலோர் கூறுவர், நான் புத்திரன் முதலிய குடும்பத்தை
உடையவன் என்று கூறுமிடத்து. (குளகம்)

90. மைந்தர் முதல் ஆயினா ருடன்ஆத்மா விற்கு
மண்உலகில் * பஃறியத்தர் விவகாரம் எனவே
அந்தம்உறு சம்பந்த மாத்திராத்தி யாசம்
ஆம்என்பர் இவ்அத்தியா சங்கள் தம்மால்
நந்துநிரு விகாரியான் மாஎன்றல் பெற்றாம்
நவில்தரும் ஐந்து அவத்தை உள அவையாவை என்னில்
தொந்தம்உறு நனவொடுசொப் பனம்சுழுத்தி தூரியம்
தூரியாதீ தம்தானாம் அவற்றியல்பு மொழிவாம்.

படகில் இருப்போர் விவகாரத்தைப் போல, உலகில்
புத்திரர் முதலானவருடன் ஆத்மாவிற்கு முடிவுள்ள சம்பந்தம்
இருத்தலின் இது சம்பந்த மாத்திராத்தியாசமாம். இங்ஙனம்
கூறிய எண்வகை அத்தியாசங்களை உணர்வதால் நடத்தல்
முதலிய விவகாரங்கள் யாதும் ஆத்மாவிற்கு இல்லை என்பதும்,
அது நிர்விகாரி (விவகாரமற்றது) என்பதும் பெறப்படுவதாம்.

*பஃறியத்தர் : படகில் இருப்பவர்

சாத்திரங்கள் கூறுகின்ற ஐந்து அவத்தைகளும் உண்டு. அவையாவை என்னில் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்பனவாம். அவற்றின் தன்மைகளை இனிக் கூறுவோம்.

91. பெரும்தூல ஐம்பூதம் ஈரைந்து இந் திரியம்
 பிராணபஞ் சகமொடு நால் கரணம்இவை உருவாம்
 அரும்தூல சரீரத்தில் சாத்துவித குணமொடு
 அகரஎழுத்து அரிதெய்வம் விழிஇடமே ஆக
 இருந்துஆக இதயமலர் அட்டள கதியில்
 விசுவசீ வனும்விராட்டு இறையும் ஒருங்கு அடைந்து
 வரும்தாவில் விடயங்கள் கரணம் அனைத் தானும்
 மருவிநுகர்ந் திடுதல்சா கரணமாம் அன்றே.

தூல பஞ்சபூதம், ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள் ஆகிய பத்து, பிராணாதி வாயுக்கள் ஐந்து, அந்தக்கரணம் நான்கு என்னும், இந்த இருபத்து நான்கு தத்துவ வடிவமாயுள்ள தூல சரீரத்தில் சாக்கிராவத்தை நிகழ்வதாம். இச்சாக்கிராவத்தைக்குச் சத்துவம் குணமாம், அகரம் எழுத்தாம், அதி தெய்வம் விஷ்ணுவாம், விழி இடமாம். இந்த அவத்தையில் இருதயத் தாமரையிலுள்ள எட்டு இதழ்களில் விசுவன் என்னும் சீவனும், விராட் என்னும் ஈசுவரனும் ஏகமாய்க் கூடிப் பொருந்தி, மனைவி முதலிய விடய போகம் அனைத்தையும் எல்லாக் காரணங்களாலும் அனுபவிக்கும் சமயமே சாக்கிராவத்தையாம்.

92. பஞ்சபூதமும்சித்த புத்தியும் நின்று ஒழிந்த
 பதினேழின் பயமாம்குக் குமாதனு வினின்றும்
 விஞ்சுரசோ குணம்உகர எழுத்து அதிதெய் வம்தான்
 விரிஞ்சன் இடம் களமாக நல் இதயம் என்னும்
 கஞ்சமலர்க் கன்னிகா கதியில்லை சதனும்
 கனகாப் பனும்மருவி நனவின்வா தனையை
 நெஞ்சம்எனும் கரணத்தால் அனுபவிக்கை தானே
 நிகழ்த்திடும் சொப்பனம் என்று நிகழ்த்துவர் மூதறிஞர்.

முன்னர்க் கூறிய இருபத்து நான்கு தத்துவங்களுள், தூல பஞ்சபூதங்களும், சித்தமும், புத்தியும் ஆகிய இவை நீங்கி, ஏனைய பதினேழு தத்துவங்களின் வடிவமாய் உள்ள சூட்சும சரீரத்தில் இருந்து, மிகுதியான முயற்சிக்குக் காரணமான

இரசோ குணமும், உகர எழுத்தும், நான்முகன் ஆகிய அதி தெய்வமும், இடம் சுழுத்தாக, நல்ல இதயம் என்னும் தாமரைப் பொகுட்டில், தைசதன் என்னும்சீவனும், இரணியசுரப்பன் என்னும் ஈசுவரனும் ஒன்றாய்க் கூடி, சாக்கிர நிலையின் வாசனையால் உண்டான இன்ப துன்பத்தை மனம் என்னும் கரணத்தினால் அனுபவிக்கின்ற சமயமே நிகழ்ந்திடும் சொப்பன அவத்தை என்று மூதறிஞர் பேசுவர்.

93. மேய்ந்துதிரி பார்ப்பு அடக்கி உறங்கு அளகு போல
விரிந்தகா ரியங்களையுட் கொண்டுவா தனையோடு
ஆய்ந்தஆன் மாஆசிரயத்து அவத்தைஅற இருக்கும்
அரும்பகுதி மயமாங்கா ரணஉடம்பில் தமமே
ஏய்ந்தகுணம் மகர எழுத்து அரன்தெய்வம் இதயம்
இடமாகக் கமலமலர் பொகுட்டுநடுக் கதியில்
ஓர்ந்தபிராஞ் ஞானம்பரனும் ஆய்ப்பிரமா னந்தம்
உறுமாயா விருத்தி எனும் நுண்கரணம் தன்னால்.

வெளியில் மேயும் குஞ்சுகளைத் தனது சிறகுகளில் அடக்கிக் கொண்டு தூங்குகின்ற பெட்டைக் கோழியைப் போல, நாம ரூப வடிவமாக எங்கும் விரித்திருக்கின்ற காரியங்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டு அவற்றின் வாசனையோடு சாக்கிரம் சொப்பனம் என்னும் அவத்தைகள் இன்றி, பிரகிருதி வடிவமாய் இருக்கின்ற காரண சரீரத்தில் சுழுத்தி அவத்தை நிகழ்வதாம். மயக்கம் பொருந்திய தமோ குணத்தோடு மகர எழுத்தும், அரன் அதி தெய்வமும் ஆகிய இவற்றோடு இதய தாமரை மலரின் நடுவிடத்தில் பிராஞ்ஞன் என்னும் சீவனும், அந்தர்யாமி என்னும் ஈசுவரனும், ஒன்றாய் கூடி அவித்தியா விருத்தி என்கின்ற சூட்சும கரணத்தினால் பிரம்மானந்தத்தை அனுபவிப்பார்.

94. அனுபவித்தல் சுழுத்தியாம் இந்நனவு ஆதி கன்மூ
அவத்தையொடு முத்தாமம் முப்புரமுத் தானம்
பினும்முத்தே யங்கள் எனும் பரியாய நாமம்
பெறும்உரைத்த சாக்கிரத்தே அகக்கமலம் அழிந்து
மனவழக்கம் தவிர்ந்துபரம் தனைச்சிந்தித் திடலே
வரும்துரியம் அப்பரமான் மாவில்மனம் அபங்கல்
முனம்உரைத்தல் செய்துரியா தீதம் எனப் புகல்வர்
மொழிந்த அவற்றுள் தாவரங்கள் பெறுதல்இருள் சுழுத்தி.

இங்ஙனம் பிரம்மானந்தத்தை அனுபவிக்கின்ற சமயமே சுழுத்தி அவத்தை ஆகும். இதுவரை கூறப்பட்ட சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி ஆகிய மூன்று அவத்தைகள் முத்தாமமும், முப்புரமும், மூன்று ஸ்தானங்களும், பின்னும் மூன்று தேசங்கள் என்று கூறுகின்ற பரியாய நாமங்களைப் பெறுவனவாம். முன்னர்க் கூறிய சாக்கிர அவத்தையில் அவ்விதயத் தாமரை மலர் நீங்கி, மனமானது சலனம் இன்றி பிரம்மத்தை மனத்தில் இருத்திச் சிந்தித்தலே துரிய அவத்தையாம். பிரம்மத்தினிடத்தே மனமானது அடங்கி இருத்தலே முன்னர்க் கூறிய துரியாதீதம் என்று மேலோர் கூறுவர். கூறிய ஐந்து அவத்தைகளுள் புல், மரங்கள் முதலானவை அடைவது இருள் மயமான சுழுத்தி அவத்தை ஆகும்.

95. விலங்குமுத லனபெறுவ சுழுத்தியொடு கனவால்
விண்ணவர்க்கு நனவுநரார்க்கு அம்மூன்றும் ஆகும்
கலங்கல்அறு மருளர்க்குத்து ரியம்மகா யோகி
கட்குவரு வதுதுரியா தீதம்முதல் மூன்றும்
மலங்கல்உறும் மனுடர்க்குத் தமில்தாமே தோன்றி
வரும்பந்த மாம்ஏனைஇ ரண்டும்யோ கத்தால்
இலங்குமுத்தி சாதனமாம் அவைஒன்றிலே ஒன்று
இலாமையால் காலதேசங் கள்நிய மம்பொய்.

விலங்கு முதலான பிராணிகள் சுழுத்தி அவத்தையுடன் சொப்பன அவத்தையையும் அடைவனவாம். இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கு சாக்கிராவத்தை மட்டுமே உண்டு. சீவர்களுக்கு இம்மூன்று அவத்தையும் உண்டாகும். கலக்கமற்ற அப்பியாசிகளுக்கு உண்டாவது துரியம். ஆத்ம வடிவாக விளங்குகின்ற பெரிய யோகிகளுக்கு வருவது துரியாதீதமாம். அவ்வைந்து அவத்தைகளுள் முதலில் கூறிய மூன்று அவத்தைகள் சலனம் உடைய சீவர்களுக்கு தம்மில் தாமே தோன்றி வருகின்ற சம்சார பந்தமாம். மற்ற இரண்டு அவத்தைகளும் யோக சாதனத்தால் உண்டாகி என்றும் விளங்குகின்ற வீடுபேற்றை அடைவதற்கு உரிய சாதனமாம். ஐந்து அவத்தைகளுள் ஓர் அவத்தையில் மற்றோர் அவத்தை இல்லாமையால், கால தேச நியமங்கள் என்பது பொய்யே ஆகும்.

96. சொற்ற அவத் தைகளில் *அனு சூதனாய் அறியும்
 துரியனே உளன்நனவு கனவில் அறிவு உண்மை
 பெற்றனம் அச் சுழுத்தியினில் பெறல்உரைப்பின் எழுந்து
 பிறிது ஒன்றும் அறியாது சுகத்துஉறங்கி னேன்என்று
 உற்ற இரு நினைவும் அனு பவம்சுழுத்தி அதனில்
 உறாதுவரா எனும் அருத்தா பத்தியினால் பொருள்கள்
 முற்றும் அடக்கு இருள்விழிகாண் குதல்எனக்கா ரியங்கள்
 முமுதையும் உட்கொண்டபேர் அவித்தை இரு ளினையும்.

மித்தை எனக் கூறிய சாக்கிரம் முதலிய ஐந்து
 அவத்தைகளிலும் நீங்காதவாய் இருந்து அந்த அந்த
 அவத்தைகளை அறியும் கூடத்தன் ஒருவனே இருக்கின்றான்.
 அதனால் கூடத்தான் சாக்கிரத்திலும் சொப்பனத்திலும்
 அறிவாய், சத்து வடிவமாய் இருக்கின்றான் என்பது பெற்றனம்.
 அந்தச் சுழுத்தி அவத்தையில் ஆன்மா உண்டு எனக் கூறுவது
 விழித்து எழுந்து வேறு ஒன்றையும் அறியாமல், நான் சுகமாகத்
 தூங்கினேன் என்று கூறுகின்ற இரு நினைவுகளும் சுழுத்தி
 அவத்தையில் அனுபவம் ஆனதாலும், சுழுத்தியில் அனுபவம்
 இல்லாமல் உண்டாக மாட்டாது என்னும் அருத்தாபத்தி
 பிரமாணத்தினாலும், பொருள்கள் முழுவதையும் தன்னுள்
 அடக்கிக் கொண்டு இருக்கின்ற இருளைக் கண்கள் பார்ப்பது
 போல், தனது காரியங்களான நாம ரூப வடிவமான உலகம்
 அனைத்தையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டு இருக்கின்ற
 பெரிய அஞ்ஞானம் ஆகிய இருளினையும். (குளகம்)

97. அந்தஅவித் தையினதுகூக் குமவிருத்தி தன்னில்
 அலையும்மரத்து இலைஇடையின் வெண்ணிலாத் துளிபோல்
 வந்து இலங்கி அடங்குறிசா னந்தக்கூற் றினையும்
 வருகரணாந் தர அபேட்சை இன்றியே ஆத்மா
 முந்துஉரைசெய் சுழுத்தியினில் அனுபவிக்கை யாலே
 மொழிந்த அதனில் அறிவுஉளதாம் ஏதும்அறி யாமல்
 நந்துசுகத்து உறங்கினேன் எனற்குஏது விடய
 ஞானம் இலா மையும்குடும்ப நிவர்த்தியும் ஆம்முறையே.

* அனுகூதனாய் : நீங்காதவனாய்

காற்றினால் அசைகின்ற மர இலைகளின் இடை இடையே வந்து தோன்றும் வெண்ணிலாவின் சிறிய ஒளியைப் போல, மேற்கூறிய அவித்தையின் சூட்சும விருத்தியில் தோன்றி விளங்கி மறையும் நிச ஆனந்த அம்சங்களை, (சாக்கிர சொப்பனங்களில் தொடர்ந்து வருகின்ற) கரணங்களின் சகாயமில்லாமல், சுழுத்தி அவத்தையில் அனுபவித்துக் கொண்டு வருதலால், அப்பொழுது கரணங்களிலும் வேறுபட்ட அறிவு (ஆத்மா) உண்டு என்பது பெறப்படுவதாம். நான் யாதொன்றும் அறியாமல் மிகுந்த சுகத்துடன் தூங்கினேன் எனக் கூறுவதற்குக் காரணம் முறையே ஏதும் அறியாமைக்கு விடய ஞானம் இல்லாமையும், சுகமாகத் தூங்கினேன் என்பதற்குக் குடும்பபார நிவர்த்தியும் ஆகும்.

98. மன்றசுழுத் தியில் அதற்குக் கரிஆம்ஆ னந்த

மயஉயிர்உண்டு எனில்ஒருவர் ஆகிலும் ஆண்டு அறிந்தேன்
என்றல் இலது ஏதுகா ரணமெனில்ஒர் பொருளை

எடுப்பநீர் மூழ்கினோன் ஆண்டுஉளதுஎன் பதுமேல்

சென்றுஆலது புகல்ஒணா ததுபோலக் கருமச்

செயலினால் எழுந்து துணை யாங்கரணம் கூடின

அன்றி அதில் அறிந்த பொருள் கூறாணாது ஆகும்

ஆதலினால் உயிர்சச்சி தானந்த ஒளியாம்.

சுழுத்தி அவத்தையின் கண் அதற்குச் சாட்சி ஆகிய ஆனந்த வடிவ ஆத்மா உறுதியாக இருக்கின்றது எனில், அச்சுழுத்தி அவத்தையில் ஒருவரும் நான் ஆத்மாவை அறிந்தேன் என்று கூறுதல் இல்லையாம். இதற்குக் காரணம் யாது எனில், கிணற்றில் வீழ்ந்த ஒரு பொருளை எடுப்பதற்கு மூழ்கினவன் அக்கிணற்று நீரில் அப்பொருள் இருக்கின்றது என்பதை அந்நீரின் மேல் வந்தல்லாமல் கூற இயலாதாம், அதுபோலச் சீவன் கால கரும வசத்தால் சுழுத்தி அவத்தையில் இருந்தும் விழித்து எழுந்து, தனக்கு உதவும் கரணங்களோடு கூடினால் அல்லாமல் அச்சுழுத்தியில் தான் கண்டு அனுபவித்த பொருளைச் சொல்ல இயலாது. ஆகையால் அனைத்து அவத்தைகளுக்கும் சாட்சியாய் இருக்கின்ற ஆத்மா, சத்து சித்து ஆனந்த சுயம் பிரகாச வடிவமாம்.

99. அன்னமொடு பிராணன்மனம் விஞ்ஞான மிக்க
 ஆனந்தமய மரம்ஜங் கோசம்உள அவைதாம்
 சொன்ன முறை கக்கிலசோ ணிதத்துஆகி நின்ற
 தூல உடம்பு அன்னமய கோசம்குக்கு மமைய
 மன்னல்உறும் பிராணனும்வாக்கு ஆதியுமே பிராண
 மயகோசம் மனமும்ஞா னேந்தியமும் புணரில்
 பன்னுமனோ மயகோசம் துரியன்சிற சாயை
 பதிலொடு லோகாந்த குந்தமே போன்று.

அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம் மிகுந்த ஆனந்தமய கோசம் என ஐந்து கோசங்கள் இருக்கின்றன. அக்கோசங்களைக் கூறிய முறைப்படி சுக்கில சுரோணிதங்களால் உண்டாகி இருக்கின்ற தூல சரீரம் அன்னமய கோசமாம். குக்கும சரீரத்தில் பொருந்தி இருக்கின்ற பிராணன் முதலான வாயுக்களும், வாக்காதி கன்மேந்திரியங்களும் கூடிப் பிராணமய கோசமாம். மனமும் ஞானேந்திரியங்களும் கூடி மனோமய கோசமாம். ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பத்தோடு பொருந்துதலுடன், கூர்மையான இரும்பை நுனியில் உடைய ஈட்டியைப் போல. (குளகம்)

100. இருந்த ஆங் காரமும்ஞா னேந்திரிய மும்கூடல்
 இசைதல்உறும் விஞ்ஞானமய கோசம் ஆகும்
 பொருந்துகா ரணதேக ரூபஅவித் தையும்தாம்
 புகல்விடய தரிசனசா மிப்பியசை யோகம்
 தரும்பிரிய மோதமொடு பிரமோதம் என்னத்
 தக்க அவையும் ஆனந்த மயகோசம் நான்என்று
 அரந்தைதரு விஞ்ஞான மயகோச வடிவாம்
 ஆங்காரம் தனை ஆன்மா என்பார்அறிவு இழந்தோர்.

முற்கூறிய ஈட்டியைப்போல இருக்கின்ற, அகங்காரமும் ஞானேந்திரியங்களும் கூடி விஞ்ஞானமய கோசமாம். பொருந்தி இருக்கின்ற காரணசரீரவடிவமான அவித்தையும், மூவகையாகக் கூறப்படுகின்ற, விடயங்களைக் காணுதல், அடைதல், அனுபவித்தல் என்பனவற்றால் முறையாக ஏற்படும் பிரியமும், மோதமும், பிரமோதமும் கூடி ஆனந்தமய கோசமாம். நான், நான் என்று எண்ணுமாறு செய்து அதனால் துன்பம் தருகின்ற விஞ்ஞானமய வடிவமாய் உள்ள அகங்காரத்தினை, அறிவை இழந்தோர் ஆத்மா என்று கூறுவர்.

வேதாந்த சூடாமணி

101. நீலகுண விசேடமொடுஉற் பலவிசேடி யம்தான்
 நிகழ்தர * வேத்தியம் ஆதல்போல் இளைத்தேன் எனின் நான்
 தூலதனு வொடும்கேட்பன் நான்எனின் இந் தியத்தும்
 சூழ்வன்நான்எனில் கரணமுடனும் வேத்தி யமாய்ச்
 சாலஉயர் துரியன்றிற் கையினால் அகங்காரம்
 தான் ஆன்மா அன்று. ஆகில் அசேதன ஆங்காரம்
 சீலம்உறு புறவிடயம் அறிவது ஏன் எனில்ஊசிக்
 கலின்முன் ஊசியேபடித் திடுதல் போலும்.

ஒருவன் நீலோற்பலம் என்னும் போது, நீல நிறமாகிய கருங்குவளை மலரும் சிறப்பாய் அறியப்படுதல் போல, நான் இளைத்தேன் என்னும் போது தூல சரீரத்தோடும், நான் கேட்டேன் என்னும் போது ஞானேந்திரியங்களோடும், நான் நினைத்தேன் என்னும் போது அந்தக் கரணத்தோடும் கூடி, மிக உயர்ந்த ஆன்மாவினால் அறியப்படுவதாய் இருத்தலால் அகங்காரமானது எவ்விதத்தும் ஆன்மா அன்று. அங்ஙனம் ஆகில், சடவடிவுடைய அகங்காரம் ஒழுக்கமுடன் வெளி விடயங்களை அறியும் தன்மை எப்படி எனில், காந்தக் கல்லின் முன்னர் இரும்பினால் ஆகிய ஊசி தானே அசைவது போலும் என அறிக.

102. வையிலினிடக் காட்டுபடி மக்கலம்உள் மனையை
 விளக்குதல் போலும்துரியன் தன்திருச்சந் நிதியில்
 இயல் உறுதற் சைதன்யப் பதிவிம்பம் தன்பால்
 எய்தலும்பெற் றடுதலினால் அச்சடஆங் காரம்
 பயில்விடய உணர்வினொடு நனவுகனவு உழன்று
 பகர்சுழுத்தி தனில் அபங்கும் அவ்வழக்கம் உரைப்பின்
 செயிர்தரும் ஆங்காரம் அபங் குறுசுழுத்தி தன்னில்
 செறி அவித்தை உட்சுவரும் துயில்கதவும் அன்றி.

சூரிய ஒளியைப் பிரதிபிம்பித்துக் காட்டுகின்ற கண்ணாடி வீட்டின் உள்ளே இருளை நீக்குதல் போல, ஆன்மாவினது அழகிய சந்நிதானத்தில் அந்தச் சேதனத்தின் பிரதிபிம்பமானது இயல்பாய் அகங்காரத்தினிடத்தில் சேர்ந்து இருத்தலால், அந்தச் சடவடிவு அகங்காரம் வெளியில் உள்ள விடயங்களின்

* வேத்தியம் - அறியப்படுவது

அறிவுடன் கூடி கனவு நனவுகளில் உழன்று சுழுத்தியில்
அடங்கும். அவ்வாறு நிகழ்வதைக் கூறும் போது துன்பத்தைத்
தரும் அகங்காரம் ஒடுங்குகின்ற சுழுத்தி அவத்தையில்
பொருந்தியுள்ள அவித்தை என்னும் உள்வீட்டுச் சுவரும்,
துக்கம் என்னும் கதவும் ஆகிய அவ்விரண்டையும் அல்லாமல்.
(குளகம்)

103. நடுக்கம்அறு தீபமாம் தனைத்தானே விளக்கல்
நவில்பிரத்தியக் ஆன்மாவின் சோதியும் பின்னர்த்
தொடங்கிவரு காலகரு மாதீசமீ ரணனால்
துயிற்கதவும் திறந்திட அவ் அவித்தை அது தன்னில்
அடுக்கும் முதல் அவத்தை மகதத்துவமாம் தெற்றி
அடுத்து இருந்த ஆங்காரம் எனும் வெண்பளிங்கு மணிதான்
படைத்தல் அரும் துரியச்சுடர்ப் பதிவிடும் பதியப்
பட்டுமுனம் போல்சீவன் என்னவே நின்று.

அசைவிலாத தீபத்தைப் போலத் தன்னைத் தானே
விளங்கச் செய்வது பிரத்தியக் ஆன்மாவின் சுயம் பிரகாசமாம்.
தொடர்ந்து வருகின்ற காலம், கருமம் முதலியவற்றின்
காரணமாகமாகப் பிராண வாயுவால் உறக்கம் என்னும்
கதவு திறக்க, பின்னர் அந்த அஞ்ஞானத்தின்கண் முதலாவது
அவத்தையாகிய மகதத்துவம் என்ற வாசற்படியிலே சேர்ந்து
இருக்கின்ற அகங்காரம் என்று கூறப்படுகின்ற வெண்மையான
படிக மணியில் சுயம் பிரகாசமான அந்தப் பிரத்தியக் ஆன்மப்
பிரகாசத்தின் பிரதிபிம்பம் பொருந்தப் பெற்று முன்போலவே
சீவன் என்று கூறுமாறு நிலைபெற்று. (குளகம்)

104. செற்பனம்ஆம் நடுமனையை விளக்கியே பொறியாம்
கருங்கையினில் போந்துநனவு எனும் முன்றில் விளக்கும்
முற்பகரும் காலகருமா தீசமீ ரணனால்
மூடலும் அத் துயிற்கத வம்காரிய ஆங்கார
நற்படிக மணி அவித்தை தனில் அடங்கச் சென்று
நனவுகனவு எனும்முன்றில் நடுமனைகள் இருளும்
தற்படிக மணிகதுவும் அறிவுஒளிதன் முதலாம்
தனித்துரிய விளக்கை அடைந்து ஏகமாம் அன்றே.

சொப்பனம் ஆகிய நடு வீட்டை விளங்கச் செய்து, பின்னர்
இந்திரியங்கள் என்னும் சன்னல் வாயில்களால் வெளியில்

வந்து சாக்கிரம் என்னும் வெளி முற்றத்தை விளங்கச் செய்யும். பின்னர் முன் கூறப்பட்ட கால கருமங்கள் முதலிய காரணத்தால் எழுகின்ற மகாப் பிராண வாயுவால் அந்த உறக்கமாகிய கதவு மூடவும் உடனே காரியம் ஆகிய அகங்காரம் என்னும் படிக மணி காரணம் ஆகிய அஞ்ஞானத்தின்கண் போய் அடங்கும். அதனால் சாக்கிரம் சொப்பனம் என்னும் வெளி முற்றமும் நடு வீடும் ஆகிய இரண்டும் இருளாகும். இவ்வாறு அவை இருளாக அந்த அகங்காரம் என்னும் படிக மணியின்கண் பிரதிபிம்பித்துள்ள சித்பிராகாசம் தனக்கு முதலாயுள்ள பிரத்தியக் ஆத்ம பிரகாசத்தை அடைந்து ஒன்றாகும்.

105. இத்திறம் இங்கு அகமினது பாவாபா வங்கள்
இலங்குநனவு ஆதிகளின் அவினாரம் ஆகி
உய்த்து உணரும் உயிர்வேறுஒன்று இருத்தலினால் என்றும்
உரைத்த அகம் ஆன்மா அன்று என அறிக புறம்பு
வைத்தவிட யங்கள் தனக்கு ஆன்மாவாய்ப் பரமான்
மாவிற்கு வேத்தியம்ஆ தலிஸ்பா சடமாய்
அத்தம் அதில் முன்பின் போல் ஒளிஇலது. ஆம் அகந்தைக்கு
ஆகம்சிற சாயைஆன் மாவடன்ஆம் புணர்ச்சி.

இவ்விதம் இங்கு விளங்கும் சாக்கிரம் முதலிய அவத்தைகளில் அகங்காரத்தினது தோற்ற ஒடுக்கங்களை நிர்விகாரமாய் இருந்து உணரும் ஆன்மாவாகிய ஒரு பொருள் அதற்கு வேறாக இருப்பதால் எக்காலத்தும் அகங்காரம் ஆன்மா அன்று என்று நீ அறிவாயாக. வெளியில் உள்ள பொருள்களுக்கு அதிட்டானமாகவும் பிரம்மத்திற்கு வேறாகாமலும் இருப்பதால் சட சித்து வடிவமாம், முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியின் முன் புறம் ஒளி உடையதாய், பின்புறம் ஒளி இல்லாததாய் இருக்கின்றது போல அகங்காரத்திற்கு சடமான தூல சரீரத்தோடும், சித்தான ஆன்மாவோடும் சம்பந்தம் உண்டாம்.

106. வெப்பினேன் நான்எனலால் சிற்பதிவிம் பந்தான்

மேவும் ஆங் காரசம் பந்தத்தால் தூல
மெய்ப்படுவ வெம்மை முதலன அறிதல் கரும
வினைவுஆகிக் கருமசமாம் நான் அறிந்தேன் எனலால்
தப்பரிய சிறசாயை உடன் அவ்ஆங் கார
சம்பந்தம் சிருட்டிமுதல் முத்தி அளவு ஆகிப்

பொய்ப்புஅரிய இயல்புக்கும் நான்கருத்தன் எனலால்
புணர்ச்சியில் ஆன் மானினுடன் அனையதின் சம்பந்தம்.

நான் தபிக்கின்றேன் என்று கூறுவதால், பிரத்தியக் ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பத்தைப் பொருந்தியுள்ள அகங்காரம் தூல தேகத்தில் தோன்றும் உஷ்ணம் முதலியவற்றை அறிதல் கருமத்தால் உண்டான கருமஜாதாதான்மிய சம்பந்தமாம். நான் இதனை அறிகின்றேன் என்று கூறுவதால், சிற்சாயையோடு அகங்காரத்திற்குள்ள சம்பந்தம், சிருட்டி தொடங்கி மோட்சம் அடையும் அளவும் கெடாது இருத்தலால், இயல்பாய் உண்டான சகஜ தாதான்மிய சம்பந்தமாம். நான் செய்கின்றேன் என்று கூறுவதால், அசங்கமாயுள்ள பிரத்தியக் ஆன்மாவோடு அவ் அகங்காரத்திற்குள்ள சம்பந்தமாவது. (குளகம்)

107. இசைப்பில் அது பிராந்திசென் னியம் ஆகும் என்னும்

இவைமுழுதும் செப்புதிரி சியவிவே கந்தான்
மிசைப்புக்வ அஞ்ஞானம் ஆவரணம் மிக்க
விட்சேபம் பரோட்சம் அப ரோட்சஞ் ஞானம்
வசைப்படுதல் உறும் சோக நிவர்த்தி அதன் மீது
வருநிரங் கிசதிருத்தி எனும் அவத்தை ஏழும்
திசைப்பறுதல் உறும் சீவர்க்கு ஆவனவாம் இவற்றின்
திறம் அனைத்தும் முறைபிறழாது இனி எடுத்து மொழிவாம்.

கூறுமிடத்து அந்தச் சம்பந்தமே பிராந்தியால் உண்டான பிரமஜ தாதான்மிய சம்பந்தமாம். இங்ஙனமாகக் கூறியவை முழுவதும் திரிசிய விவேகமாம். இனிக் கூறப்படுவன, அஞ்ஞானம், ஆவரணம், விட்சேபம், பரோட்ச ஞானம், அப்ரோட்ச ஞானம், சோக நிவிர்த்தி, நிரங்குச திருப்தி என்பனவாம். இந்த அவத்தை ஏழும் மயக்கம் அடைந்திருக்கின்ற சீவர்களுக்கு உண்டாவன. இவற்றின் தன்மைகள் அனைத்தையும் இனி ஒழுங்காக எடுத்துச் சொல்லுவோம்.

108. புன்னெறிகொள் குடும்பியாய் வலி அறும் ஓர் சித்துப்

போலியாம் சிவன்உயர் கருதிவிசா ரத்தின்
முன்னம்ஒரு தன்சொரூபம் ஆகியபேர் ஒளியாம்
முதல் துரிய நிலை அறியாது இருந்திடல் அஞ் ஞானம்

பின்ஒருகால் உயிர் இயல்பு கூறும் இடத்து இன்று
 பிரத்தியாகான் மாத்தோன்றாது எனும்கலக்கம் இரண்டும்
 பன்னிய அஞ்ஞானகா ரியம் ஆகும் என்னப்
 பகர்தரும் ஆ வரணம்என்பர் பலகலைகற்று உணர்ந்தோர்.

அற்பச் செயல்களை மேற்கொண்டு, குடும்பப் பற்று
 உடையவனாய், தனது உண்மை வடிவத்தை அறிவதற்கு வலிமை
 இன்றி இருக்கின்ற சிதாபாசன் ஆகிய சீவன், வித்தைகளுக்கு
 உள்ளே மிக உயர்ந்துள்ள வேதாந்த ஆய்வு செய்வதற்கு
 முன்பு, ஒப்பற்ற தனது உண்மை வடிவாய் இருக்கின்ற மிகுந்த
 தூய பரம்பொருள் வடிவமான சுயம் பிரகாசமாய் துரிய
 நிலையில் விளங்கும் பிரத்தியக் ஆன்மாவை அறியாது இருந்த
 தன்மையே அஞ்ஞானமாம். பின்னர் ஒரு சமயம் சிதாத்மாவின்
 இலக்கணத்தை உபதேசிக்கும் இடத்து, “பிரத்தியக் ஆன்மா
 இல்லை”, “இருந்தால் தோன்றாதா” என்னும் மயக்கம்
 இரண்டையும், முன்னர்க் கூறிய அஞ்ஞானத்தின் காரியம் ஆகிய
 ஆவரணம் என்று சாத்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்த பெரியோர்கள்
 கூறுவர்.

109. கருத்தனும்ஒண் கரும்பல போத்துருவும் தானாய்க்

கருதிஉடம்பு அபிமானி ஆம்சீவன் தானே
 உரைத்தல் அரும் விட்சேபம் சுருதிசுரு உண்மை
 உரையால்உண்டு உயிர்எனவே அறிதல் அசத்து என்னும்
 நிரைத்தமுதல் ஆவரண நிவர்த்தகமாம் பரோட்சம்
 நீபிரமம் எனும்வேத மொழிவிசா ரத்தால்
 வரத்துரியன் தான் எனவே அறிந்திடுதல் அபானா
 வரண நிவர்த் தகம் ஆகும் அபரோட்ச ஞானம்.

சரீர அபிமானியான சீவன் கருமத்தை செய்யும் கருத்தாவும்,
 சிறந்த கருமப் பயனை அனுபவிக்கும் போக்தாவும் தானாக
 எண்ணுதல் விட்சேபமாம். வேதமும் குருவும் கூறும் மகா
 வாக்கியத்தைக் கேட்டு ஆன்மா இருக்கின்றது என்று உணர்தல்
 முன்னர்க் கூறிய “ பிரத்தியக் ஆன்மா “ இல்லை என்னும்
 முதலாவது ஆவரணத்தை நிவர்த்தி செய்கின்ற பரோட்ச
 ஞானமாம். நீயே பிரம்மம் என்று கூறுகின்ற மகாவாக்கிய
 விசாரத்தினால் அனைத்திலும் சிறந்துள்ள பிரத்தியக் அபின்ன
 பிரம்மமே தான் என்று உணர்தலே, ஆன்மாவை “ இருந்தால்

தோன்றாதா” என்னும் ஆவரணத்தை நிவர்த்தி செய்யும் அப்ரோட்ச (அனுபவ) ஞானமாம்.

110. துரியநிலை அடைந்ததன் பின் நான்கருத்தன் நான்போத்

திருஎன்னும் சீவஉருத் துக்கம் அகன் றிடுதல்

அறியதுஎனும் அச்சோக நிவிர்த்தியாம் செய்தே

அடைதல்உறும் பலன் அனைத்தும் அடைந்தனம் என்று அமைதல்

பரிவு இல்லிராங் கிசதிருத்தி இரண்டும் அப ரோட்ச

பலம் ஆகும் அறிவு உருவாம் ஆன்மாவிற்கு என்றும்

தெரியும் அப ரோட்சம்உனது ஆதலினால் அவற்குச்

சேர்தல்எவ்வாறு அஞ்ஞான முதலன இங்கு என்னில்.

ஆன்ம சாட்சாத்தகார நிலையை அடைந்து அதன்பின் நான் கருமத்தைச் செய்பவன், நான் கரும பலத்தை அனுபவிப்பவன் என்று எண்ணுகின்ற சீவத்துவ வடிவத் துன்பம் நீங்குதலே அடைதற்கு அரிது என்று கூறப்படும் சோக நிவர்த்தியாம். நாம் செய்தற்கு உரிய கருமம் அனைத்தும் செய்து பெறுவதற்கு உரிய பேறு அனைத்தையும் பெற்றோம் என்று மகிழ்ச்சியைப் பொருந்தி இருப்பதே தடையற்ற ஆனந்தமாம். சோக நிவர்த்தி, நிரங்குச திருப்தி என்னும் இரண்டும் அப்ரோட்ச ஞானத்தின் பயனாம். ஞானவடிவ ஆன்மாவிற்கு என்றும் அறியும் தன்மை ஆகிய அப்ரோட்ச ஞானம் இருக்கின்றமையால் அவ்வான்மாவிற்கு இங்கு அஞ்ஞானம் முதலிய எழு அவத்தைகள் பொருந்துவது எவ்வாறு என்றால். (குளகம்)

111. கடந்துநதி பதின்மர்தமை எண்ணுங்கால் ஒருவன்

கண்டுநவ புருடரைப்பத் தாமவன்தான் எனவே

அடைந்து அறியாது இருத்தலே அஞ்ஞானம் பத்தாம்

அவன்இலைகா ணப்படான் என்னும் இரு பிராந்தி

இடும்பை தரும் ஆவரணம் நதிகள் அவன் இறந்தான்

எனும் துக்கம் விட்சேபம் வேறுஉரியன் மொழியால்

கிடந்ததொரு துறக்கம்என உளன் எனவே அறிதல்

கிளர்ந்த அவன் இலைஎன்ற லொடுபகைத்தல் பரோட்சம்.

பத்து ஆடவர்கள் ஒன்று கூடி ஆற்றைக் கடந்து சென்று தங்களை எண்ணும் பொழுதில், அவருள் ஒருவன் ஒன்பது பேரை எண்ணிப் பார்த்து, பத்தாவது ஆடவன் தானாக இருந்தும் தன்னை அறியாது இருந்தமையே அஞ்ஞானமாம். பத்தாமவன்

இல்லை, இருந்தால் காணப்படாமல் இருப்பானா என்னும் இருவகை மயக்கமே துன்பத்தைத் தருகின்ற ஆவரணமாம். அந்த ஆற்றிலே அப்பத்தாமவன் இறந்தான் என்னும் துக்கமே விட்சேபமாம். ஒருவனது சொல்லால் சொர்க்கம் இருக்கின்றது என்று அறிவது போல, பத்தாமவன் இருக்கின்றான் என்று அறியும் அறிவே, கூறிய அப்பத்தாவது ஆடவன் இல்லை என்பதற்கு பகையான பரோட்ச ஞானமாம்.

112. சங்கநவ புருரொடு முறைஎண்ணி நீயே

தசமன் எனத் தனைத்தா னே இருந்தபடி அறிதல்
இங்குவரு தசமன்கா ணப்படான் எனலோடு

இகலும்அப ரோட்சமாம் நதியுள் இறந் தனன்னன்று
அங்குவரு துயர் அகறல் சோகநிவர்த்தி யதாம்

அடைந்து தனது இயல்நிலையில் சுகித்து இருத்தல் தானே
துங்கநிரங் கிசதிருத்தி என்று அறிக இனிமேல்

தொல்வேத வாக்கியமாம் விசாரம் எடுத்து உரைப்பாம்.

பின்னர் வந்த மற்றொருவன், கூட்டமாய் உள்ள ஒன்பது ஆடவருடன் பத்தாமவனைக் கூட்டி, முறையாக எண்ணி, நீயே பத்தாமவன் எனக் கூற, அப்பத்தாமவன் தெளிந்து தன்னைத் தானே உள்ளபடி அறிதல், இங்கு பத்தாமவன் இருந்தால் காணப்படானா என்னும் மயக்கத்திற்குப் பகையான அபரோட்ச ஞானமாம். ஆற்றிலே இறந்து விட்டான் என அவ்விடத்தே வந்த துக்கம் நீங்குவதே சோக நிவர்த்தியாகும். தன்னுடைய இயல்பான நிலையை அடைந்து இன்பமாய் இருப்பதே மேலான தடையற்ற ஆனந்தம் என்று அறிக. இனி மேன்மையும் பழமையும் ஆன வேத வாக்கிய விசாரத்தை எடுத்துக் கூறுவாம்.

113. விரிந்தவிதி நீடேதம்சித் தார்த்தபோ தகமாய்

வேதவாக் கியம்மூன்று திறன் ஆகும் அவற்றுள்
வருந்திமகம் முதலனசெய்க என்றல்விதி விடுக

மதுபானா தீகள்என்கை நீடேதம்விதி இன்றித்
திருந்துசிவ உயிர்அயிக்கப் பொருள்தனையே தெருட்டல்

சித்தார்த்த போதகவாக் கியம் ஆகும் என்பர்
பொருந்துமறை நான்கினும் நான்கு உளவாம்சித் தார்த்த
போதகம்ஆ கியமகாவாக் கியங்கள் அன்றே.

வேத வாக்கியமானது விரிவாய் உள்ள விதி வாக்கியமும், நிதேத வாக்கியமும், சித்தார்த்த போதக வாக்கியமும் ஆக மூன்றுவகை ஆவதாம். அவ்வாக்கியம் மூன்றினுள் சிரமமுற்று யாகம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்வாய் என்று கூறுவது விதி வாக்கியமாம். கள் குடித்தல் முதலியவற்றை விடக்கடவாய் என்று கூறுவது நிதேத வாக்கியமாம். விதி நிதேதம் இன்றித் திருத்தமாய் சீவப்பிரம்ம ஐக்கியத்தைத் தெளிவாகக் கூறுதல் சித்தார்த்த போதக வாக்கியமாம் என்று வேத வாக்கியங்களைக் கூறுவர். கருமம், உபாசனை, ஞானம் என்னும் மூன்று காண்டங்களும் பொருந்தியுள்ள ரிக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களிலும், சித்தார்த்த போதகம் ஆகிய மகா வாக்கியங்கள் நான்கு இருக்கின்றன.

114. உரைத்தவையுள் சிறந்ததுநற் சாமமறை புகலும்

ஓங்குதத்வ மசிமகாவாக் கியம் அங்கு அதற்குப்
பரத்தல்உறு தற்பதம்தொம் பதத்தொடுஅசி பதமாய்ப்
பதம்மூன்றும் சிவம்உயிர் அங்கு அவற்றுஅயிக்கம் முறையே
அருத்தம்என லாம்பதமே பதார்த்தமொடு வாக்கி
யார்த்தங்கள் தமக்குச்சம் பந்தம்முறை மூன்றாம்
விரிக்கில் அவை தாம்சமா னாதிகர ணம்பின்
விசேடவிசே டியம் இலக் கியமொடுஇலக் கணம்ஆம்

கூறிய நான்கு வாக்கியங்களுள் சிறப்புடன் விளங்குவது நல்ல சாம வேதமானது கூறும் உயர்வான தத்துவமசி மகா வாக்கியமாம். தத்துவமசி மகா வாக்கியத்திற்கு தத்பதமும் துவம்பதமும் அசிபதமும் எனப் பதம் மூன்று உண்டு. அவ்வாக்கியத்தில் உள்ள தத், துவம், அசி என்னும் பதங்களுக்கு முறையே பிரம்மமும் ஆத்மாவும் அவ்விரண்டின் ஐக்கியமும் பொருள் என்று கூறலாகும். பதமும், பதப்பொருளும், வாக்கியார்த்தமும் ஆகிய இந்த மூன்றிற்கும் முறையே சம்பந்தம் மூன்று விதமாம். விரித்துக் கூறும் இடத்து அவை சமானாதி கரண சம்பந்தம், பின்னர் விசேடண விசேடிய சம்பந்தம், இலக்கிய இலக்கண சம்பந்தம் ஆவதாம்.

115. அறைதல்உறு பதங்கள் தமக்கு இருபொருள் இங்கு உளவாம்
 அவைவாச்சி யார்த்தம்இலக் கியார்த்தம் என அவற்றுள்
 முறைமைதரு விராட்புருடன் முதல் ஆகி நின்ற
 மூஉருவ ஈசனும்அப் பிரமமும் ஒன்று ஆகிப்
 பிறிதல் அற நிற்புழிதற் பதத்திற்குள் துறவ
 பெயர்வாச்சி யார்த்த முக்கி யார்த்தம் அபி தார்த்தம்
 நெறிகொள்வி சுவாதிகளும் தூரியனும்ஒன்று ஆகி
 நிற்புழிதொம் பதத்திற்கு வரும் அம்மூ வகையும்,

இத்தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தில் கூறப்படுகின்ற தத், துவம் என்னும் சொல்லுக்கு இருவிதப் பொருள்கள் உள்ளன. அப்பொருள்கள் வாச்சியார்த்தம், இலட்சியார்த்தம் என்பனவாம். அவ்விரண்டனுள் முறையாக நிற்கின்ற விராட்புருடன், இரணிய கருப்பன், அந்தரியாமி ஆகி மூன்று வடிவாய் விளங்கும் ஈசவரனும், அந்தப் பிரம்மமும் எகமாகிப் பிரிவு இன்றி நின்ற போது தத்பதத்திற்குப் பொருந்தி இருக்கின்ற பெயர்கள் வாச்சியார்த்தம், முக்கியார்த்தம். அபிதார்த்தம் என்று கூறப்படும். இந்நெறியோடு விசுவன், தைசதன், பிராஞ்ஞன் என்னும் மூவுருவ சீவனும், இவைகட்கு அதிட்டானமான பிரத்தியக் ஆன்மாவும் ஒன்றாகிப் பிரிவின்றி நிற்கும் போது தொம்பதத்திற்கு முற்கூறியவாறு வாச்சியார்த்தம், முக்கியார்த்தம், அபிதார்த்தம் ஆகிய மூன்றும் வருவனவாம்.

116. தற்பதத் தீனுக்குவிராட் புருடாதி அகன்ற
 தனிநிருபா திகாப்பிரம மேஇலக்கி யார்த்தம்
 சொற்பரவு சோதித்தற் பதார்த்தம் என நிற்கும்
 தொம்பதத் திற்கு உற்ற விகவாதிகளின் வேறாம்
 பொற்பிண்ணிரு பாதிக்கமாம் தூரியன்இலக்கி யார்த்தம்
 பொருந்துறு சோதித்தொம் பதார்த்தம் எனல் ஆகும்
 விற்பரவும் இலக்கணை விட்டதுவும் விபாததுவும்
 விட்டுவிடா ததுவும்என மூவகையாம் அன்றே.

தத்பதத்திற்கு விராட்புருடன் முதலிய மூன்றும் நீங்கி ஏகமாயுள்ள மாயா உபாதியின்றிய சுத்த சேதன வடிவப் பிரம்மமே இலட்சியார்த்தமாம். இது சோதித்து அறிந்த தத்பதார்த்தம் என்றும் சொல்லப்படும். துவம் பதத்திற்கு விசுவன் முதலிய மூன்றிற்கும் வேறாகிய அவித்தியா உபாதியின்றி சுத்த

சேதன வடிவ ஆத்மாவே இலட்சியார்த்தமாம். இது சோதித்து அறிந்த துவம் பதார்த்தம் என்றும் சொல்லப்படும். விளக்கம் பொருந்திய இலட்சணையானது விட்ட இலட்சணை, விடாத இலட்சணை, விட்டுவிடாத இலட்சணை என்று மூவகையாகும்.

117. கங்கையினில் இடைச்சேரி மருவல்உறும் சொல்லும்
கவன்குந்த மொடுசோயம் தேவதத்தன் எனும்சொல்
இங்குஇவைகள் உதாரணமாம் அவற்றிற்குக் கங்கை
எனும்மொழிநீர் வடிவாம்தன் முக்கியார்த் தத்தைத்
தங்கும்இடைச் சேரிதனக்கு இடம்ஆகா மையினால்
தணந்துகரை காட்டும்தன் முக்கியார்த் தத்தைத்
துங்கமுறு குந்தமொழி விடாமல்குந் தத்தைச்
சுமப்பவனைக் காட்டும்என உணர்ந்தீடுக துணிந்தே.

கங்கை நதியினில் இடைச்சேரியானது பொருந்தி உள்ளது என்று கூறும் வாக்கியமும், ஈட்டி செல்லுகிறது என்னும் வாக்கியத்தோடு, அவனே இத்தேவதத்தன் என்னும் வாக்கியமும் ஆகிய இம்மூன்றும் இவ்விடத்தில் அந்த மூன்று இலட்சணைகளுக்கும் முறையே சான்றுகளாம். கங்கையினில் சேரி இருக்கிறது என்பதில் கங்கை வெள்ளத்தில் பொருந்தி உள்ள இடைச்சேரிக்கு இருப்பிடம் ஆகாததால் வெள்ள வடிவாய் உள்ள தனது வாக்கியப் பொருளை விட்டு கரையைக் காட்டும். ஈட்டி என்னும் சொல் தன் வாக்கியப் பொருள் ஆகிய ஈட்டியை விடாமல் அதனைச் சுமக்கின்றவனையும் காட்டுவதாம் என்று நிச்சயமாக இவற்றை முறையே விட்ட இலக்கணைக்கும் விடாத இலக்கணைக்கும் சான்றாக உணர்க.

118. முன்னம்மொழி தரும்சோயம் தேவதத்தன் என்னும்
மொழியுள்முதல் அவன் என்னும் மொழிஇறந்த காலம்
தன்னில்வரு தேசவயோ விசிட்டனாம் தேவ
தத்தனைக்காட் டிடும் இவன் என் மொழிநிகழ்காலத்தில்
உன்னவரும் அவைஉடைய தேவதத்தன் தன்னை
உணர்த்திடும்இவ் விருத்ததரு மப்பொருள்கள் இரண்டும்
மன்னுதல்செய் அயிக்கம்உறா மையினால்அப் பொருட்கண்
வருவிருத்த தருமங்கள் அனைத்தினையும் விட்டே.

முன்னர் கூறிய சோயம் தேவதத்தன் என்கின்ற வாக்கியத்தில் முதலில் உள்ள அவன் என்னும் சொல் இறந்த காலத்தில் சேனைகளோடு கூடி வந்த தேவதத்தன் என்னும் அரசனைக் காட்டுவதாம். இவன் என்னும் சொல் நிகழ்காலத்தில் ஆராய்ந்து அறிகின்ற காவியாடை, கமண்டலங்களோடு வருகின்ற தேவதத்தன் ஆகிய சாதுவை அறிவிப்பதாம். இவ்விரண்டு தருமம் உடைய அவன் இவன் (தேவதத்தன் ஆகிய அரசன், சந்நியாசி) என்னும் விரோத தருமமுடைய இருபொருள்களுக்கும் நிலையான ஐக்கியம் அடையாமையினால் அவ்விரு பொருள்களிலும் வருகின்ற விரோத தருமங்கள் அனைத்தையும் விட்டு. (குளகம்)

119. விருத்தம்அறு தருமமாம் தேவதத்தன் தனையே

விடாதுகொளின் அவன் இவனே இவன் அவனே என்னும்

தெரித்தல் அரிது ஆயதா தான்மியம் கூறுமாஸ்

தேரின் இதை விட்டுவிடா இலக்கணையி னொடுதான்

அருத்த இலக் கணை பாகத் தியாகஇலக் கணைஎன்று

அறைதலினால் இருவேதத் துவமசிவாக்கி யத்திற்கு

உரைத்திடுவர் உதாரணமாய் உரியது என உண்மை

உணர்ந்து உடையோர் அஃதுஎவ்வாறு எனின்முறையே உரைப்பாம்.

விரோதம் இல்லாத தருமம் உடையவன் ஆகிய தேவதத்தன் உடலை விடாது கொண்டால், அத்தேவதத்தன் ஆகிய அரசனே இத்தேவதத்தன் ஆகிய சந்நியாசியாம். இத்தேவதத்தன் ஆகிய சந்நியாசியே அத்தேவதத்தன் ஆகிய அரசனாம் என்று எளியதாய் அறிவித்தற்கு அரியதாகிய ஐக்கியம் பொருந்துவதாம். ஆராய்ந்து உணரும் இடத்து சோயம் தேவதத்தன் என்னும் வாக்கியத்திற்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்வதை விட்டுவிடாத இலட்சணையுடன் அருத்த இலட்சணை என்றும், பாகத்தியாக இலட்சணை என்றும் சொல்லப்படும் உண்மைப் பொருள் உணர்ந்த உத்தமர்கள் சோயம் தேவதத்தன் என்னும் வாக்கியமே தத்துவமசி மகாவாக்கியத்திற்குத் தக்க சான்று என்று கூறுவார்கள். அவ்விட்டுவிடாத இலட்சணை தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தில் எவ்விதம் பொருந்துகின்றது என்றால் அதனை முறையாகக் கூறுவோம்.

120. தற்பதம்வாச் சியார்த்தமாம் எலாம் அறிதல் முதலாம்

சட்குணங்கொள் பரோட்சனாம் சிவன்தனையே உணர்த்தும்
முற்பகரும் துவம்பதம்முக் கியமாய்ச்சிற் றுணர்வு
முதலாய ஈனகுண விசிப்டஅப ரோட்ச
கற்பிதசீ வனைஉணர்த்தும் இம்முரண்கொள் பொருட்கு
ஏகத்துவம்கூ பாமையின் அவ் இருபொருளும் அடையும்
பற்பலவாம் பரோட்சமுடன் அபரோட்சம் ஆகும்
பகைத்ததரு பத்திரங்கள் அனைத் தினையும் விட்டே.

தத்துவ மசி என்னும் மகா வாக்கியத்துள் தத்பதம் ஆனது தனது வாச்சியார்த்தமாய் உள்ள எல்லாம் அறிதல் முதலான ஆறு குணங்களைக் கொண்டுள்ள பரோட்சன் ஆகிய ஈகவரனை அறிவிப்பதாம். முன் கூறிய துவம்பதம் ஆனது தனது வாச்சியார்த்தமாய் உள்ள அற்ப அறிவு முதலிய தாழ்ந்த குணங்களுடன் கூடிய அபரோட்சன் ஆகிய சிதாபாசனையே அறிவிப்பதாம். இவ்வாறு முரண்பட்ட தருமங்களைக் கொண்டுள்ள பொருள்களுக்கு ஐக்கியம் பொருந்தாமையால் அந்த இருபொருள்களும் அடைந்துள்ள பலவிதமான பரோட்சம் அபரோட்சம் முதலிய விரோதமான தருமக் கூறுபாடுகள் அனைத்தையும் விட்டு. (குளகம்)

121. இகல் இலா அறிவுமாத் திரம்ஆகி நின்ற

இலக்கியமாம் பிரம்மகூ டத்த உயிர் கொள்ளில்
புகர்இலா அது இதுவே இது அதுவே என்னப்
பொருந்துதா தான்மியம்வந்து உறும்எனவே அறிக
பகவிலா அசிபதம்இவ் இலக்கியார்த் தத்தில்
பரோட்சஅ பரோட்சங்கள் மாயாகற் பிதம்என்று
உகவிலாது உணர்த்திஉறு பலமாம்இம் முறையால்
ஒன்றுக்கும் அறிவோண்டு எனல்வாக்கி யார்த்தம்.

விரோதமில்லாது சித்து மாத்திரமாயுள்ள தத், துவம் பதங்களின் லட்சியார்த்தமாகிய பிரம்மத்தையும், பிரத்தியக் ஆன்மவையும் விடாது கொண்டால், அந்தப் பிரம்மமே இந்தப் பிரத்தியக் ஆன்மா, இந்தப் பிரத்தியக் ஆன்மாவே அந்தப் பிரம்மம்என்று உணரும்ஐக்கியம்பிரம்மத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் பொருந்துவதாம். அசி பதமானது இந்த லட்சியார்த்தமாகிய பிரம்மத்திலும் பிரத்தியக் ஆன்மாவிலும் உள்ள பரோட்சமும்

அபரோட்சமும் மாயா கற்பிதம் என்று தெரிவிப்பதாம். இதுவே அசி பதத்தின் பயனாம். இம்முறையால் ஏகமாயுள்ள பிரம்மமே உண்டென நிச்சயிப்பதே மகா வாக்கியத்தின் பொருளாகும்.

122. தூயதத்துவ மசிமகா வாக்கியத்தி னாலே

தூரியபரற்கு உளதுஏகத் துவம்என்கை கடாதி
ஆயஉபா திகள் அகற்றி விசம்புஒன்றே எனவும்
அகற்றிமனு டத்தன்மை இராமனை நீதானே
மாயவன்காண் எனவும்கன் னனைவேடு கழித்து
மகன்குந்திக்கு எனவும்குரு தசமனைமாய் தூயரம்
போய்அகல ஒழித்துநி யேதசமன் எனவும்
புகலுதல்போல் சுபாவசித்தம் ஆகுவதே அன்றி.

மிகத் தூய்மையாய் உள்ள தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தினாலே பிரத்தியக் ஆன்மாவிற்கும் பிரம்மத்திற்கும் ஐக்கியம் இருக்கின்றது என்று கூறுதல், கடம் முதலான உபாதிகள் நீங்கி ஆகாயம் ஒன்று என்றும், மனிதத் தன்மையை நீக்கி இராமனை நோக்கி நீயே திருமால் என்று உபதேசித்தது போலும், வேடத் தன்மையை நீக்கி கர்ணனைப் பார்த்து நீ குந்தியினது புதல்வன் என்றது போலும், மரணத் துன்பம் நீங்கும்படி அறியாமையை ஒழித்து பத்தாமவனை நோக்கி நீயே பத்தாமவன் என்று கூறுவது போலவாம். இவ்வாறு சீவ பிரம்ம ஐக்கியம் சுபாவ சித்தமாய் இருப்பதாம்.

123. ஒருமலர்க்குத் துறக்கம்எனல் போல்முத்தி விருப்பம்

உதவுஅருத்த வாதம்எழில் பதுமையைத்தேவு எனல்போல்
இருமைதரும் உபாசனா பரம்மனுடன் தன்னை
இந்திரன்என் பதுபோலத் துதிபரம் ஆளினையே
அரும் அரகுகன் பதுபோல உபசாரி கந்தான்
அக்கினிமா னவகன்னும் வாக்கியமே போல
உரிமைதரு சகுணசா திரிசம்இது கோவின்
உடம்புஎன்கை போல்சாதி வியத்தியாம் அன்றே.

ஈசுவரனை ஒரு மலர்கொண்டு வழிபடுகின்றவனுக்கு வீடுபேறு உண்டாகும் என்னும் வாக்கியம் போல் வீடுபேற்றில் விருப்பத்தை உண்டாக்கும் வாக்கியம் அருத்தவாதமாம். அழகு அமைந்த சிலையைக் கடவுள் வடிவம் என்று கூறும்

வாக்கியம் போலும் இம்மை மறுமைப் பயன்களைத் தரும் உபாசனை என்கின்றது உபாசனா பரவாதமாம். ஒரு சாதாரண மனிதனை இவன் இந்திரன் என்று துதிப்பது போல் துதிசெய்வது துதிபரவாதமாம். ஓர் அடிமையினை இவன் அரசன் என்று கூறுவது எங்ஙனமோ அதுபோலக் கூறுவது உபசாரிகவாதமாம். இப்பிரமசாரி நெருப்பு என்று கூறுவது போல் கூறும் வாக்கியம் பெருமை தருகின்ற சகுணசாதிரிசிய வாதமாம். இந்த அவயவங்கள் உடையது பசுவின் உடல் என்று கூறும் வாக்கியம் போலும் கூறுவது சாதி விபத்தி வாதமாம்.

124. கடத்தொடுமட்கு அநந்நியம்என் வாக்கியமே போலக்
காரியகா ரணம்நீலோற் பலம் எனும் வாக்கி யம்போல்
விடுப்பில்குண குணிதயிர்பாற்கு அபேதம்எ னல்போல
விகாரமே வாரிகணங் கட்குஏகம் என்போல்
அடுத்த அம் சாம்சிகம்விம்பப் பதிவிம்பங் கனுக்கு
அயிக்கம்எனல் போல்விம்பப் பதிவிம்ப வாதம்
எடுத்துஉணரில் எனஇங்ஙன் பேதபர மாக
இசைப்பன ளொம்சுருதி விரோதம் என அறியே.

கடத்தோடு மண்ணுக்கு வேறுபாடு இல்லை என்று கூறும் வாக்கியம் போலக் கூறுவது காரிய காரண வாதமாம். நீல நிறம் உடையது கருங்குவளை மலர் என்று கூறும் வாக்கியம் போல்வது குணகுணிவாதமாம். தயிர் பாலுக்கு வேறாக இல்லாது இருக்கின்றது என்று கூறும் வாக்கியம் போல்வது விகாரவாதமாம் கடலும் அலை, துளி, நுரை முதலியவைகளும் ஒன்றாய் இருக்கின்றது என்னும் வாக்கியம் போல்வது அம்சாம்சிக வாதமாம். பிம்பப் பிரதிபிம்பங்களுக்கு ஐக்கியம் உண்டு என்று கூறும் வாக்கியம் போல்வது பிம்பப் பிரதிபிம்ப வாதமாம். வேறு வகையாக இங்கே கூறுவன் எல்லாம் வேத வாக்கியங்களுக்கு விரோதம் என்று அறிக.

125. அவ்அகிலங் கட்குஎலாம் பொய்மையே புகலும்

அரியது அம் வேதாந்த பக்கம் அதில் இணைய
எவ்வம்அறு சுருதிவிசா ரத்தினால் உண்மை

எனும்முத்தி கூடும்எனல் எவ்வாறு இங்கு என்னில்
அவ்வி்யம்என் சொப்பனமாது அணைவினால்
மெய்மை ஆயவீ ரியஒழிவும் கற்பிதமாம் வடிவில்

செவ்வியாண் கடவுள்வழி பாட்டினால் இட்டம்

சேர்தலும்போல் நூல்உணர்வால் முத்தியும்சித் திக்கும்,

உலகம் அனைத்திற்கும் மித்தியா தன்மையைக் கூறுகின்ற அருமையான வேதாந்தத்தின் பட்சத்தில் சத்தியமான வீடுபேறு உண்டாகும் என்று கூறுவது இங்கு எப்படிப் பொருந்தும் எனில்? சொப்பனத்திலே பொய்யாகத் தோன்றும் பெண்ணைக் கூடுவதால் உண்மையான வீரிய வீழ்ச்சியும், கற்பனையான வடிவில் தோன்றிய தெய்வத்தின் பூசை முதலியவற்றால் அவனுக்கு விரும்பிய பொருள் கிடைத்தல் போலவும், சாத்திர ஞானத்தினால் வீடுபேறும் சித்திக்கும்,

126. அருமைஎனும் முத்திவிலக் காக மூன்று உளவாம்

அஞ்ஞானம் ஐயம்விப ரீதம் என அவற்றுள்

பிரம்மஅலன் நான்என்கை அஞ்ஞானம் நான்அப்

பிரம்மோ அலனோஎன் றிடல்ஐயம் சுருதி

வரும் இனிய உத்திகளால் நான்பரம் ஆயி னும்முன்

வளர்சீவ பாவம்உண்டு என்குதல் விபரீ தம்தான்

தருமுறை யில் அஞ்ஞா னாதிகட்கு முரண்ஆகும்

சவணமொடு மனனநிதித் தியாசனங்கள் என்றே.

தகுதி அற்றவர்களுக்கு அரியது என்று கூறப்படுகின்ற முத்தியைப் பெறுதற்கு அஞ்ஞானம், ஐயம், விபரீதம் என மூன்று தடைகள் உள்ளன. அவற்றுள் நான் பிரம்மம் அல்லன் என்பது அஞ்ஞானம். நான் பிரம்மமோ அல்லனோ என்பது ஐயம். சாத்திர வாக்கியங்களாலும் யுக்திகளாலும் நான் பிரம்மம் ஆயினும் என்னிடத்தில் சீவபாவம் உண்டு என்று கருதி இருப்பது விபரீதம். இவ்வாறு வந்த அஞ்ஞானம் முதலான தடைகள் மூன்றிற்கும் முரண்பட்டவை (அவற்றை நீக்கக் கூடியன) சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம் என்பனவாம்.

127. சூதகா திகளிடைச் சுருதிவிசா ரத்தால்

துணிவுதோன் றுதல்எனவே சிவமொடு உயிர் அயிக்கம்

ஒதும்ஆ ரணமொழியின் தாற்பரியம் கேட்கை

உயர்சவணம் கேட்ட பொருள் உத்தியில் சிந் தித்தல்

தீது இல்மா மனனம் அவற் றால் துணிந்த பொருளில்

சித்தம் அசைவு அற இருத்தல் நிதித்தியா சனந்தான்

மேதையா கியசவண ஞானத்தால் ஆன்மா

மெய்மையாம் முக்கியத்தால் சவணம் அங்கி எனல் ஆம்.

சுருதியின் (கரும் காண்ட வேத வாக்கிய) விசாரணையால் தீட்டு முதலியவற்றில் நிச்சயபுத்தி தோன்றுதல் போல், பிரம்மத்தோடு ஆன்மாவிற்கு ஐக்கியத்தை கூறுகின்ற ஞான காண்ட வேத வாக்கியத்தின் கொள்கையை சற்குரு வழியே கேட்டுக் கொள்ளுதல் உயர்ந்த சிரவணம் ஆகும். இவ்வாறு கேட்ட பொருளை உத்தியால் ஆராய்ந்து பார்த்தல் மாசில்லாத, மேலான, மனனம் எனப்படும். சிரவணம் மனனம் என்னும் அவ்விரண்டினாலும் நிச்சயித்த பொருளில் சித்தம் அசையாது இருப்பதே நிதித்தியாசனமாம். மேலான சிரவண ஞானத்தால் விளங்கிய ஆன்மாவே உண்மையாம் இப்படி முக்கியமாய் இருத்தலால் சிரவணம் அங்கி எனப்படும். (குளகம்)

128. ஏனையவர் இரண்டும் அதன் துணைஎனலால் அங்கம்

எனலாகும் அஃது எவ்வாறு எனில் பொருள்கள் திகழ்த்து

மானதோர் கூர் அசைவில் கருமவலி இன்றாம்

ஆதலினால் வளிதடுக்கும் திரைஎனலாம் மனனம்

மேல்நிமிர்வான் திரிதூண்டி ஒளிர்வித்தல் போலும்

விளம்புநிதித் தியாசனம் என்று அறிந்திடுக தெரிந்து

மோனையாம் எனஉரைத்த சிரவணத் திற்குஉள்ள

முறையில் அறு வகை இலிங்க தாற்பரியம் உரைப்பாம்.

மற்றைய, மனனம் நிதித்தியாசனம் என்ற இரண்டும் அச்சிரவணத்திற்குத் துணை ஆவதால் அங்கம் என்று கூறுப்படும். அது எவ்வாறு பொருந்தும் எனில்? இருளிலே உள்ள பொருள்களை விளக்கிக் காட்டும் தீபமானது காற்றால் அசையும் போது, அதற்குப் பொருள்களை விளக்கிக் காட்டும் திறமை இல்லை. எனவே மனனத்தை அத்தீபம் அசைவதற்குக் காரணமான காற்றைத் தடுக்கும் திரை எனலாம். முன்னர் கூறிய நிதித்தியாசமானது அத்தீபம் ஓங்கி எரியும் பொருட்டு திரியைத் தூண்டி விட்டு ஒளியை மிகச் செய்யும் தன்மை போல, சிரவணத்திற்குத் துணையாக இருப்பதாம் என்று அறிந்து கொள்க. தத்துவ ஞான சாதனங்களுள் முதன்மையானது எனக் கூறப்படும் சிரவணத்திற்கு சகாயமான அறுவகை இலிங்கத் தாற்பரியத்தை உரிய முறைப்படி இனிக் கூறுவோம்.

வேதாந்த சூடாமணி

129. அவைகள்உபக் கிரமம்உப சங்காரம் உடனே

அப்பியாசம் பின் அபூர் வதைபலமொடு உற்ற
நவில் அருத்த வாதம்உப பத்தினெல் ஆகும்
நற்சிருட்டி முன்சகமெய்ப் பரம் ஆயிற்று என்றும்
சிவம் அதற்குச் சுவகதா திகள் இலைஎன்று அகண்டம்
செப்புவதே உபக்கிரமம் சகம்சிவத்தின் மாய்த்துப்
பவம்அகல தூரியற்குப் பிரமம்உடன் அயிக்கம்
பகர்ந்து அத்து விதம்சுறல் உபசங்கா ரந்தான்.

அந்த ஆறுவித இலிங்கங்கள் உபக்கிரம உபசங்காரமும், அப்பியாசமும், பின்னர் அபூர்வதையும், பலம், கூறப்படும் அருத்த வாதமும், உபபத்தியும் என்பனவாம். அவற்றுள் சிருட்டிக்கு முன்னர் உலகம் சத்து வடிவமான பிரம்மாய் இருந்தது என்றும், அந்தப் பிரம்மத்திற்கு சுவகதம், சசாதி, விசாதி ஆகிய வேறுபாடுகள் மூன்றும் இல்லை என்றும், பிரம்மத்தின் வடிவம் பற்றிக் கூறுவதே உபக்கிரமமாம், உலகம் அப்பிரம்மத்தின் கண் ஒடுங்கிடச் செய்து பிறவி நீங்குமாறு ஆன்மாவிற்கும் அந்தப் பிரம்மத்திற்கும் உள்ள ஐக்கியத்தைக் கூறி அத்துவிதத்தை உணர்த்துவதே உபசங்காரமாம்,

130. கூறும் இவை இரண்டும்ஓர் இலிங்கமென அறைவர்

கூடத்தனே பிரமம்என மறித்தும் மறித்தும்
தேறஉரைத் திடல் அப்பி யாசமாம் தூரியன்
திகழ்பிரமா ணாதீதன் என்கைஅபூர் வதையாம்
பாரில் உயிர் ஒன்றுஅறிதல் எலாம் அறிதல் என்கை
பலம்பிரத் தியக ஆன்மஉரு வாம்பிரமம் தனக்கு
மாறுஅரிய ஐந்தொழில்கர்த் திருத்துவம் செப் புறுதல்
வயங்குஅருத்த வாதம்என மதித்திகே தெரிந்தே.

கூறிய இவ்விரண்டும் கூடி ஓர் இலிங்கம் (மற்றொன்றை அறிதற்கு உதவும் அறிகுறி) என்று கூறுவர்.கூடத்தன் ஆகிய ஆன்மாவே பிரம்மம் என மறுபடியும் மறுபடியும் அத்வைத அர்த்தத்தை தெளிவாகக் கூறுதலே அப்பியாசமாம்.சுயமாக விளங்குகின்ற ஆன்மா அளவைகளுக்குப் பொருளாக இல்லாது இருப்பது என்பது அபூர்வதையாம்.கேடற்ற ஆன்மா எல்லாமாய் நிறைந்து நிற்பதால், அதை அறிவதால் சர்வத்தையும் அறியலாம் எனக் கூறுதலே பலமாம்.பிரத்தியக் ஆன்ம வடிவாய்

உள்ள பிரம்மத்திற்கு, காலம் கருமம் முதலிய முறை தவறாத ஐந்தொழில்களுக்கு, காரணம் ஆகிய தன்மையைக் கூறுவதே அருத்த வாதம் ஆகும் என்று ஆராய்ந்து அறிக.

131. கடத்தினுக்கு மண்ணினையும் நூற்குஉலண்டு தனையும்
காரணம்என் பதுபோலப் பிரமமே முன்னம்
படைத்தசகத்த காரணம்என் பதுவேஉப பத்தி
பகர்உத்தி தருக்கம் அனு மானம் இவை மூன்றும்
அடுத்துவரும் மனனசக காரிகளாம் அவற்றுள்
ஆருயிர்கள் அநேகம்வியா பகம்எனவே கூறும்
தடுப்பரிய சாங்கியமே முதலாய மதத்துள்
சாற்றும் உயிர் எலாம்உடம்பு தொறும் புணர்ச்சி உறலால்.

கடத்தினுக்கு மண்ணையும், பட்டு நூலுக்குப் பட்டுப் புழுவையும் காரணம் என்பது போல, முன்படைத்த உலகினுக்குப் பிரம்மமே காரணம் என்று கூறுவது உட்பத்தியாம். யுத்தி, தருக்கம், அனுமானம் என்னும் இவை மூன்றும் சிரவணத்தை அடுத்து வருகின்ற மனனத்திற்குத் துணைக்காரணம் (சககாரி) ஆம். அம்முன்றனுள், சீவர்கள் அநேகம் எனவும், வியாபகம் எனவும் கூறுவதனால், மறுப்பதற்கு அரிய சாங்கியம் முதலான மதங்களுள் கூறப்படும் சீவர்கள் அனைத்தும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் சேர்ந்து இருத்தலால். (குளகம்)

132. இந்த உடம் புஇவற்கேயாம் போகசா தனம்மற்று
ஏனோர்க்கு அன்றுஎனப் போகத்திதிபுகல் ஓணாதாம்
வந்தஉடம் புஎத்திறத்தும் இவன் வினையால் வரலால்
மற்று இவற்கே எனின் வினையு ம்வார்க்கும்இலையோதான்
முந்தை உடம் புஅபிமானத் தால் செய்வினை இவற்கே
முற்றும் எனின் அவ்அபிமா னமும்முந்தை உடல்சேர்
அந்த உயிர் அனைத்திற்கு இலையோதா ன்இவ்வாறு
அனவத்தை நீக்கலரி துஅநேகம்உயி ர்எனலால்.

ஆன்மா ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் சேர்ந்திருத்தலால், இந்த சரீரம் இந்த ஆன்மாவிற்கு போக சாதனம், ஏனைய ஆன்மாக்களுக்கு அன்று என்று போகத்தின் நிலையை வரையறுத்துச் சொல்லக் கூடாது. இந்த ஆன்மாவிற்கு வாய்த்த சரீரம் எவ்விதத்தாலோ இதனது கருமத்தால் வந்து இருத்தலால், இதற்கே உரியதாம் எனின், அக்கருமமும் சர்வ

ஆத்மாக்களுக்கும் இல்லையோ? இருக்கின்றதல்லவா? இந்த ஆன்மா பூர்வ தேக அபிமானத்தால் செய்த கருமம் இந்த ஆன்மாவிற்கே பொருந்தும். ஏனைய ஆன்மாக்களுக்கு பொருந்தாது எனின், அந்த அபிமானமும் பூர்வ தேகத்தைச் சேர்ந்திருந்த அந்த ஆன்மா அனைத்திற்கும் இல்லையோ? இருக்கின்ற தல்லவா? ஆன்மா அனேகம் எனக் கூறுதலால் இவ்வாறு நிகழும் (வரம்பின்றிக் கூறல் என்னும்) அனவத்தா தோடும் வந்தே தீரும். அதனை நீக்குதல் எவர்க்கும் அரிது.

133. செப்பரிய ஏகான்ம பக்கம் அதில் போகத்

தீதிஇலைஎன்று அநேக ஆன்ம பக்கமது கொளினும்
இப்பிரிக மிகுபோகத் தீதிகூடாது ஆயிற்று
இச்சங்கை இருமதத்தும் ஓக்குமே என்னில்
பற்பலஇல் ஏகான்ம பக்கமதில் விம்பப்
பதிவிம்ப நியாயத்தால் கரணஅசைவு ஆதி
மெய்ப்பரிய பலதிறத்தால் எண்ணிறந்த போக
விளைவுகூ டுதல்எளிதுஎன் குதல்உத்தி ஆமால்.

ஆன்மா ஒன்றே. அது எங்கும் வியாபகமாய் உள்ளது என்று கூறும் ஏகான்ம பட்சத்தில் போக ஸ்திதி பொருந்துவதில்லை என்று அனேகான்ம பட்சத்தை (ஆத்மா பலவாம் வியாபகம் என்று கூறும் சாங்கிய முதலாயினோர் மதங்களைக் கொண்டாலும், அப்பட்சத்திலும் இவ்விதமாக போக ஸ்திதி பொருந்தாதாம். இந்த ஆட்சேபம் ஏகான்ம பட்சம், அநேகான்ம பட்சம் என்னும் இரண்டு மதங்களிலும் சமானமாய் இருக்கின்றதல்லவா? இதற்குச் சமாதானம் யாது எனின் ஏகான்ம வாதத்தில், பிம்பப் பிரதிபிம்ப நியாயத்தால், ஏகமான ஆன்ம பிம்பத்தால் அநேகமான அந்தக்கரணங்களில் பிரதிபிம்பம் கூடும் என்பதால், அந்த அநேகமான அந்தக்கரணங்களினது மந்தம், கலக்கம் முதலியவற்றால் ஆன்மாவிற்கு அளவு கடந்த போக விளைவு எளிதாம் என்று கூறுதலே யுத்தியாம்.

134. தருக்க அனு மான இலக் கணங்கள்தாம் மிசிரா

சாரியர்கள் முதலானோர் கண்டனா திகளில்
விரித்து அமைத லால்இதுதன் சுபானுபவ நூலாய்
விளங்குதலால் ஈண்டுஉரைப்பில் பெருகும் எனும் கருத்தால்

உரைக்கிலம் மந்திரயோகம் பரிசயோ கம்பின்
 உயர்பாவ யோகமுடன் அபாவயோ கந்தான்
 தெரித்தமகா யோகம் எனும் இவைகள்ஓர் ஐந்தும்
 திகழ்கின்ற நிதித்தியா சனவடிவம் ஆமால்.

தருக்கம், அனுமானம் என்பன மிகிராசாரியர், மதுகுதன
 சரஸ்வதி முதலான சான்றோர்கள் விரித்து உரைத்துள்ள கண்டன
 முதலிய சாத்திரங்களில் விரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இது
 சபானுபவ நூலாய் விளங்குதலால், இங்கு அதனை விரித்து
 உரைத்தால் நூல் விரியும் என்ற கருத்தால் கூறவில்லை.
 மந்திர யோகம், பரிச யோகம், மிக உயர்வான பாவ யோகம்,
 அபாவ யோகம், தெளிவுடன் விளங்கும் மகா யோகம் என்று
 கூறப்படுகின்ற ஒப்பற்ற ஐந்து யோகங்களும் தத்துவ சாதனமாக
 விளங்குகின்ற நிதித்தியாசனமாம்.

135. ஓங்காரா திகள் அனுசந் தானத்தால் பரத்தில்

உள்ளம் அடங் குதலேமந் தீரயோகம் அதனோடு
 ஈங்கு ஆகும் மன*பவனம் ஒன்று. ஆய்மூ லத்தின்
 இரும்பழினை வழிசென்று சென்னிநடு இருந்த
 தேங்கான்ம ஒளியில்ம னோலயம்ஆதல் பரிசம்
 சிரம்துறக்கம் செவிதிசைகள் இருகடர்கன் விழிதீ
 பாங்கு ஆய முகம்உந்தி விசும்புநிலம் பதமாம்
 பரமன்உரு வாயவிராட் புருடவடிவ என்னும்இ.

ஓம் என்னும் பிரணவ முதலிய மந்திரங்களின் தியான
 அப்பியாசத்தால் பிரம்மத்தில் மனம் இலயமாவதே மந்திர
 யோகமாம். அந்த மந்திர சிந்தனையோடு மனமும் பிராண
 வாயுவும் ஒன்றாகி மூலாதாரத்தில் இருந்து சுழிமுனை நாடி
 வழியே சென்று சிரசின் மத்தியில் உள்ள பரிபூரண ஆன்மப்
 பிரகாசத்தில் மனம் இலயிப்பதே பரிச யோகமாம். சுவர்க்கம்,
 திசைகள், சூரிய சந்திரர்கள், அக்கினி, ஆகாயம், பூமி என்னும்
 இவற்றை முறையே சிரசு, இரு செவிகள், இரு கண்கள், முகம்,
 உந்தி, இரண்டு பாதங்களாக உடைய ஈசுவானது சொருபமாக
 விளங்குகின்ற விராட் புருட வடிவத்தையாவது. (குளகம்)

136. அன்றி அள வறுபெருந்தோள் படைபனியோடு உற்ற
 அண்ணல்வடிவு என்னும்நனைந்து அவயவங்கள் தம்மில்
 ஒன்றுஒன்றாய் விடுத்து நின்ற அவயவிமாத் தீரமாம்
 உண்மையாம் பிரமத்தில் மனம் அடங்கல் பாவம்
 சென்றுஅளவு கரணமும் உறா ஒருபிரமம் தன்னில்
 சிந்தை அடங் குதல் அபாவம் படைப்பில் ஒழிவில்
 தன்தெரிதல் தெரியாமை இடத்தினோர் பரிசாய்த்
 தன்வடிவாம் பிரமத்தின் மனம் இறல்மா யோகம்.

அல்லது நான்கு தோள்களோடும் சங்கு சக்கர மான்மமூவு
 முதலிய வடிவத்திற்கேற்ற ஆயுத ஆபரணங்களோடுங் கூடிய
 ஈசுவரனது வடிவத்தையாவதுதியானித்து பின் அவ்வடிவங்களில்
 உள்ள அவயவங்களை ஒவ்வொன்றாக விட்டு எஞ்சி நின்ற
 நிரவயவனான சத்து வடிவ பிரம்மத்தில் மனம் இலயமாவதே
 பாவ யோகம். புறக்கரணங்களின் வழி விடயங்களில் சென்று
 பொருந்துகின்ற மனத்திற்கு எட்டாத ஒப்பற்ற பிரம்பத்தில்
 மனம் இலயமாவதே அபாவ யோகமாம். உலகம் தோன்றும்
 காலத்தும், அதன் லயகாலத்தும், ஞான காலத்தும், அஞ்ஞான
 காலத்தும் ஒருபடித்தாய் விளங்கும். தனது நிச வடிவமான
 பிரம்மத்தில் மனம் இலயமாவதே மகா யோகமாம்.

137. பகர்ந்தஉயிர் உண்மைவிலக்கு ஆகவரும் பூதப்
 பதிபந்தம் வர்த்தமானப் பதிபந் தம்பின்
 நிகழ்ந்தஆ காமியப்பதி பந்தம் என முத்தி
 நேயமொடு துறந்துகுரு பரனை அறிந்து அடைந்து
 மகிழ்ந்துசவ ணாதிகள்முற் றிடினும்முன் நுகர்ந்த
 வனிதாதி விடயசுக வாதனையால் தினமும்
 புகுந்துமன நிலைகலக்கி உயிர்உண்மை உறாமல்
 போக்கியிடல் தனைபூதப் பதிபந்தம் என்பர் .

பிரம்மானுபவம் உண்டாயினும் அதற்கு தடையாக
 இருப்பது பிரதிபந்தமாம். இது பூதப்பிரதிபந்தம், வர்த்தமானப்
 பிரதிபந்தம், ஆகாமியப் பிரதிபந்தம் என மூவகைப்படும்
 ஒருவன் முத்தி விருப்பத்தோடு, துறந்து, அறிய வேண்டிய
 இலக்கணங்களால் சற்குருவை அறிந்து, சரணடைந்து,
 மனம் மகிழ்வோடு, சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களைச்
 செய்தாலும், முன் அனுபவித்த பெண் முதலிய விஷய சுக

வாசனைகள் நாள் தோறும் அகத்தில் தோன்றி மன உறுதியைக் கலங்கச் செய்யும். இப்படி முன் அனுபவித்த விடய வாசனைகள் பிரம்மானுபவம் ஏற்படாமல் தடுத்துக் கெடுப்பது பூதப் பிரதிபந்தமாம்.

138. மடிவிடயா சத்தி அபி மானமொடு குதர்க்கம்
மறுகுறுசிற் நினம் சேர்தல் சபலத்து வாதி
அடைதலின்மெய் தெரிந்தும் உயிர் உண்மை உறாது அழித்தல்
அதுவாகும் வர்த்தமா னப்பாதிபந் தம்காண்
விடல் அரிய சனனம் இனும் சில அடைந்தால் அன்றி
விடாது பிர மாதீலகு இச்சை எனும் தோடம்
ஒடுமருவி மறைப்பொருளை உணர்ந்திடினும் ஆன்ம
உண்மை உறாது அழித்தல் ஆகாமியப்பதி பந்தம்.

ஒருவன் விசாரித்து அறிந்த மெய்யுணர்வை, சோம்பல் சத்தாதி விடய இச்சை, யான் எனதென்னும் அபிமானம், முறை பிறழ்ந்து வாதித்தல், சிற்றினத்தாரோடு கூடியிருத்தல், சஞ்சலத்தன்மை முதலிய இழிவான குணங்களால், ஆன்ம சாட்சாத்தாரம் உண்டாகாதபடி தடுப்பது வர்த்தமானப் பிரதிபந்தமாம், ஒருவன் சுருதியின் உண்மைப் பொருளை ஆராய்ந்து அறிந்திருந்தாலும், இன்னும் சில பிறப்பெடுத்து பிரம்மலோகாதி போகங்களை அனுபவத்தாலன்றி அதன்கண் இச்சை விடாதென்னும் தீதான எண்ணம் உண்டாகி அவனுக்கு ஆன்ம சாட்சாத்தாரம் உண்டாகாதபடி தடையாக இருப்பதே ஆகாமியப் பிரதிபந்தமாம்.

139. பந்தம் அவை மூன்றினையும் கடந்திடுவான் பயில்வ
பகர்ஞானம் வைராகம் உபரதியாம் அவற்றின்
வந்து அணுகும் இலக்கணம்கா ரணமொடுதான் சொரூபம்
மருவுகா ரியம் எனவே தனித்தனி ஞானக்கு
முந்து சுவ ணாதிகமே காரணம் ஆன் மாவும்
மூல அகங் காரமும் வேறு ஆக்குதலே சொரூபம்
நந்தும் அகங் காரகத மயற்குத்தான் கரியாய்
நனுகுதலே காரியம் என்று அறைகுவர்மூ தறிஞர்.

கூறிய அந்தப் பிரதிபந்தங்கள் மூன்றினையும் நீக்குதல் பொருட்டு அப்பியாசம் செய்தற்குரியன ஞானம், வைராக்கியம், உபரதி முதலியனவாம். அம்மூன்றில் காரணம்

சொருபம் காரியம் என்னும் இலக்கணங்கள் தனித்தனியே வந்து பொருந்தும். ஞானம் பெறுவதற்கு, சிரவணம் மனனம் நிதித்தியாசனம் என்பன காரணமாம். அவற்றால் ஆன்மாவையும் மூல அகங்காரத்தையும் வேறாகப் பிரித்து அறிவது ஞானம் பெறுவதற்கு வழியாம். மூல அகங்கார சம்பந்தமான பிராந்திக்குத் தான் சாட்சியாய் விளங்குவதே ஞானத்திற்கு செய்யதக்கக் காரியமாம் என்று பேரறிஞர் கூறுவர்.

140. வேண்டும்வை ராக்கியத்திற்கு உற்றவனி தாதி

விடயத்தில் நிலையாமை முதலாய குற்றம்
காண்டல்அது காரணம்எத் திறத்தானும் அதனைக்
கழன்றிடுதல் சொருபம்பின்பு உறாமைகா ரியமாம்
மாண்டஉப ரதிக்கு இயமா தீகளேகா ரணம்கூழ்
மனம்ஒடுங்கல் சொருபமாம் புறக்கருமம் தன்னின்
மீண்டுபுகும் மயல் ஆறுதல் காரியம் என்று இசைப்பர்
விளம்பல்உறு ஞானாதி கட்டு அவதி மொழிவாம்.

வைராக்கியம் பெறுவதற்கு மாதர் முதலிய விடயங்களில் நிலையாமை முதலிய குற்றங்களை முக்கியமாகக் காண்பதே காரணமாம். எவ்விதத்தாலும் அந்த மாதர் முதலிய விடயங்களை விட்டு விடுவதே வைராக்கியம் பெறுவதற்கு வழியாம். பின்னர் அவ்விடயங்களில் இச்சை பிறவாமையே வைராக்கியத்திற்கு செய்யதக்கக் காரியமாம். சிறந்த உபரதிக்கு இயமம் முதலிய அட்டாங்க யோகங்களை அப்பியாசம் செய்வதே காரணமாம், (அட்டாங்க யோகங்கள் : இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்பன.) அவற்றால் விடயங்களை அனுபவிக்கக் கருதும் மனம், ஆன்ம சொருபத்தில் இலயமாவதே உபரதிக்கு வழியாம். முன் நீக்கின புறக்கருமங்களில் மீண்டும் ஈடுபடும் மயக்கம் வராமையே உபரதி பெறச் செய்யத்தக்கக் காரியமாம். இவ்வாறு வைராக்கிய உபரதிகட்கு காரணம் முதலியவற்றைக் கூறுவர். முன்னர் கூறிய ஞானம் முதலியவற்றிற்கு முடிந்த நிலைகளைக் கூறுவோம்.

141. தக்கதே கான் மபா வம்போலப் பிரமம்

தான் என்னும் தின்மைஞா னத்தினுக்கு. ஆம் அவதி
மிக்கபிர மாதிபதம் துரும்புஎனவே நினைத்தல்
விளம்பும்வை ராக்கியத்திற்கு அவதிகழுத் தியன்போல்

தொக்ககரு மங்கள் அனைத் தினையும் நினை யாமை
தோன்றும் உப ரதிக்கு அவதி ஆகும். இவை மூன்றும்
புக்குருவன் அடைந்திடுமேல் அதுமுன்னம் விடாது
புரிந்தமா தவத்தின் வலி என்று அறிக தெரிந்தே.

அஞ்ஞான காலத்தில் தேகாத்ம புத்தி உறுதியாய் இருந்தது போல், பிரம்மமே நான் என்னும் புத்தி திடமாய் இருத்தலே ஞானத்திற்கு முடிந்த நிலையாம். மேலான பிரமலோகம் முதலிய பதப்பிராப்திகளை துரும்பாக நினைத்தலே வைராக்கியத்திற்கு முடிந்த நிலையாம். சுழுத்தி அவத்தையில் இருப்பவனைப் போல கருமங்கள் அனைத்தினையும் செய்ய நினையாது மறந்திருத்தலே வைராக்கியத்தால் உண்டாகின்ற உபரதிக்கு முடிந்த நிலையாம். இங்ஙனம் கூறிய ஞானம், வைராக்கியம், உபரதி என்னும் மூன்றையும் ஒருவன் முயன்று தவறாது அடைவானாயின், அது அவன் முற்பிறவிகளில் இடைவிடாது செய்து வந்த தவத்தின் பலமாம். இவ்வாறு அம்மூன்றினது சித்தியையும் ஆராய்ந்து அறிவாயாக.

142. குறைஅகலும் வைராகம் உபரதியாம் இரண்டும்
கடிஞா னம்சுடாது ஆயின்முத்தி அரிதுஆம்
உறும்இனிய மிசைஉலக பதம்கிடைக்கும் ஞானம்
ஒன்றும் அடைந்து அவை இரண்டும் இலைஆயின் நிற்ப
முறியுமரம் நெடும்பணையோன் விழுநினைவு இன் நேனும்
முறியவிழல் போலவே தேகாந்தம் அதனில்
பெறுவன் உயர் முத்தியினை உடற்கு அமைந்த வினையால்
பிறந்திடும்துக் கானுபவம் உளது ஆதல் திண்ணம்.

குறையைப் போக்குகின்ற வைராக்கியம், உபாதி ஆகிய இரண்டும் ஒருவனுக்கு முழுமையாகச் சேர்ந்து இருந்தாலும் ஞானம் மட்டும் சேராது இருந்தால் அவனுக்கு வீடுபேறு என்னும் மோட்சம் சித்திப்பது இல்லை. மிக இனிமை உடைய எவ்வுலகத்திற்கும் மேலாய் உள்ள பிரம்ம லோகத்தை அடையும் பேறு கிடைக்கும் ஞானம் ஒன்றை மட்டுமே அடைந்து, வைராக்கியம், உபரதி ஆகிய இரண்டும் முழுமையாக இல்லாது போனால், மரத்தின் நீண்ட கிளையிலே இருப்பவன் கீழே விழ எண்ணம் இல்லாதவனாய் இருப்பினும், அம்மரத்தின் கிளை முறிந்து விழ பூமியில் அதனுடன் விழுதல் போல், அவன்

பிரார்த்த கருமம் உள்ளவரை சிவன் முத்தியும், முடிந்த பிறகு சரீரத்திற்கு இறுதி வரும் போது மோட்சத்தையும் பெறுவான். அதுவரை வினையால் வரும் திருஷ்ட துன்பத்தை அனுபவித்தல் உறுதியாகும்.

143. சாற்றரிய சுபேச்சை விசாரணை தனுமா னசிசத்

வாபத்தி அசம்சத்தி பதார்த்தாபா வணையே
மேல் துரிய காமினும் இவற்றினைமூ தறிஞர்
விளங்குசத்த ஞானபூ மிகள்என்பர் அவற்றுள்
தோற்றிடுநான் மூடனாய் இருந்தகா ரணம்என்
சுருதிசுரு வால் அறிவன் என நினைதல் சுபேச்சை
மாற்றரிய சுருதிசுரு வால்சிறிது தோன்றும்
வைராகத்து உறுதல்சதா சாரம்விசா ரணையே.

சொல்லுதற்கு அரிய சுபேட்சையும் (சுகம் என்னும் வீடுபேறு) விசாரணையும் (ஆராய்ச்சி) தனுமானசியும் (விடைய வாசனை நீக்கம்), சத்துவாபத்தியும் (சிந்தித்துணர்தல்), அசம் சத்தியும் (உலகம் மறந்து நிலைபெறுதல்), பதார்த்தா பாவனையும் (ஒன்றாய் இருப்பதில் இச்சை) எனக் கூறப்படும், இவ்வேழினையும் பேரறிவாளர் ஞான பூமிகள் என்பர், அவ்வேழினுள் ஒருவன் ஆன்ம அனான்ம விசாரம் செய்யும் அறிவு இல்லாதவனாய் இருக்கும் காரணம் யாது ? அதனை வேத வாக்கியத்தாலும், குரு உபதேசத்தாலும் அறிவேன் என முயலுதல் சுபேட்சையாம். மாற்றிட இயலாத வேத வாக்கியத்தாலும் குருவின் உபதேசத்தாலும் சிறிது தோன்றும் வைராக்கிய பலத்தால் கேட்ட பொருளைச் சிந்தித்தல் ஆகிய மனனம் என்னும் பயிற்சியில் எப்பொழுதும் ஈடுபட்டிருத்தலே விசாரணையாம்.

144. மருவலுறுக பேச்சைவிசா ரணைவலியால் விடய

வலிஅறுதல் தான்தனுமா நசிஅவற்றின் பயில்வால்
விரவுநனவு ஆயஉல கினைக்கனவுஎன்று எண்ணி
மெய்த்தஆன் மா உண்மை கருதல்சத்வா பத்தி
பரவல்உறும் உலகுதோன் றாதுசுழுத்தி யன்போல்
பகர்அறிவு மாத்திரையாய் நின்றல் அசம் சத்தி
ஒருவிவா சனை அனைத்தும் மிகுதுயில்வோன் போல
உயிர் ஆனந்தத்து ஒடுங்கல் பதார்த்தாபா வளையாம்.

பொருந்துகின்ற சுபேட்சை விசாரணை ஆகியவற்றின் பயிற்சி வலிமையால் விடய வாசனைகள் நீங்குவதே தனுமானசியாம். அவற்றின் பயிற்சி பலத்தால் தோன்றும் சாக்கிர உலகினைச் சொப்பனம் போல எண்ணி சத்துவடிவமான தன் உண்மை வடிவத்தை சிந்தித்து உணர்தல் சத்துவாபத்தியாம். விரிந்து கிடக்கும் உலக உணர்வு இன்றி சுழுத்தி உடையவனைப்போல் அறிவு ஆனந்த மாத்திரமாய் நின்றலே அசம் சத்தியாம் (உலகை மறந்து நிலைபெறுதல்). பின் அனைத்து வாசனைகளும் நீங்கி மிகுந்த நித்திரை செய்பவன் போல் ஆன்ம ஆனந்தத்துள் ஒடுங்கலே பதார்த்தா பாவனையாம்.

145. உண்டுஇலைஎன் னாமல்அகங் கிருதிநிரங் கிருதி
உறாமல் அறிவு உருவாய் அத்துவித பதத்தில்
கண்டதுஒரு வறும்புடம்போல் உட்புறம்கூ னியமாம்
கதிதுரிய காமியாம் உபரதியை அடைந்து
கொண்டு இலகல் உறுதிரிசி யானுவித் தம்பின்
கூறல்உறு சத்தானு வித்தநிருவி கற்பம்
எண்தருசட் சமாதிகளாம் புறமொடுஅகம் என்னும்
இருபேதம் அடைந்து அவற்றை முறையின் இவண் மொழிவாம்.

சாக்கிரத்தில் உண்டு என்றும், சுழுத்தியில் இல்லை என்றும் கூறாமல், சாக்கிரத்தில் நான் என்னும் அபிமானமும், சுழுத்தியில் நான் என்னும் அபிமானம் இன்றி இருத்தலும் பொருந்தாமல், அறிவு வடிவமாயுள்ள பிரம்மத்தில் நீரின்றிய ஒரு வெறுங் குடம் போல, பேதம் சிறிதுமின்றித் தான் மாத்திரமாக விளங்குவதே துரிய காமியாம். முற்கூறிய உபரதியை அனுசரித்துக் கொண்டு விளங்குகின்ற சமாதிகள் அறுவகையாம். அவை திரிசியானு வித்தம், சத்தானு வித்தம், நிருவிகற்பம் எனக் கூறப்பட்டு, புறமும் அகமும் என்று இரண்டு வகையாய் பேதமடைதலால் ஆறு சமாதிகளாம். அச்சமாதிகளை முறையாக இவ்விடத்துக் கூறுவோம்.

146. கடாதிவிட யத்தினில்ஒன் றினைக்குறித்து நாம்
கற்பனையோடு உருவம் எனும் மாயைதன் திறத்தைத்
தபாதுவிடுத்து அத்திபா திப்பிரியம் என்னும்
சச்சிதா னந்தமாம் பிரமத்தின் திறத்தை

விடாது. அனு சந்தானம்செய் தீடுதலே புறத்து
மெய்த்திரிசி யானுவித் தம்பையர்கொள் கின்ற
கெடாததொரு சவிகற்ப சமாதினைல் ஆகும்
கிளர்ந்தபுறச் சத்தானு வித்தமது கிளப்பில்.

கடம் முதலான பொருள்களில் ஏதேனும் ஒன்றினைக் குறித்து நாமத்தோடு ரூபம் என்று கூறப்படுகின்ற மாயையின் அம்சங்கள் இரண்டையும் தடையின்றி நீக்கி, அதிலுள்ள சத்து சித்து ஆனந்தம் ஆகிய பிரம்மத்தின் அம்சங்கள் மூன்றையும் இடைவிடாது நெடுங்காலம் விசுவாசத்தோடு அப்பியாசம் செய்தலே, உண்மை ஞானத்தைக் கொடுக்கின்ற புறத்தே திரிசியானுவித்த பெயரைக் கொண்டுள்ள, கெடாது இருக்கின்ற ஒப்பில்லாத சவிகற்ப சமாதி என்று கூறுதற்கு உரியது. முற்கூறிய புறச்சத்தானுவித்தத்தைக் குறித்து சொல்லுமிடத்து. (குளகம்)

147. சச்சிதா னந்தஉரு ஆகுவதே பிரம்மம்

தான்னனவே தியானித்தல் அதுவாகும் என்க
இச்சமாதி கள்பயின்ற வலியினால் தோன்றும்
இரும்பிரமா னந்தநிலை தனில்மனம்சென்று ஒடுங்கி
நிச்சலமாய் அலையில் கடல் போல் இருத்தல் புறத்து
நிருவிகற்ப சமாதியாம் மனோகதகா மாதிக்கு
அச்சம்அறு கரிதான் என்று எண்ணுதலுள் திரிசி
யானுவித் தம்பையர்கொள் சவிகற்ப சமாதி.

சச்சிதானந்தமாய் இருப்பதே பிரம்மமாம். அதுவே நான் என்று பாவனை செய்தலே மேலே கூறிய சத்தானுவித்த சவிகற்ப சமாதி என்று அறிக. இவ்விரு சமாதிகளிலும் பயிற்சி பெற்ற வலிமையால் தோன்றிய, என்றும் உள்ள பிரம்மானந்தத்தின் அனுபவத்தில், மனமானது மெல்ல மெல்லச் சென்று ஒடுங்கி விகற்பமெல்லாம் நீங்கி, அலையற்ற கடல் போல அசைவின்றி இருப்பதே புறத்தே நிருவிகற்ப சமாதியாம். மனத்தில் உள்ள காமம் குரோதம் முதலான சங்கற்ப வடிவ திருசியங்களுக்கு, பயமில்லாத சாட்சி மாத்திரமே ஆக இருக்கின்றேன் என்று பாவனை செய்வதே அகதிரிசியானுவித்த சமாதி என்னும் பெயரைக் கொண்டுள்ள சவிகற்ப சமாதியாம்.

148. சங்கம் அறு சச்சிதா னந்தஒளி உருவம்

தான்னைச் சிந்தித்திடல்உள் சத்தானு வித்தம்
பொங்குறுதன் அனுபூதி ரசம் தோன்றும் அதனால்
புகன்றிரி சியம் சத்தம் எனும் இரண்டும் அகன்றே
இங்கு அசைவுஇல் தீபம்எனப் பந்தம் அற இருத்தல்
இலங்குறும்உள் நிருவிகற்ப சமாதிக்விஆ றானும்
தங்கவறு ஒழுகும்யோ கிக்குமனம் எங்குச்
சரிக்கும் ஆண்டு ஆண்டுஎலாம் சமாதி எனல் ஆகும்.

அசங்க சச்சிதானந்த வடிவமே நான் என்று பாவனை செய்வதே அக சத்தானுவித்த சவிகற்ப சமாதியாம். அதனால், முழுமையாக விளங்குகின்ற ஆன்மானுபவ அனுபூதி உண்டாகும். முற்கூறிய சத்தானுவித்தம் திரிவியானுவித்தம் என்னும் இரண்டும் அகன்று, இங்கே காற்றால் அசைதல் இல்லாத விளக்கினைப் போல உலக சிந்தனையற்று இருப்பதே விளங்குகின்ற அக நிருவிகற்ப சமாதியாம். இவ்விதமான ஆறு சமாதிகளினாலும் பொருந்தி ஒழுகுகின்ற யோகிக்கு அவன் மனம் எங்கு எங்கு சென்றதோ, அங்கு அங்கெல்லாம், ஆனந்த வடிவமாக விளங்குதலால் அத்தகைய மனநிலை சமாதியே என்று கூறலாகும்.

149. தக்கமா ஞானபலம் நான்குதுக்கா பாவம்

சர்வகா மாப்தியொடு கிருதகிருத் தியமே
தொக்கபிராப் தப்ராப்பி யங்கள்என அவற்றுள்
சொல்லியதுக் காபாவம் இகபரத்தால் இரண்டாம்
பொய்க்கும்ஓர் தூல உடம்பு எழில்ஒழிவுதீ நாற்றம்
புகுபிணிகள் முதலனவும் சூக்குமதே கத்து
மிக்ககா மாதியும்கா ரணத்தினில் அவ் ஆதி
வியாதிகட்கு வித்தாம்வா சனையும்இகத்து இடும்பை.

மேலான ஞானத்தின் பலன் துக்காபாவம், சர்வகாமாப்தி, கிருத கிருத்தியம், பிராப்தப் பிராப்பியம் என்று நான்காம். அவற்றுள் துக்கரபாவம் (துக்கமின்மை) என்பது இகலோகம் பரலோகம் என்னும் ஏதுக்களால் இரண்டு விதமாய் இருக்கும். அவ்விரண்டினுள் நசிக்கத்தக்க ஓர் தூல சரீரத்தில் அழகின்மை, துர்கந்தம், இடைவிடாது வருகின்ற வியாதிகள்

முதலியனவும், சூட்சும சரீரத்தில் காமக் குரோத முதலியனவும், காரண சரீரமான அவித்தையில் அந்த வியாதிகளுக்கும், காமக் குரோதாதிகளுக்கும் காரணமாயுள்ள பூர்வ வாசனையும், ஆகிய இம் மூன்றும் இகலோக துக்கமாம்.

150. மித்தைனும் மாயாகா ரியஉடம்பு ஆதிகளின்

வேறாய துரியஞா னத்தின்மே லாக
வைத்த ஒரு போகபோத் துருக்கள் இலா மையினால்
வரஞானிக்கு அவ்இடும்பை மூன்றும் இலாது இருத்தல்
பொய்த்த இக லோகதுக்கா பாவம்எனல் ஆகும்
புண்ணியம்வந்து என்றுபோம் பாவம்என நின்ற
சித்தம்உறு சிந்தனையே பரலோக துக்கம்
தெரியின்னெப் புகன்றிடுவர் திருக்கு அறுநல் அறிஞர்.

மித்தியாவடிவம் என்று கூறப்படும் மாயையின் காரியமான தூல சரீர முதலியவற்றின் வேறான ஆன்ம ஞானத்தின் பின்னர், மேலாகவைத்திருக்கும் போக்கியங்களும் (இன்ப அனுபவத்திற்கு உரிய விடயங்கள்) போக்தாக்களும் அனுபவிப்பவர்களும்) மூவுலகத்திலும் அரிதாய் விளங்குகின்ற ஞானிக்கு வேறு இல்லாமையால் ஆதி, வியாதி, வாசனை என்னும் மூவிதத் துக்கமும் அவனுக்கு இல்லாமல் இருப்பதே பொய்யான இவ்வுலகத்துக்க அபாவம் (துக்க நிக்கம்) என்று கூறப்படுவதாம். புண்ணியம் எப்போது வந்து பொருந்துமோ, பாவம் எப்போது நீங்குமோ என்று மனத்திலே பொருந்திய சிந்தனையையே பரலோக துக்கமென விபரீத புத்தி நீங்கிய பேரறிவுடையார் ஆராயும் இடத்து கூறுவர்.

151. ஞானநிலை அடைதலும்தா மரைஇலை நீர்போல

ஞானிஇரு வினையும்உறா மையினால் இந்தனத்தில்
தீநணுகும் அழலில் விறகு இலாதது போல்கருமச்
செயலில் அவன் ஆம்அவனில் அஃதுஇரா மையினால்
மான் அழல்உண் வனத்தில்உ றாதது போலஞான
மயனைவினை யாவும்உறா மையினால் அச்சிந்தை
தான் அவனில் ஞாது இருத்தல் தனை உரைப்பர் மேலோர்
தக்கபர லோகதுக்கா பாவம்என அன்றே.

ஐயம் திரிபு இன்றி சீவ பிரம்ம ஐக்கிய ஞானத்தின் நிலைப் பேற்றினை அடைந்தவுடன் ஞானியை அறம் பாவம் என்னும் இருவினைகள் பற்றாமையாலும், “ விறகிலே அக்கினி இருப்பதாம், அக்கினியிலே விறகு இருப்பது இல்லை” என்பது போல நல்வினை தீவினை என்னும் கரும் அனுட்டானங்களில், தாமரை இலைமேல் தண்ணீர் ஓட்டாதது போல, அவன் இருப்பவன். அந்தக் கர்ம அனுட்டானங்கள் இல்லாமையால், நெருப்புப் பற்றியுள்ள காட்டில் மான் முதலிய விலங்குகள் பொருந்தாதது போல, ஞான வடிவமாய் உள்ள ஞானியிடம் கருமம் அனைத்தும் பொருந்தாமையால், புண்ணிய, பாவ சிந்தனையானது அந்த ஞானியிடம் தோன்றாது இருப்பதை அடையத்தக்க பரலோக துக்காபாவம் என்று சான்றோர் கூறுவார்கள்.

152. எல்லாவாழ் வினையும் உறும் சார்வபௌ மாதி

இரணியகர்ப் பாந்தமாய் மேன்மேல் வேண்டற்ற

நல்ஆனந் தங்கள்எலாம் பற்று இலா அறிஞன்

நணுகுதலால் ஞானம் கொண்டு அறிசிவத்தின் கூறாய்த்
தொல் ஆனந் தங்கள்எலாம் நிற்கையினால் அவற்குத்

தோம்இல் அகண்ட ஆனந்தச் சித்திதோன் றுதலே
பொல்லாத வினைப்பகையைக் கடந்தபெருந் தவர்கள்
புகன்றிடுவர் சர்வகா மாப்தினை அன்றே.

அழகு, இளமை, நோய் இன்மை, உறுதியான அறிவு என்பவற்றை உடையவனாய் நால்வகைச் சேனைகளுடன் உலகம் முழுதும் உள்ள செல்வத்தை அடைந்து இருக்கின்ற பேரரசன் (சார்வ பெளமன்) முதல் இரணிய கர்ப்பன் (நான்முகன்) ஈறாக உள்ளவர் விரும்பிப் பெற்றுள்ள சிறந்த ஆனந்தங்கள் அனைத்தினையும் பற்று இல்லாத ஞானி அடைந்து இருப்பதாலும், ஞானத்தால் அறிதற்கு உரிய பிரம்மத்தின் அம்சங்களாய்க் கூறிய பழைமையான ஆனந்தங்கள் அனைத்தும் இருப்பதாலும், அந்த ஞானிக்குக் குற்றம் இல்லாத அகண்டானந்தம் உண்டாவதைப் பொல்லாத வினைப்பகை கடந்த பெருந்தவத்தோர் சர்வகாமாப்தி (சர்வானந்தம்) என்று கூறுவர்.

153. தத்துவ ஞானத்திற்கு முன்னம் இங்கு அடையத்
தக்க இட்டம் பெற, அநிட்ட ஒழிவிற்கு வேண்டி
வைத்தஉழவு ஆதிகளும் துறக்கம்முதல் பெறற்கு
மகம்முதலா யினவும்முத்தி சாதனம்ஆம் ஞான
சித்தியும் மிகுசவணா தீகமும்அறி ஞர்க்குச்
செய்வனவாம் தத்துவஞா னத்தின்பின் குடும்பப்
புத்தியொடு பலபோகத்து இச்சைஇலா மையினால்
புகன்றஉழவு ஆதிதொழில் யாவும்இலை மையினால்.

தத்துவ ஞானம் தோன்றுவதற்கு முன்னர் இவ்வுலகில் தாம்
அடைவதற்குத் தகுதியாய் உள்ள பிரியமான பொருள்களை
பெறுவதற்கும், விருப்பம் இல்லாத பொருள்களின் நீக்கத்திற்கும்
வேண்டி, செய்கின்ற உழவு முதலான தொழில்களும்,
சொர்க்கம் முதலிய புண்ணிய உலகங்களை அடையும்
பொருட்டு வேள்வி, உபாசனை, தவம், ஒழுக்கம், விரதம்
முதலாயினவும், வீடுபேற்றிற்குச் சாதனமாய் உள்ள ஞான
சித்தியைப் பெறுவதற்கு மேன்மை மிக்க சிரவணம், மனனம்,
நிதித்தியாசனம் ஆகியனவும் அறிஞர் செய்தற்கு உரியனவாம்.
தத்துவ ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னர் குடும்பத்தை பாதுகாக்க
வேண்டும் என்னும் புத்தி நீங்கி இன்பங்கள் பலவற்றில் இச்சை
இல்லாததாலும் முன்னர்க் கூறிய உழவு முதலான அனைத்துத்
தொழிலும் இல்லை என்பதாம்.

154. வந்துசிறு சாளரத்தில் தோன்றுபர மாணு
வான்கதிரின் மிகும்ஒளியில் தோன்றிபா வாபோல்
நந்தலுறு சிற்றறிஞன் விடயமாம் கருமம்
ஞானியிடைத் தோன்றாமை யால் இயற்றத் தக்க
முந்துமகம் முதலன இங்கு இலைபிரமா னந்தம்
முதல் உண்மை எய்தலால் சவணாதி எல்லாம்
சிந்தைஉற இயற்றுமளவு ஆகும்அதால் இதுவே
செப்பிய அக் கிருதகிருத் தியத்துவம் என்று அறியே.

ஒரு சிறிய சன்னலின் வழியே வந்து தோன்றும் சூரிய
ஒளியிலே தோன்றும் அணுத்துகள்கள் வெளியே உள்ள
சூரியனின் மிகுந்த ஒளியிலே தோன்றாத தன்மையைப்
போல, கெடுவதற்கு உரிய அற்ப அறிவினரிடத்துத்
தோன்றும் கருமங்கள் ஞானியிடம் தோன்றாமையால் அவன்

செய்யத் தக்க யாகம் முதலியன இவ்வுலகிலே இல்லையாம். பிரம்மானந்தத்தை அடைந்து இருத்தலால் சிரவண முதலியன அனைத்தும் அவனால் செய்யப் பட்டனவேயாம். அதனால் இதுவே முன்னர்க் கூறிய கிருத கிருத்தியம் (செயல் அனைத்தும் செய்து முடிந்தது) என நீ அறிவாய்.

155. முற்றல்உறு விசிப்புண் ணியபரிபா கம்தான்
முத்திவிருப்பு அரியகுரு வழிபாடு பெருநூல்
வெற்றிதரு சவணாதி அறிவுஅறியா மைகளின்
விவேகம் மிகும் அஞ்ஞான அழிவொடுதன் உண்மை
பெற்றசமு சாரதுக்க நிவர்த்திநிசா னந்தப்
பேறுஎய்தலே பிராப்தப் பிராப்பி யமாம்
பற்றும்உயர் முத்திவகை இரண்டுஆகும் அவைதாம்
பகர்சீவன் முத்தியொடு விதேககை வல்யம்.

புண்ணிய கருமத்தின் பரிபாகமும் (ஏற்ற பக்குவம்), அதனால் வீடுபேற்றில் விருப்பமும், அதனால் பெறுதற்கு அரிய குரு பணிவிடையும், வேதாந்த நூல் ஏற்றலும், வெற்றியைத் தருகின்ற சிரவண மனனம் முதலானவைகளும், ஆன்ம அநான்ம ஆகியவற்றின் விவேகமும், மிக்க அஞ்ஞானத்தின் அழிவும், தனை உணர்ந்து சாட்சாத்தாரம் பெற்று, துக்க நீக்கமும், முக்கியமான நிசானந்தப் பேறும் அடைதலே பிராப்தப் பிராப்பியம் (அடையத்தக்க பேறுகள் அனைத்தும் பெற்றவன்) ஆம். அடையத்தக்க அனைத்தினும் உயர்வான வீடுபேற்றின் வகை இரண்டாகும். அவை ஞானிகள் புகழ்ந்து பேசும் சீவன் முத்தியும், விதேக முத்தியும் ஆகும்.

156. அறிவுடையார்க்கு அகம்ஆன்மா வொடுவருசம் பந்தம்
அகறலினால் பிறர்உடல்போல் தம்உடலம் தனிலும்
உறுதிதரும் அபிமானம் இன்மையே ஆகி
உண்ணும்அனு பவஒப்பால் வருபிரா ரத்த
வறுநுகர்வுஉண் டாம்சுமுத்தி பாலாதி போல
மந்தானு சந்தானம் ஆதலில்தே காதி
செறி அபிமா னம்கழன்றும் கடம்உதித்தும் சுழலும்
திகிரிபோல் வாதனையால் உறல்சீவன் முத்தி.

அறிவுடைய ஞானிகளுக்கு, அகங்காரத்திற்கும்

ஆன்மாவிற்கும் வந்துள்ள தொடர்பு நீங்கியமையால், அன்னியரது சரீரத்தைப் போலத் தம்முடைய சரீரத்திலும் நான் என்ற அபிமானம் சற்றும் இல்லாதவராய் இருப்பார். அஞ்ஞானிகளைப் போலச் சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கின்ற அனுபவத்தின் ஒப்புமையால், அவர்களுக்கு அநாதியாய்த் தொடர்ந்து வருகின்ற பிரார்த்தத்தின் பயனாக, சுக துக்க அனுபவம் தோன்றும். தூக்கத்தில் இருக்கும் பாலர் முதலியோர் போல சுக துக்க அனுபவத்தை மிகக் குறைவாய் அனுபவிப்பார்கள். எனவே சரீரம் முதலியவற்றில் பொருந்தியுள்ள அபிமானம் நீங்கியும், குடம் உற்பத்தியாகிய பின்னும் சுற்றுகின்ற குயவன் சக்கரம் போல, கரும் வாசனையின் பலத்தால் சஞ்சரிப்பதே சீவன் முத்தியாம்.

157, பரமமா ஞானம்தோன் றுதலுமே கதிர்முன்

பாயிருள்போல் அஞ்ஞானத் துடன் அதன் காரியமாய்

* புரம் முதலா யின அனைத்தும் அகன்றிடுதல் தானே

புகல் அரிய விதேககை வல்லியம்என்று இசைப்பார்

உரம்உறும் இங்கு இதுவாகச் சீவன்முத்தி உள்ளது என்று

உரைப்பதுஎவ் வாறுஎனில் கயிற்றின் அரவமயக்கு ஒழிந்தும்

வரும்அதன்கா ரியம் ஆகும் பயகம்பம் ஆதி

மருவதல்போல் ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் கெடினும்.

ஞானிக்கு மிக உயர்ந்ததாய் உள்ள பிரம்மஞானம்தோன்றிய பொழுதே சூரியோதயத்தின் முன் பரவி இருக்கின்ற இருள் நீங்குவது போல, அஞ்ஞானத்தோடு அதன் காரியமாய் உள்ள சரீர முதலான அனைத்தும் நீங்கிக் கெடுதலே சொல்லுதற்கு அரிய விதேக முத்தி என்று மேலோர் கூறுவர். இங்கு ஞானத்தால் பெறுதற்கு உரிய விதேக முத்தி என்பது உளதாக, இதற்கு இடையில் சீவன் முத்தி என ஒன்று இருக்கின்றது என்பது எவ்வாறு பொருந்தும் என்றால், அறியாமையினால் கயிற்றைப் பாம்பு என்று கருதும் மயக்கம் நீங்கினாலும் அந்த பிராந்தியின் காரியமாய் உள்ள நடுக்கம், அச்சம் முதலியன அற்ப காலம் பொருந்தி இருப்பது போல, தத்துவ ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நாசம் ஆனாலும். (குளகம்)

158. அதனதுகா ரியம் ஆகும் உடம்புஆதி நிற்கும்

அதனாலும் பிரமஞா னம்தோன்றும் பொழுதே
கிதைதரும் அஞ்ஞானமுடன் உடம்புஒழியும் ஆயின்
திகழ்பிரம வித்தியா சம்பிரதா யம்தான்
கதிஒழியும் அதனாலும் பரசிவனால் பிரமன்
கமலனால்உயர் பிரசா பதி அவனால் மனுவாம்
புதமனுவால் மனுபர்உணர்ந் தனர்எனவே முறைமை
புகல்கருதி விரோதமாம் அதனாலும் அன்றே.

அந்த அஞ்ஞானத்தின் காரியமான சரீரம், இந்திரியம், மனம் முதலியன கெடாது இருக்கின்றன என்பதாலும், பிரம்மஞானம் உண்டான பொழுதே கெடுகின்ற அஞ்ஞானத்தோடு அதன் காரியமான சரீரம் அழியுமானால் பிரம்மவித்தியா சம்பிரதா பத்தின் முறை கெடும் என்பதாலும், பரமசிவனால், தாமரை மலர்மேல் வீற்று இருக்கின்ற நான்முகனும், அவனால் மனுவும், விவேக ஞானம் உடைய மனுவினால் இட்சுவாகு முதலான மனிதரும் பிரம்மத்தை அறிந்தனர் என்று சுருதி கூறுவதற்கு விரோதமாகும் ஆதலினாலும்.(குளகம்)

159. செஞ்ஞானிக்கு உரித்து ஆகும் சீவன் முத்தி

சித்தித்தற்கு உற்றபிரா ரத்தவா தனையோடு
அஞ்ஞான லேசசற் பாவஉடன் பாட்டால்
ஆகநிலையும் சீடர்க்கு உபதேசா திகளும்
எஞ்ஞானமும் கிடைத்திடுமால் அச்சீவன் முத்தற்கு
இரிதருசஞ் சிதம்அங்கி புகும்முளி புற்போல
மெய்ஞானத் தால்பிரா ரத்தம்நுகர்ந்து ஒழியும்
மேல்வினைகூ டாது அன திகாரிஆ தலினால்.

சிறந்த ஞானி பெறுவதற்கு உரியதான சீவன் முத்தி அடையும் பொருட்டு, பொருந்திய பிரார்த்த வாகையுடன், அஞ்ஞானத்தின் அம்சமான விட்சேபத்தின் இருப்புத் தன்மையை சீவன் முத்தனுக்கு அங்கிகரிப்பதனால் (ஏற்கும் உடன்பாட்டினால்), சரீரத்தின் இருப்பும், சீடர் முதலியோருக்கு உபதேசம் செய்தலும், எக்காலத்திலும், சித்திப்பனவாம். அச்சீவன் முத்தனுக்குச் சஞ்சித கர்மங்கள், தத்துவ ஞானத்தினால், நெருப்பிலே சேர்த்த உலர்ந்த புல் போல அழிவதாம். பிரார்த்தத்தின் பயன் ஆகிய இன்ப துன்பங்கள்

அவன் அனுபவித்த பின்பே கெடும். அவனுக்கு கர்ம அதிகாரம் இல்லாமையால் ஆகாமிய கர்மம் (இனி செய்யும் புண்ணிய பாவங்கள்) அவனைப் பற்றுவதில்லை,

160. பெற்ற உயர் ஞானத்தால் ஒழிந்தவினை தானே

பிரார்த்த போகத்தை அளிக்கும் எனில் அதுமேல்
உற்றஉடல் உற்பத்தி தனையும் இயற்று உறும் என்று
உரைப்பில் வறுவிதைநுகர்ச் சிக்குஅன்றியே முளைக்கும்
மற்றுஅதுதான் காரணம் அன்று அதுபோல ஞானி
வருகரும நுகர்ச்சியினா லேஒழிவ தாகி
அற்றம்உறு பிறவிமேல் விளைத்திதேற்கு ஏது
ஆகாது என்று இயம்பிடுவர் அறிவுஅறி தக்கவரே,

தான் அடைந்த உயர்வான தத்துவ ஞானத்தால் நீங்கின வினையே இன்னும் பிரார்த்த கருமத்தால் போகத்தைத் தரும் அதனால் அவ்வினையானது இனி வரக் கூடிய சரீர உற்பத்தியையும் உண்டாக்கும் என்று கூறினால், வறுத்த விதையானது உண்பதற்குப் பயன்படுமே அன்றி முளை விட அது காரணம் ஆக மாட்டாது. அதுபோல, தத்துவ ஞான அனுபவத்திற்குப் பின்னர் வருகின்ற பிரார்த்த கருமம் ஞானி அனுபவித்தலால் நீங்குமே அன்றி இனி பிறப்பினை உண்டாக்கக் காரணம் ஆகாது என்று மெய்யுணர்வை பெற்ற பெரியோர்கள் கருமத்தின் இயல்பினை கூறுவர்.

161. அறைந்தநுகர் வினையதுதான் உலோகயாத் திரைகள்

அந்திகரித்து உறுநரற்கே ஓர்உடம்பு தன்னில்
செறிந்துநுகர்வு ஆம் அவற்றின் ஆதிகிருதர் ஆகிச்
சிறந்தமா புருடர்க்குத் தசசங்கை உடம்பில்
உறைந்துஅலது தீர்ந்திடாது எனினும்மறைப்பு இன்றி
உறுதலால் ஒருவனுக்கு இங்கு இளமைமுதல் பேதம்
பிறந்திடினும் அவனுக்கு ஓர் உடம்பேயாய் நின்ற
பெற்றிபோல் ஆகும் என உணர்ந்திடுக தெரிந்தே.

முன்னர்க் கூறிய அந்தப் பிரார்த்த கருமம் உலக ஆசாரங்களைக் கடவாத தகுதியற்ற மக்களுக்கு ஓர் சரீரத்தில் பொருந்தி அனுபவித்தற்கு உரியதாகும். உலக ஆசாரங்களைக் கடந்து நற்குணங்களால் சிறப்புற்று இருக்கின்ற ஞானிகளுக்குப்

பத்து சரீரங்களில் பொருந்தி அனுபவித்தால் அன்றித் தீராது என்று கூறப்படுவதாம். ஆயினும், மறைத்தல் சற்றும் இன்றி ஞானம் பொருந்தி இருத்தலால், ஒருவனுக்கு இளமை முதுமை முதலிய வேறுபாடுகள் பல தோன்றினாலும் அவனுக்கு ஓர் சரீரமே இருந்த விதம் போல ஞானியின் பல சரீரங்களுக்கும் பிராரத்த கருமமும் ஒன்றே ஆகும் என்பதை ஆராய்ந்து அறிவாயாக. (விஷ்ணுவிற்கு ஒரு பிரார்த்தம் தசாவதாரத்தில் நீங்குதல் போலவாம்.)

162. விடயங்கள் அனைத்தினுக்கும் பொய்மைசா திக்கும்

மெய்ஞ்ஞானம் தனக்கும் அவைக்கு உண்மைசா திக்கும்

உடலின் நுகர் வினைக்கும் ஒன் றற்கு ஒன்று விரோதம்

உண்மையினால் ஞானிக்கு நுகர்வுளங்ஙன் என்னில்

கெடுகனவு முதலவற்றுள் மைதுனாதி களாம்

கேடுஇல்நுகர்வு ஆதல்போல் பிராரத்த போக

விடயங்கள் உண்மையாய் அலது. ஆகாது என்னும்

விதிஇன்மை யால் நுகர்வும் உணர்வும் முரணாவால்.

விடயங்கள் அனைத்தும் பொய் எனச் சாதிக்கின்ற உண்மையான தத்துவ ஞானத்திற்கும், அவற்றிற்குச் சத்தியத்தை சாதிக்கின்ற பிரார்த்தத்திற்கும் ஒன்றுக்கு ஒன்று வேறுபாடு இருத்தலால், தத்துவ ஞானிக்குப் பிராரத்த போக அனுபவம் எவ்வாறு பொருந்துவது என்று கேட்பாய் ஆயின், தோன்றி அழிகின்ற சொப்பனத்தில் உண்டாகும் புணர்ச்சியும், பாம்பு, புலி முதலியவற்றால் அச்சமும், கல்கண்டு பால் முதலியவற்றை உண்ட மகிழ்ச்சியும், ஆகிய உண்மையான போகானுபவம் ஆதல் போலவாம். விடயங்கள் உண்மையாய் இருந்தால் அல்லது போக அனுபவம் இல்லை என்னும் விதி பொருந்தாமையால் பிரார்த்த கரும் போகானுபவமும், தத்துவ ஞானமும் விரோதம் ஆக மாட்டாது.

163. வந்தமயல் ஒழிந்தளவே இப்பிஇடை வெள்ளி

மாய்தல்போல் அறிவினால் அஞ்ஞானம் கெடலும்

இந்தஉலகு அது தோற்ற மேஇலா மையினால்

ங்ங்ஙனமாம் வினைப்போக நுகர்ச்சினில் இப்பி

தந்தஇர சதநிருபா திகப்பிரமை ஆகும்

தன்மையால் உணர்ந்தளவில் வெள்ளிஉருவு ஒழியும்
பந்தம்உறும் இதுசோபா திகம் ஆகும் அதனால்
பகர்ந்ததுபோல் அன்றாம்மற்று எங்ஙனன்னில் உரைப்பாம்.

ஒருவனுக்கு கிளிஞ்சலில் தோன்றிய வெள்ளி என்னும் மயக்கம், அது கிளிஞ்சல் என்ற ஞானம் தோன்றிய போதே, கிளிஞ்சலின்கண் உள்ள வெள்ளி மறைவது போல, தத்துவ ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கிய அளவில், இந்த உலகத்தின் தோற்றமே இல்லாமையால், அவனுக்கு பிராரத்த வினைத் தொடர்பால் உண்டாகிய போகானுபவம் எவ்வாறு பொருந்தும்? என்று கேட்பாய் ஆயின், கிளிஞ்சலில் தோன்றிய வெள்ளியானது நிருபாதிகப் பிராந்தி ஆம், அந்த முறையில் இது கிளிஞ்சல் என்று அறிந்த மாத்திரத்தில் வெள்ளியின் வடிவம் கெட்டு அழியும். பந்தம் காரணமாகப் பொருந்தி உள்ள இவ்வுலகம் சோபாதிகப் பிராந்தியாகும். அதனால் மேலே கூறிய நிருபாதிகப் பிராந்தி போல் கெடுவது அன்று. பின் எத்தன்மையது எனக் கேட்பின் விடை கூறுவோம். (நிருபாதிகம் = உபாதி இல்லாதது ; சோபாதிகம் = உபாதியோடு கூடியது).

164. தடத்தின் உயர் கரை அமர்வோன் அத்ததத்துப் புனலில்
தான் அதோ முகம்ஆக இருப்பது பொய் என்று
படைத்ததெளிவு உளமோடு இருப் பினும் அதோ முகமாம்
படிவம்தோன் றுதல்போல் மூலஅகங் காரம்
அடுத்துவரு சிவபாவா திகமோ மித்தை
அறிதுரியன் தான்னெனவே உணரின்மும்சீ வாதி
தொடுத்த உலகு உறுதலினால் சீவன்முத்தன் தனக்குத்
துய்க்கும்வினைப் போகவிவ காரமுடன் பாடாம்.

ஒரு குளத்தின் உயர்ந்த கரையில் இருப்போன், அக்குளத்து நீரில் தலை கீழாகத் தோன்றுவது பொய் என்று உறுதியாகக் கொண்டு தெளிந்த மனத்தோடு இருந்தாலும், நீரில் அவனுக்குத் தலை கீழாகக் காணும் தனது வடிவம் நீங்காது தோன்றுவது போல, சீவன் முத்தனுக்கு மூல அகங்காரத்தைப் பற்றி வருகின்ற சீவத்துவம் முதலிய அனைத்தும் பொய்யாம், அவற்றைச் சாட்சியாக இருந்து அறிகின்ற ஆன்மா, தானே என்று உணரின்மும், சீவன் முத்தனுக்குச் சீவாதி முதலியனவாகப்

பொருந்திய உலகம் தோன்றிக் கொண்டு இருத்தலால், போகத்தை அனுபவித்தற்குக் காரணமாய் உள்ள பிரார்த்த வினன நுகர்ச்சி விவகாரம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதாம்.

165. சீவன்முத்தற்கு உரியனவாம் மைத்திரியே கருணை

தீகழ்முதிதை உபேட்சைஎனும் சற்குணங்கள் அவற்றுள்

மேவுறுசற் புருடரொடு நட்புமைத் திரியாம்

மெலிதருதுக் கிகள்இடத்தில் இரக்கமே கருணை

ஒவறுநல் புண்ணியர்பால் விருப்பமே முதிதை

உவப்புறுவெறுப்பு இரண்டும் இலாது உலகில் அவம்

இயற்றும்

பாவிகளை விடுதலே உபேட்சைஎன அறிக

பயன்ஐந்து அச் சீவன் முத்தற்கு உளஅவைஎண்டு.

அந்தச் சீவன் முத்தனுக்கு மைத்திரி, கருணை, விளங்குகின்ற முதிதை, உபேட்சை என்னும் சிறந்த குணங்கள் உரியனவாம். அந்நான்கு குணங்களுள், சுகிகளிடத்து நட்புக் கொள்ளுவதே மைத்திரியாம். துக்கிகளிடத்து இரக்கங் கொள்ளுவதே கருணையாம். இடைவிடாது நல்வினைகளைச் செய்கின்ற புண்ணியரிடத்தில் உண்டாகும் விருப்பமே முதிதையாம். உலகில் தீவினைகளையே விடாது செய்யும் பாவிகளை விருப்பு வெறுப்பின்றி விட்டு நீங்குவதே உபேட்சையாகும். இவ்வாறு சீவன் முத்தனின் சிறந்த குணங்களை அறிவாயாக. அத்தகைய சீவன் முத்தனுக்கு ஐந்து பயன்கள் உளவாம். அவற்றை இங்கே கூறுவோம்.

166. ஞானரக்கை தவம்சகல சம்வாதம் உடனே

நவில்லுக்க ஒடுக்கமொடு சுகாவிற்பா வம்தான்

ஆனவற்றுள் மருவும்வா சனை அழிவு மனத்தின்

அடக்கங்க ளால் புத்தி நீருமலமாய் இருத்தல்

ஞானரக்கை மனம் பொறிகட்கு ஒருமையே தவமாம்

ஞானிஎன உலகம்எலாம்வழிபடல்சம் வாதம்

ஆனமனக் கிலேசம் அற லேதுக்க ஒடுக்கம்

அவற்றினால் பந்தம் அறல் சுகாவிற்பா வம்தான்.

ஞானரட்சை, தவம், சம்வாதம், துக்கஒடுக்கம், சுகாவிற்பாவம் என்பன சீவன் முத்தனுக்குரிய ஐந்து பலன்களாம்.

இந்த ஐந்தனுள் அகத்த வாசனைகள் அழிந்த மனம், நாம் பிரம்ம சொரூபம் என்னும் ஞானத்தால், சித்தம் ஆன்ம சொரூபத்தை நோக்கி நின்று, புத்தி அனான்ம சிந்தனையின்றி ஆன்ம சிந்தனை யோடு இருத்தல் ஞானரட்சையாம். மனத்திற்கும் இந்திரியங்களுக்கும் ஏகாக்கிரம் (ஒரு முகமாதல்) உண்டாதலே தவமாம். இவன் மெய் ஞானியென உலகில் உள்ளோர் அனைவரும் வந்து வணங்குதலே சம்வாதமாம். அவித்தை, அஸ்மிதை, ராகம், துவேஷம், அபினிவேஷம் ஆகிய மனக்கிலேசங்கள் ஒழிதலே துக்க நிவிர்த்தியாம். அந்த ஞான ரட்சை முதலிய சாதனங்கள் சித்தித்து இருத்தலால் பிரதிபந்தமற்று இருப்பதே சுகாவிற்பாவமாம். (ஆத்மானந்தம் வெளிப்படுதலாம்),

167. குறிகள்ஊர் பத்துஉளவாம் ஞானமயற்கு அவைதாம்

குரோதம்இன்மை வைராக்கியம் பொறிபுலன்கள் அடக்கல்
அறம்உதவு சமைதமையே சனப்பிரியத்து வமோடு

அலோபமொடு கொடைஅப்பயம் நிருமதம் என்று அறிக
நெறிமருவு சீடரொடு பத்தர்உதா சீனர்

நிலையில்பா விகள் என்னும் நால்வகையோர் இடத்தும்
முறையின் அனுக கீரகம்வந்து உறும் அருள்கொள் சீவன்
முத்தனால் என்பர்அவை முறையின்எடுத்து உரைப்பாம்.

ஞான வடிவாக விளங்கும் சீவன் முத்தனிடம் ஒப்பற்ற பத்து அடையாளங்கள் உள்ளன. அவை, வெறுப்பின்மையும், வைராக்கிய பலமும், இந்திரியங்களைப் புற விடயங்களில் செல்லாமல் அடக்குதலும், நன்னெறிகளை உண்டாக்கியக் காரணமான மன அடக்கமும், இந்திரியங்களின் அடக்கமும், அனைத்து மக்களிடமும் பிரியமாய் இருத்தலும், லோப குணம் இன்மையும், தன் பொருளைப் பிறருக்குக் கொடுத்தலும், பயம் இன்மையும், செறுக்கு இன்மையும் என அறிவாயாக. கருணையே தனக்கு வடிவமாக கொண்டுள்ள சீவன் முத்தனுக்கு விவேகாதி சாதனங்களை பொருந்தி நடக்கின்ற சீடர்களும், பக்தர்களும், வெறுப்பு அற்றவர்களும் (உதாசீனர்கள்) நல்வழியில் நிற்காத பாவிகளும், எனக் கூறப்படும் நான்கு திறத்தோரிடம் முறையாக அருள் வந்து பொருந்துவதாம் என்று மேலோர் கூறுவதால் அவற்றை இனி முறையாக எடுத்துக் கூறுவோம்.

168. தெரிவுஅரிய சீவன்முத்தன் தனை நம்பும் அதனால்
 சீடர்க்கு முத்தியும் அன் பொடுவழிபாடு அதனை
 புரியும்உயர் பத்தர்கு நல்வினையும் அவன்தன்
 புனிதம்உறு சரிதம் அது கண்டஉதா சீனர்க்கு
 உரியபுண் ணியவிருப்பும் அவன் தன்வடி வினைகண்
 கூறுதல்முத லானவற்றால் பாவிகட்குப் பாவ
 இரிவும்உறும் என்பர்தருக்க ஆதியால் ஆதல்
 எங்ஙனன்னின் முத்தனால் பிரமோப தேசம்.

அறிதற்கு அரிய சீவன் முத்தனை பிரம்மமே என நம்பி வழிபடுவதால் சீடர்களுக்கு ஞான உபதேசத்தால் வீடு பேறும், அன்புடன் இட்ட பணி செய்யும் மேன்மை பொருந்திய பக்தர்களுக்கு புண்ணியமும், அச்சீவன் முத்தனது சரித்திரத்தை வாசித்து உணர்ந்த உதாசீனர்க்குப் புண்ணியச் செயலில் விருப்பமும், அவனது திருமேனியைத் தரிசித்தலும் முதலாக உள்ள நற்கருமங்களைச் செய்ததால் பாவிகளுக்குப் பாவ நீக்கமும் உண்டாவன என்று சீவன் முத்தன் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப அருளும் வகையை அறிந்த மேலோர் கூறுவர். சீவன் முத்தனால் தருக்கம் முதலியவற்றால் சீடருக்குப் பிரம்ம உபதேசம் செய்வது எப்படிப் பொருந்தும் என்று வினவுவாய் ஆனால். (குளகம்)

169. மறைப்புஅிகலும் ஒருபிரம சொரூபம்ஆ தலினால்
 மகிழ்ச்சிவெறுப்பு இலாசற்கு அனுக்கிரகம் செயவும்
 ஒறுப்புஉறவும் வரும்வினையி னோரால் அத் தொழில்கள்
 உறுதல்போல் சாதகர்தம் பக்குவபே தத்தால்
 சிறப்புறுநல் உபதேசா திகள்ஞானிக்கு எய்தும்
 செப்பிய இவ் இலக்கணமொடு இராதுபல முறையால்
 துறப்பில் அருள் சீவன்முத்தர் இருப்பதுஎன்கொல் என்னில்
 துணிவுதோன் றுறுமுதுநூல் தொகுத்தபரிசு உரைப்பாம்.

இயல்பாகவே மறைப்பு நீங்கியுள்ள ஒப்பற்ற பிரம்ம வடிவமாய் இருத்தலால், விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத ஈசுவரனுக்கு, புண்ணிய கருமம் செய்த சீவர்களுக்கு அருள் செய்தலும், தீவினை செய்த சீவர்களை தண்டிப்பதும், ஆகிய செயல்கள் உண்டாதல் போல, சீவன் முத்தனுக்கு சாதகம் செய்பவரது பக்குவ வேறுபாட்டிற்குத்தக்க அனைத்திலும் சிறப்பான பேரானந்தம் உண்டாகிடக் காரணமான சிறந்த

ஞான உபதேசம் செய்தல் முதலியன உண்டாகும். நீக்கமற்ற கருணை கொண்ட சீவன் முத்தர்கள் முன்னர்க் கூறிய இந்த இலக்கணங்களோடு இல்லாமல் பலவிதமாக இருப்பது ஏன் என்று கேட்பாய் ஆனால், உறுதி தோன்றுமாறு பழைமையான வேதாந்த நூல்கள் தொகுத்துக் கூறியபடி. அதனைக் கூறுவோம்.

170. வந்து அணையும் பிரார்த்த வாசனைத் தீரமே
மத்தியமந் தம்சுத்தம் என ஒரு நான்கு ஆகும்
பந்தம் அறு ஞானியா யினும்போகத்து அமுந்தி
பசுப்போலத் தன்மகிழ்ச்சி மாத்திரமாய் இருத்தல்
முந்துரைசெய் தீவிரம்போ கச்சிறப்புற் றிடினும்
மொழிஆன்ம தற்பரனாய் விநோதமே புரிந்து
மைந்தர்என இருத்தல்மத் தியம்போகம் அனைத்தும்
மாற்றிமதி நம்போல் ஆனந்தம்உறல் மந்தம்.

சீவன் முத்தன் அனுபவித்து நீக்குவிக்கும் பொருட்டு அவனிடம் பிரார்த்த வினை வந்து சேரும். அது தீவிரமும், மத்தியமும், மந்தமும், சுத்தமும் என்று ஒப்பற்ற நான்கு வகையாகும். அவற்றுள் ஒருவன் தத்துவ ஞானியாயினும், அவன் விடய போகத்து அமுந்திய சீவனைப் போலும், தன் மகிழ்ச்சி மட்டுமே கருதி இருத்தலுக்குக் காரணமாய் இருப்பது முன்னர்க் கூறிய தீவிரமான பிரார்த்தமாம். ஞானியானவன் தான் அனுபவிக்கும் விடய இன்பத்தில் பொருந்தியவனாய் இருப்பினும், கூறுகின்ற ஆன்மாவின் கண் முக்கிய கருத்து உடையவனாய், குழந்தை போல பல திருவிளையாடல்களைச் செய்து இருப்பதற்குக் காரணமாய் இருப்பது மத்தியமான பிரார்த்தமாம். ஞானி அனுபவிப்பதற்கு உரிய போகம் அனைத்தையும் மித்தை என நீக்கி (காதலியும் காதலனும் கருத்து ஒருமித்து அனுபவிக்கும் ஆனந்தம் போல) நிச ஆனந்தம் அடையக் காரணமாய் இருப்பது மந்தமான பிரார்த்தமாம்.

171. உலகவழுக்கு அகன்றுநீரு பாதீகான் மாவில்
உற்றதற் பரன் ஆகிப் பரமுத்தன் எனவே
இலகுகசுத் துடன் இருத்தல் சுத்தவா சனையாம்
என்பர் இந் நால்வகையாகும் கருமவா சனையால்
தலைமைகொள் முத்தர்கள் வேறு ஆய ஒழுக்கம்
சாரினும்செந் நெறிகோணல் நெறிபெருமா நதிகள்

அலைகடலில் புகுதல் போல் முடிவினில்மெய்ப் பரமாய்
அமர்தருநல் முத்திசுகம் ஒரு பரிசு என்று அறியே.

ஞானியானவன் உலக விவகாரம் அனைத்தும் அகன்று
ஆன்மாவின் கண் பொருந்திய சித்தம் நிலைத்தவனாய் விதேச
முத்தனைப் போல மாறாது விளங்குகின்ற பெரு மகிழ்ச்சியோடு
இருக்கக் காரணமாய் இருப்பது சுத்த பிரார்த்தமாம், என்று
மேலோர் பிராரத்த வாசனையின் வகையைக் கூறுவர். நான்கு
வகையாய் உள்ள இந்தப் பிராரத்த வாசனையால் மேன்மையுற்ற
சீவன் முத்தர்கள் தம்முள் பலவிதமான ஒழுக்கங்களைப்
பெற்று இருப்பர். அவ்வாறு இருப்பினும் நேரான வழிகளிலும்
கோணலான வழிகளிலும் ஓடும் பெரு நதிகள் முடிவில்
பெருங்கடலில் கலந்து ஒன்றாதல் போல பிரார்த்த முடிவில்
மெய்யான பிரம்ம வடிவமாய்ப் பொருந்தி அனுபவிக்கின்ற
ஆனந்தம் ஒரே விதமாய் இருப்பதாம் என அறிவாய்.

172. இச்சையுடன் அநிச்சைபிறர் இச்சைனும் இவற்றால்

இயம்பல்உறு பிரார்த்தம் மூன்றுவகைப் படுமால்

அச்சுராக ளாலும் விலக் குதற்குஅரிய வாகும்

அபத்தியம்செய் தீல்தனக்கே கேடுஎனஇங்கு அறிந்து

வைச்சம் அது புரிவித்தல் இச்சைசெய்யேன் எனினும்

மன்னவர்தம் ஆணைபோல் செய்வித்தல் அநிச்சை

இச்சை அநிச் சைகள் இன்றி இருந்தும்அய லோரால்

இன்பதுன்பம் நுகர்வித்தல் பிறர் இச்சை வினையாம்.

முன்னர்க் கூறிய பிராரத்த கருமம். இச்சாப் பிரார்த்தம்,
அநிச்சா பிராரத்தம், பிறர் இச்சா பிரார்த்தம் என மூன்று விதமாக
இருப்பதாம். இவை அந்த நான்முகன் முதலிய தேவர்களாலும்
நீக்குதற்கு அரியனவாகும். ஒருவன் இவ்வுலகில் பத்தியம்
தவறுதல் தனக்குக் கேடு என்று அறிந்திருந்தும் விருப்பத்தின்
மிகுதியால் அதனைச் செய்வித்தல் இச்சாப் பிரார்த்தம் ஆகும்.
ஒருவன் இச்செயலைச் செய்ய மாட்டேன் என்று இருந்தாலும்
அரசனது ஆணையால், பலவந்தமாக அதனை உடன்படச்
செய்விப்பது அநிச்சாப் பிரார்த்தமாம். ஒருவன் இச்சை
அநிச்சைகள் இல்லாது இருந்தும், பிறர் இச்சை மூலம் அவனை
இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கச் செய்வது பிறர் இச்சாப்
பிரார்த்தமாம்.

173. இப்பரிசு மூவகையாம் பிரார்த்த விளைவால்
 எண்ணில்பல ஒழுக்கமாம் சீவன்முத்தர்க்கு இந்த
 மெய்ப்பொருளை வசிப்டன்னா ரதன்துருவா சன்சீர்
 வியாதனொடு சுகன்வாம தேவன் அருள் சனகன்
 ஒப்பரிய பரதன்எழில் கௌதமனே முதலாய்
 உளர்வருத்த னாபேதம் உணர்த்தல்உறும் இங்ஙன்
 துப்புதவு பிராரத்தம் கொளின் அஞ்ஞா னிக்கும்
 சுத்தனுக்கும் வேறுபாடு ளங்ஙன்னின் மொழிவாம்.

சீவன் முத்தர்களுக்கு இவ்வாறு மூன்று விதமாக உள்ள பிராரத்த வினை உண்டாவதால் எண்ணிக்கை இல்லாத பலவிதமான ஒழுக்கங்கள் உண்டாகும். இந்த உண்மைகளை வகிட்டர், நாரதர், துருவாசர், சிறந்த வியாசர், சுகமுனிவர், வாம தேவர், அருளுடன் கூடிய சனகர், ஒப்பில்லாத பரதன், அழகிய கௌதம முனிவர் முதலாய் உள்ள சீவன் முத்தர்களது ஒழுக்க பேதமே அறிவிப்பதாம். இவ்வாறு போகத்தைத் தருகின்ற பிராரத்த வினை சீவன் முத்தர்களுக்கு உண்டு என்றால் அஞ்ஞானிக்கும், தத்துவ ஞானிக்கும் பேதம் எப்படி என்று கேட்பின் விடை கூறுவோம்.

174. மண் உலகில் * விராத்திரியர் * சோத்திரியர் தமக்கு
 மறைஓழிதல் ஓதலால் அன்றி உணல் முதலாம்
 எண்ணவரும் செயலால்வேறு இலாமையது போல
 இதயபந்தம் உறல்ஓழித லால் அன்றிப் போகம்
 உண்ணுநிலை அதனால் அஞ்ஞானம்உடை யோர்க்கும்
 உணர்வுமய மாய்நின்ற சீவன் முத்தர் தமக்கும்
 நண்ணிவரும் வேறுபாடு இலைஎனவே நவில்வர்
 ஞான நூல் பல உணர்ந்த நல்உணர்வி னவரே.

உலகத்தில் விராத்திரியர், சுரோத்திரியர் ஆகிய இருவர்க்கும் வேதப் பயிற்சி செய்யாமையாலும், செய்வதாலும் வேறுபாடே தவிர, உண்ணல், உடுத்தல் முதலிய செயல்களால் வேறுபாடு இன்மை போல, அஞ்ஞானிகளுக்கும், ஞான வடிவாய் விளங்கும் சீவன் முத்தர்கள் என்னும் ஞானிகளுக்கும்,

* விராத்திரியர் : வேத அத்தியயனம் செய்வதற்கு அதிகாரம் இல்லாதவர்.

* சோத்திரியர் = வேத அத்தியயனம் செய்வதற்கு அதிகாரம் உடையவர்,

பந்தம் அடைந்திருத்தலும், பந்தம் இல்லாது இருத்தலும் என்பனவற்றால் வேறுபாடே அன்றி, சுக துக்க போகமாகிய பிராரத்த கருமத்தை அனுபவிக்கும் நிலையினால் பொருந்தி வரும் பேதம் இல்லை என்று ஞான நூல் பலவற்றை ஆராய்ந்து அறிந்துள்ள உணர்வுடையோர் கூறுவர்.

175. தத்துவஞா னத்தினால் பிரமம் அடைந் திடுமேல்

தறுகண்வரிப் புலிகண்டோன் போல்சீவத் துவத்தை
அத்தலையே அழித்திடும்ஆ தலினால் அச் சீவன்
அழிவு தனக்கு உடன்படுமோ எனில் கடவுள் தன்மைக்கு
உய்த்தஆ தரவினால் கங்கைமுதல் அவற்றுள்
ஓழிப்பதனுக்கு இசைவர்நரத் துவம்அதுபோல் என்றும்
பொய்த்தல் இலாத் தூரியவடி வாம்பிரமத் துவத்தில்
பொருந்தத்தன் கேட்டினுக்கு இங்கு உடன்படும் சீவன்தான்.

ஒருவன் தத்தவ ஞானத்தால் தான் பிரம்ம வடிவம் என்று அறிந்திடுவான் ஆயின், திடரெனக் கோபமான கண்களோடு, வரிகளை உடைய புலியைக் கண்டவன் போல, அப்போதே சீவத்துவமானது அழிந்துபோம். ஆதலினால் அந்த சீவன், தனது சீவத்துவம் அழிவதற்கு உடன்படுமோ என்று கேட்பாய் ஆனால், தெய்வத் தன்மையை அடையும் பொருட்டு உண்டான விருப்பத்தால் கங்கை முதலான புண்ணிய நதிகளில் மனிதத் தன்மையை நீக்கி உடன்படுவோர் உண்டு. அதுபோல் இவ்வுலகத்தில் எக்காலத்தும் சத்தியமான மேலான தூரிய வடிவாய் உள்ள பிரம்மத் தன்மையில் பொருந்தி இருக்க, தன் சீவத்துவம் அழிவதற்கு உடன்படுவான்.

176. வாதரா யணன்முதலோர் போல் சாபம் உடனே

மற்றுஅருள்செய் வலிஉடையோன் தத்துவஞா னத்தோன்
ஏதுஇலான் அலன்எனில்அவ் வலிதவத்தின் பலமாம்
இலங்குதத் துவஞானபலமன்றா ம்ஆயின்
மாதவமே ஞானத்திற் குஏதுஎனும் சுருதி
வழக்கினால் தவம்இலர்க்குத் தத்துவஞா னம்தான்
ஏதுஎனில்ஆம் சாபாதிக் குச்சகா மியமே
ஏதுநிட்கா மியதவஞா னத்தினுக்கு என்று அறியே.

வியாசர் முதலிய முனிவர்களைப் போலத் தன்னை இகழ்ந்தவர்களுக்கு சாபமும் புகழ்ந்தவர்களுக்கு அருளும்

செய்யத் தக்க வலிமை உடையவனே தத்துவ ஞானி ஆவான் என்றும், அவ்வலிமை இல்லாதவன் தத்துவ ஞானி அல்லன் என்றும் கூறினால் அவ்வலிமையானது தவத்தின் பயனேயாம், தத்துவ ஞானத்தின் பலன் அன்றாம். அங்ஙனம் ஆனால் தத்துவ ஞானம் உண்டாவதற்கு மாண்பு பொருந்திய தவமே காரணம் ஆகும் என்று கூறுகின்ற சாத்திர வாக்கியத்தால் தவம் இல்லாதவர்களுக்குத் தத்துவ ஞானம் எவ்வாறு உண்டாகும் என்று கேட்பாய் ஆனால், சாபமும் அருளும் உண்டாவதற்கு பயனை விரும்பிச் செய்யும் காமியத்தவமே காரணமாம். தத்துவ ஞானம் உண்டாவதற்கு பயனைக் கருதாத நிஷ்காமியத் தவமே காரணம். இவ்வாறு அவ்விரு தவங்களின் பயனையும் நீ அறிவாயாக.

177. வேதவியா சாதிகட்கு ஞானம்வலி இரண்டும்

மேவுமே எனில் அவர்கட்கு இருதவமும் உளவாம்
ஆதலினால் அவ்விரண்டும் ஆகும்ஒரோர் தவமே
ஆயின்ஒவ் வொன்றே அடையும் அதனால்மாறு இன்றாம்
மேதையாம் சாபாதி வலிஇலர்கள் ஆகி
விதிஇல்தத் துவஞானி களைக்கிரியா நிட்டர்
ஓதுவார் நிந்தை எனில் அவர்தமக்கும் விடயத்து
உழல்பவரால் நிந்தைஆதலின் குறைவுஇன்று ஆமால்.

வேத வியாசர் முதலான முனிவர்களுக்குத் தத்துவ ஞானமும் சாபம் அருளும் வலியும் என இரண்டும் பொருந்தி உள்ளனவே என்றால், அவர்களுக்கு இவ்விரு தவமும் உள்ளனவாம். ஆதலால் தத்துவ ஞானமும் சாபமும் அருளுதலும் ஆகிய வலிமை இரண்டும் உண்டாகும். ஒவ்வொரு தவத்தையே செய்திருப்பான் ஆயின் அவ்விருவகைப் பயன்களுள் ஒவ்வொரு பயனையே அடைவான், அதனால் மாறுபாடு இல்லையாம். மேன்மை மிக்க சாபம் அருள் ஆகிய வலி இல்லாதவராய் விதி நிதேதம் இல்லாத சீவன் முத்தர்களை வேதத்தில் விதித்த செயல்களை விரும்பிச் செய்வோர் (கிரியா நிட்டர்) நிந்தித்துப் பேசுவார்களே என்று கேட்பாய் ஆயின், அவர்களும் பொருட்பற்று உடையவராய் இருக்கின்ற மூடரால் நிந்திக்கப்படுவார்கள். அதனால் தத்துவ ஞானிக்கு யாதொரு குறையும் உண்டாவதில்லையாம்.

178. உலகு இறந்த சீவன்முத்தன் நுகர்வினைவா சனையால்
 உண்பொருள்கள் பலகவர்ந்து மௌனமே உற்றும்
 பலதிறங்கள் மொழிந்தும் உப தேசநெறி புரிந்தும்
 பரிதவித்தும் மகிழ்ந்துமிகு வேடங்கள் புனைந்தும்
 கலைதுறந்தும் உடைஉடுத்தும் கல்விபல பயின்றும்
 கல்லாது மாதர்முயக்கு இடைஉற்றும் இவ்வாறு
 அலகிறந்த நடையுறினும் அருள்விளையாட்டு
 என்றே அவன்தனைநம் புகஐயம் ஒருசிறிதும் உறாமல்.

விதி நிடேதமில்லாத சீவன் முத்தன், பிரார்த்த வினை வாசனையால் அனுபவித்தற்கு உரிய பொருள்கள் பலவற்றை அடைந்தும், மவுனமாய் இருந்து பல செயல்களைச் செய்தும், பல சொற்களைச் சொல்லியும், உபதேசத்தை முறையாகச் செய்தும், விரும்பியவற்றைப் பெறாமையினால் துன்பம் உற்றும், விரும்பியதைப் பெற்றபோது மகிழ்ந்தும், பல வேடங்கள் புனைந்தும், ஆடையின்றியும், ஆடையைத் தரித்தும், சாத்திரங்கள் பலவற்றைப் பயின்றும், சாத்திரங்களைப் பயிலாமலும், பெண்களைக் கூடுவதில் ஆசையுற்றும், இவ்வாறு அளவு கடந்த ஒழுக்கங்களை உடையவனாய் இருப்பினும் அவற்றை, அவனது அருள் விளையாடல் என, ஐயம் ஒருசிறிதும் இன்றி அறிந்து அவனை பிரமம் வடிவமென்றே நம்புவாயாக.

179. என்றும்எவ் இடத்தினும்ஓர் உடம்பும்உறாது ஒன்றாய்
 இருந்த சச்சி தானந்த சிவசொருபம் ஆதல்
 நன்றிறரு விதேககை வல்லியம்என்று இசைப்பர்
 நவின்னஇதை எய்துமாறு எவ்வாற்றால் என்னில்
 பொன்றல்தில் நித்தியகருமா னுட்டானம் தன்னால்
 புண்ணியம்அப் புண்ணியத்தால் பாலம்ஒழி வதனால்
 குன்றல் அறு சித்தகத்தி அதனால் பொய்க் குடும்பக்
 குற்றம் நிகழ் வதனால் மெய்த் துறவுதுறவு அதனால்.

எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும், ஓர் சரீரத்தையும் அடையாது ஏகமாய் இருக்கின்ற சச்சிதானந்தப் பிரம்ம வடிவமாய் விளங்குதலையே நன்மையைத் தருகின்ற விதேக முத்தி என்று மேலோர் கூறுவர்.முற் கூறிய விதேகமுத்தியை அடையும் முறை எவ்விதத்தால் ஆகும் என்று கேட்பாய் ஆனால், தவறுதல் இல்லாமல் நித்திய கரும் அனுட்டானங்களைச் செய்வதனால்

புண்ணியம் உண்டாகும். அப்புண்ணியக் கருமத்தால் பாவம் அழியும். அச்சித்தத் தூய்மையால் சம்சார தோஷம் விளங்கும். அச்சம்சார தோஷ தரிசனத்தால் உண்மையான துறவு உண்டாகும். அத்துறவால். (குளகம்)

180. முத்திவிருப்பு அதனாலே புறக்கரும ஒடுக்கம்

மொழிந்ததனால் யோகநிலை முயற்சியது தன்னால்
பொய்த்தல் அறு தூரியவிழைவு அத்துரிய விழைவால்
புகல் அறுமா வாக்கியஆ ராய்ச்சி அத னாலே
அத்துவித ஞானம் அத னால் அவித்தை நாசம்
அதனால் பொய்த் துவிதமயக் கழிதல் அத னாலே
மெத்துக்க துக்கநினைவு ஒழிவதனால் விருப்பு
வெறுப்பு அறுதல் அதனால்ஒண் விதிவிலக்கு ஓய்வு
அதனால்

அத்துறவால் மோட்சவிருப்பம் உண்டாகும். அந்த மோட்ச விருப்பத்தால் புறக்கரும ஒடுக்கம் உண்டாகும். அதனால் யோக நிலையாகிய யோக அப்பியாச முயற்சியால், அழிவு இல்லாத ஆன்மாவை அறிய இச்சை உண்டாகும். அதனால் தத்துவமசி முதலிய மகா வாக்கிய ஆராய்ச்சியால் அத்துவித ஞானம் உண்டாகும். அதனால் அஞ்ஞானம் நாசம் ஆகும். அதனால் மித்தையான துவித மயக்கம் அழிவதாகும். அதனால் இன்ப துன்பங்களின் நினைவு ஒழிதல் உண்டாகும். அதனால் விருப்பு வெறுப்பு நிலங்குதல் உண்டாகும். அதனால் விதித்த விலக்கிய கருமங்கள் நாசமாகும். அதனால். (குளகம்)

181. வினை இரண்டும் அகறல் அத னால்தேக பாவ

விச்சிந்தி அதனாலே பாசம்எலாம் ஒழிதல்
பினை அறைந்த அதனாலே பராபரமாய் முடிவாய்ப்
பெயர்சாதி குறிபெறாது ஒன்றுஆகி வாக்கு
மனம் இறந்து நித்தியா னந்தமயம் ஆகி
மறிவுஇலா விதேககை வல்லியம்வந்த எய்தும்
என அறிந்து துணிந்திடுக சுருதிசுரு பரனால்
இன்பவீடு அடையும்நெறி விரும்புறும் உத் தமரே.

விதிவிலக்கு ஒழிவதால் புண்ணிய பாவம் என்னும் இரு வினைகளின் நாசம் உண்டாகும். அதனால் தேகத்தை நான்

எனது என நினைக்கின்ற பாவனை கெடும். தேகமே ஆன்மா என்னும் அப்பாவனை கெடுவதால், பாசங்கள் அனைத்தும் நாசம் ஆகும். பின் கூறிய அப்பாச நாசத்தால், பிரம்மமாயும், முடிந்த பொருளாயும், பெயரும், சாதியும் குறியும் பெறாமல், ஒன்றாகவும், வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் எட்டாததாகியும், நித்தியானந்த வடிவமாய் உள்ள, களங்கம் இல்லாத, விதேக முத்தியானது கிடைக்கும் என இன்ப வீடு அடையும் நெறியை விரும்புகின்ற உத்தமர்கள் சாத்திர வாக்கியத்தாலும், குருநாதனது உபதேசத்தாலும், துணிந்து நிச்சயமாக அறிதல் வேண்டும்.

182. வேதமுதல் ஆகிய நூல் அனைத்தினும் சொல் பொருளை விளங்கியிடக் கரதலா மலகம் எனக் காட்டிப் போதமயம் ஆகியபே ரானந்தத்து அமுந்தும் பொருவு இகந்த இந்நூலை முத்திபெற்றகு உரிய சாதனம்நான் கிணையும் அடைந்த எவரானும் என்றும் தடுப்பரிய பிறவிநோய் தணிப்பதனுக்கு எண்ணி ஆதரவின் அருள்குரவன் தனைத்தேடி உருகும் அன்புடையோர் தமைக்காணின் அளித்திருக உவந்தே.

வேதாந்த சூடாமணி என்னும் இந்நூல் வேதங்கள் முதலான அனைத்துச் சாத்திர நூல்களும் சொல்கின்ற பொருள்கள் அனைத்தும், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல விளங்கச் செய்து, ஞான வடிவமாகிய பேரின்பத்தின்கண் மூழ்கும்படி செய்வதாம். ஒப்பின்றி விளங்குகின்ற வீடு பேறு அடைய வேண்டும் என்பதற்கு உரிய சாதனங்களான விவேகம், வைராக்கியம், சமாதிசட்க சம்பத்தி, முழுட்சுத்துவம் என்னும் நான்கையும் பெற்று, எப்படிப் பட்டவர்களாலும், எக்காலத்தும் நீக்குவதற்கு அரிய பிறவிப் பிணியை நீக்க உறுதி கொண்டு, பக்தி விசுவாசத்தோடு, கருணையே வடிவான சற்குரு நாதனைத் தேடி உருகுகின்ற, பக்தி உடையவர்களைக் கண்டால், அவர்களுக்கு இந்நூலை மகிழ்ச்சியோடு உபதேசிக்கக் கூடியதாம்.

வேதாந்த சூடாமணி நிறைவுற்றது.



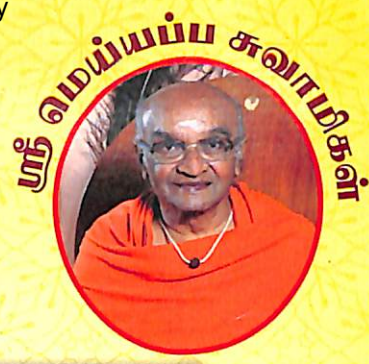
கோவிலூர் மரபில் பாடத்திட்டமாக உள்ள

16 வேதாந்த நூல்கள்

1. **நாநசீவ வாதக் கட்டளை**
(சேஷாத்திரி சிவனார் இயற்றியது)
2. **கீதாசாரத் தாலாட்டு**
(திருவேங்கட நாதர் இயற்றியது)
3. **சசிவன்ன போதம்**
(ஐயம்பூர் தத்துவராய சுவாமிகள் இயற்றியது)
4. **மகாராஜத் துறவு**
(விருத்தாசலம் குமாரத்தேவர் இயற்றியது)
5. **வைராக்கிய சதகம்**
(பேரூர் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் இயற்றியது)
6. **வைராக்கிய தீபம்**
(பேரூர் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் இயற்றியது)
7. **இலட்சணா விருத்தி**
(கருணாநிதி என்னும் சிதம்பர ஞான தேசிகர் இயற்றியது)
8. **வேதாந்த சூடாமணி**
(துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் இயற்றியது)
9. **கைவல்ய நவநீதம்**
(நன்னிலம் தாண்டவராய சுவாமிகள் இயற்றியது)

10. விவேக சூடாமணி
(திருவிடைமருதூர் உலகநாத சுவாமிகள்
இயற்றியது)
11. அஞ்ஞவதைப் பரணி
(எறும்பூர் தத்துவராய சுவாமிகள் இயற்றியது)
12. பஞ்ச தசி
(நித்யானந்த சுவாமிகள் வீர. சுப்பையா சுவாமிகள்
இயற்றியது)
13. ஈசுவர கீதை
(எறும்பூர், தத்துவராய சுவாமிகள் இயற்றியது)
14. பிரம்ம கீதை
(எறும்பூர், தத்துவராய சுவாமிகள் இயற்றியது)
15. பகவத் கீதை
(பட்டனார் இயற்றியது)
16. ஞான வாசிட்டம்
(வீரை. ஆளவந்தார் இயற்றியது)





நல்லாற்றார் துறைமங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

வேதாந்த சூடாமணி

இதன் மூலம் கன்னட மொழியில் ஸ்ரீநிஜகுண யோகீசுவரரால் இயற்றப்பட்ட விவேக சிந்தாமணி எனும் நூலாகும். இந்நூலின் வேதாந்த பரிச்சேதம் எனும் பகுதி நல்லாற்றார் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் பெற்று வேதாந்த சூடாமணி என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் பாயிரம் உட்பட 184 செய்யுட்களைக் கொண்டதாகும்.